XXIII. évfolyam 50. szám **Ára: 1 forint** 1967. december 14

Ludas Matyi

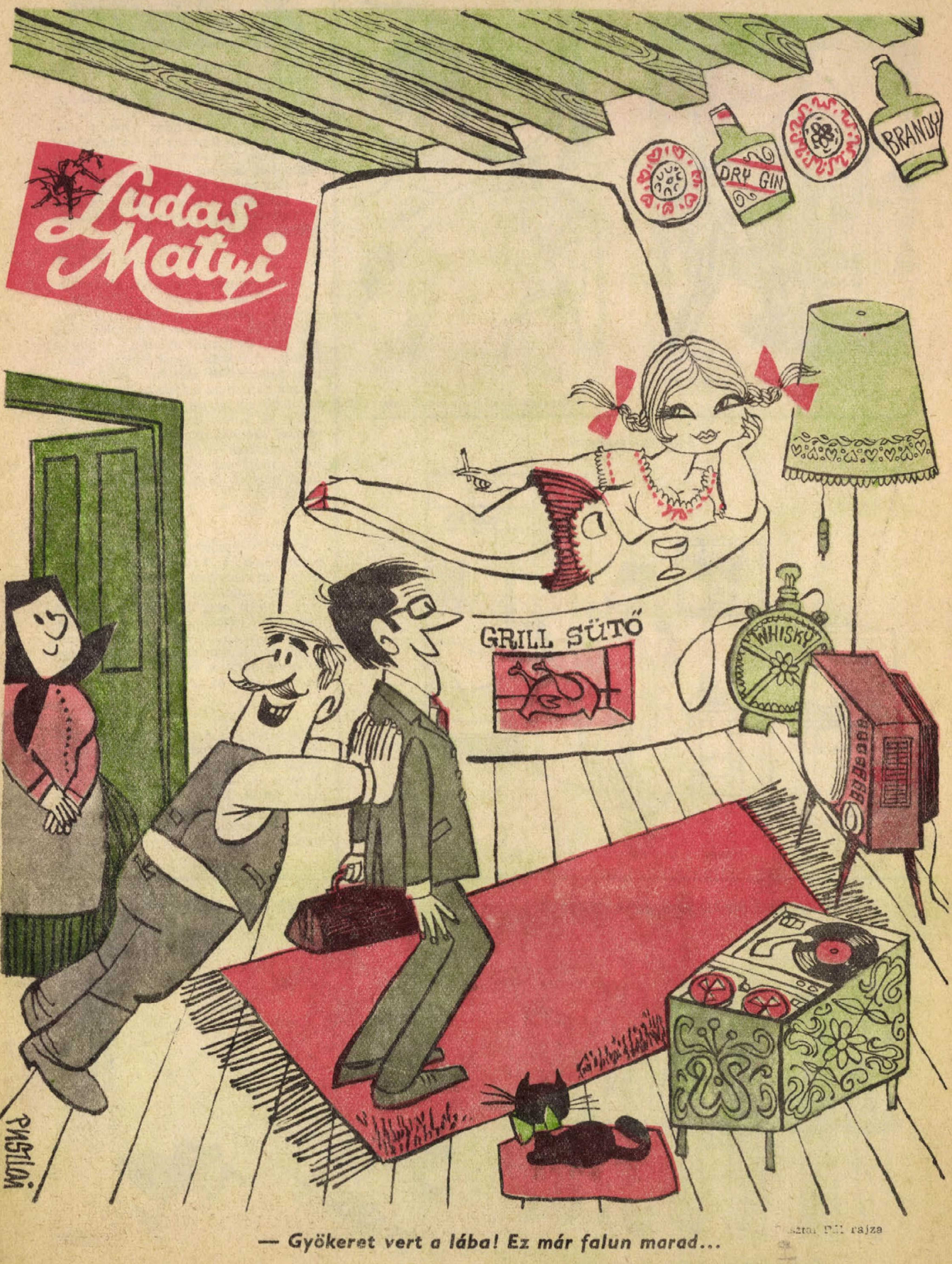
DRY GIN
BRANDY
GRILL SÜTŐ
WHISKY
PUSZTAI

— *Gyökeret vert a lába! Ez már falun marad...*

Pusztai Pál rajza

Önbírálat

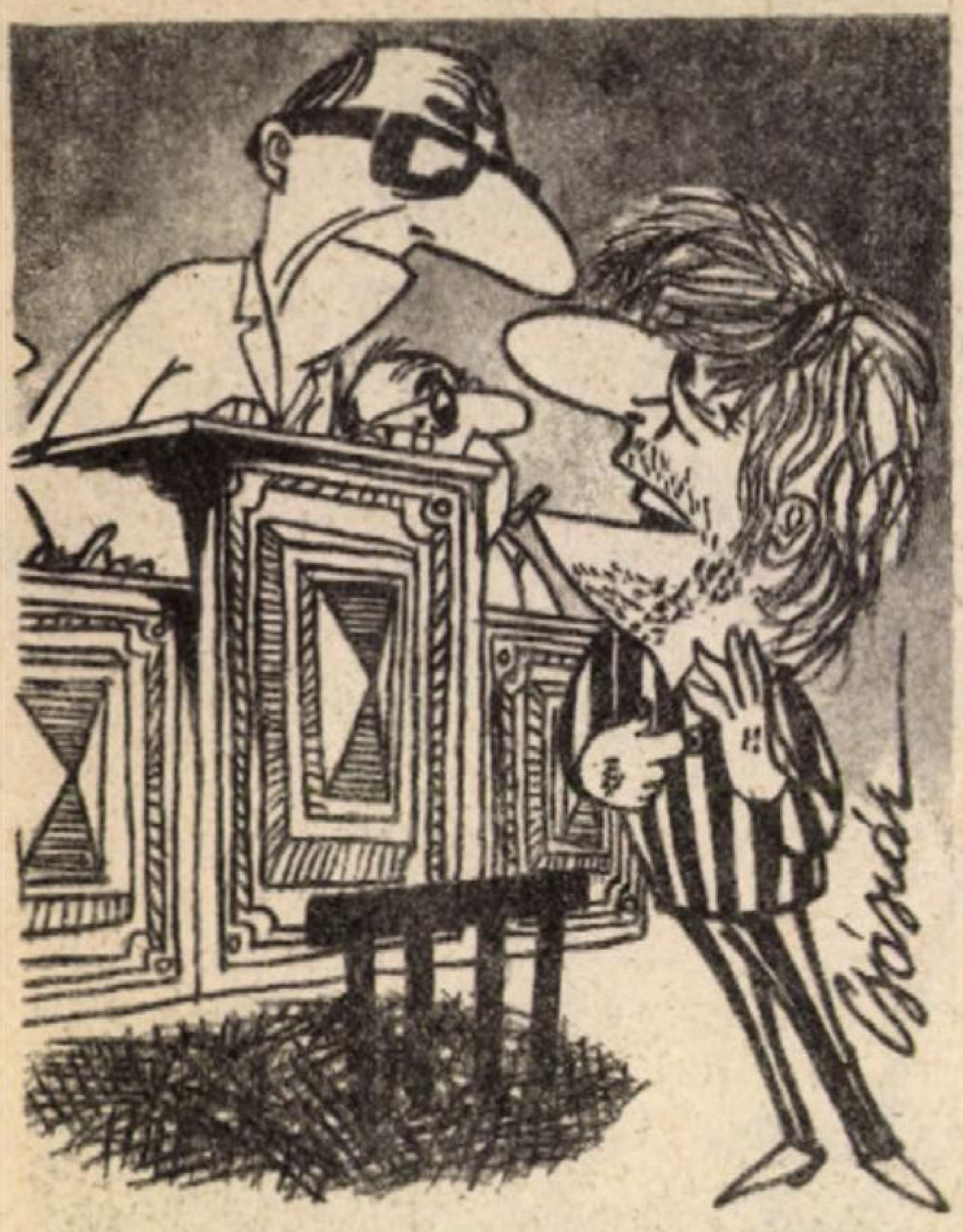

– Alapjában véve nem is vagyok rossz, csak egy kicsit élénk!

Síugró versenyen

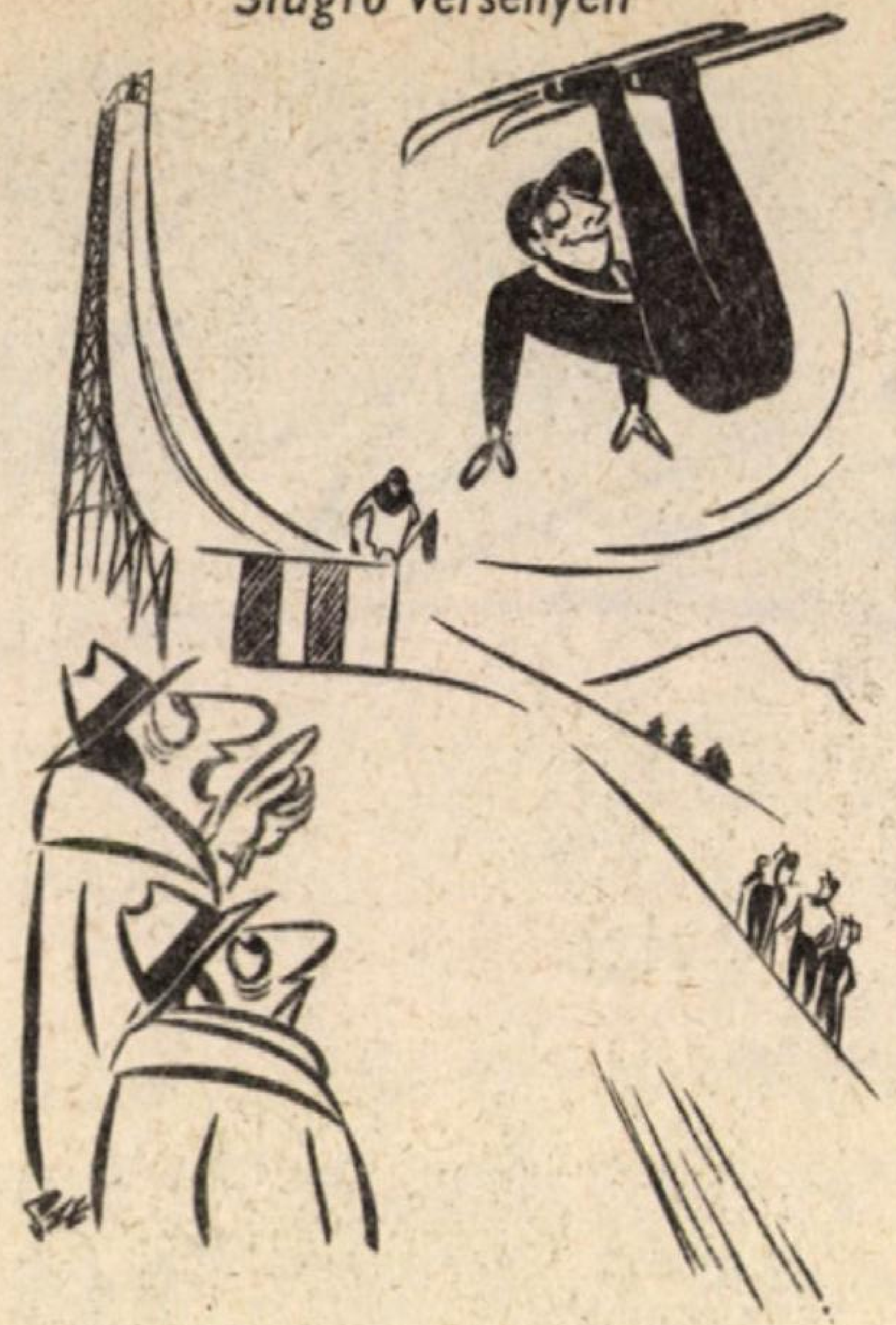

– Itt-ott még látni, hogy szertornász volt!

Hajnali telefon

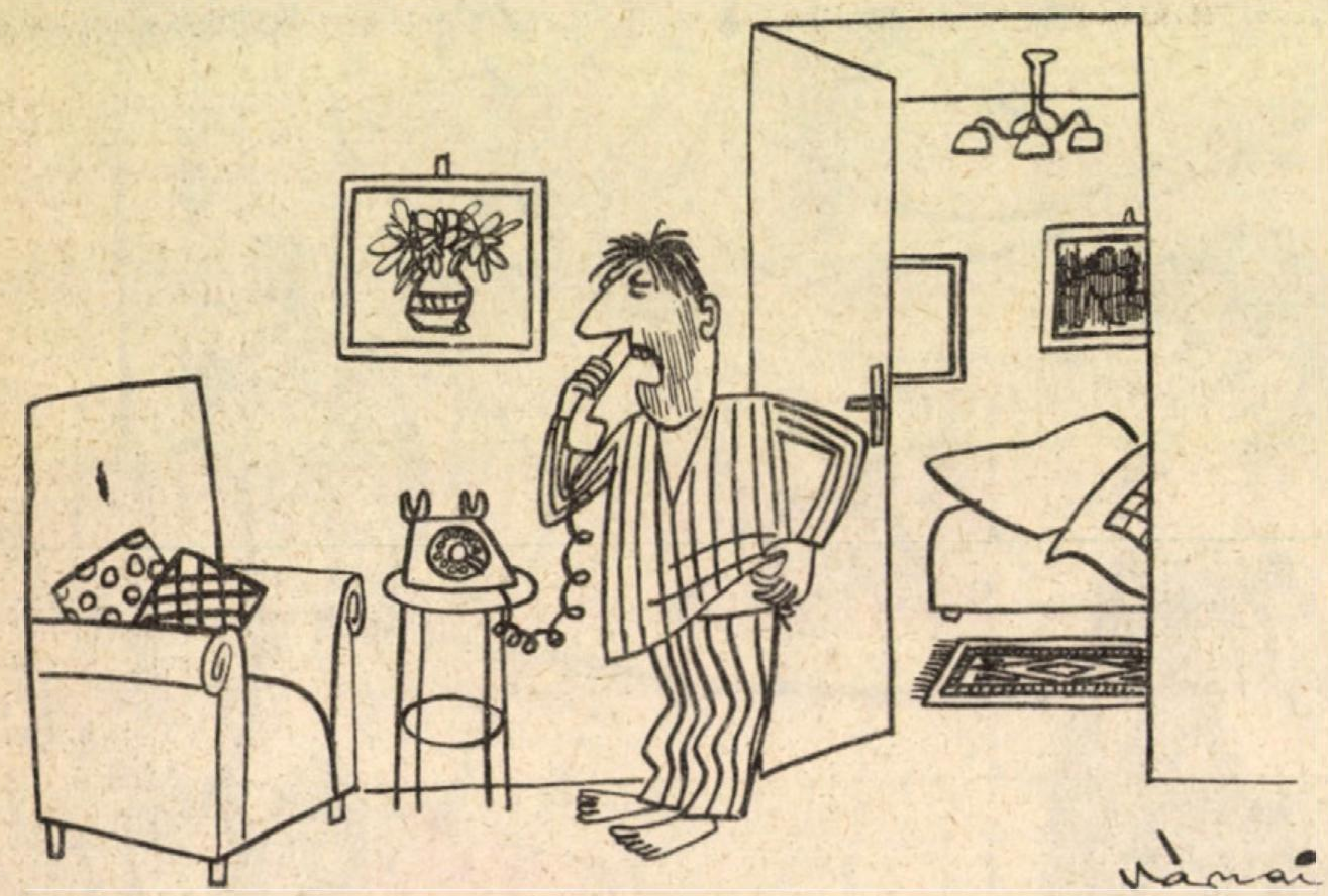

– Halló! ... Téves ... Ez nem a forró drót ... Ez magánlakás!

Kedves Ludas!

Francia importból származik az alábbi kedves vicc:

Egy férfi panaszkodik a pszichiáternek:

– Doktor, a feleségem teljesen megőrült! Hatvan macskát tart a lakásban! Képzelheti, micsoda bűz van ott, az állandóan csukott ablakok mellett!

– Hát nyissa ki az ablakokat!

– Kinyitni? – hördült fel a páciens. – Hogyne! Hogy elröpüljön a kétszáz papagájom?!

M. I.-né
Budapest

A Dunántúli Naplóban olvastam: „A napokban a Budapesti Állatkertből őstulkot hoztak kihelyezésre a Pécsi Állatkertbe. Az őstulok már több, mint 300 éve kipusztult állatfaj. A Pécsre hozott őstulkot regenerálták, háziszarvasmarhából állították elő.”

Ezek után nem lepődnék meg, ha legközelebb ezt olvasnám: „Mohácsra érkezett II. Lajos, hogy a csatatér feltárásánál személyesen legyen segítségére a régészeknek. A több, mint 400 éve elhunyt uralkodót regenerálták, egy Váci utcai maszek órás unokaöccséből állították elő.”

A. L.
Pécs

A VIII. kerületi tanács illetékesei nemrégiben a Ludasban megígérték, hogy egységesíteni fogják a Dobozi (Dobozy?) utcában a névtáblákat. Kérem, tegyék meg ugyanezt a Bezerédi (Bezerédy?) utcában is. Mert ha megállanak ott, ahol a Kiss József utca szeli a fent említett utcát, észrevehetik, hogy az egyik sarkon i-vel, a másik sarkon y-onnal írták ki az utca nevét!

L. A.
Budapest

„Athénban a hajnali órákban ért véget a török kormány tanácskozása” – olvastam a minap az Esti Hírlapban. Nem is tudtam, hogy a ciprusi válság odáig fajult, hogy a törökök megszállták a görögök fővárosát. Máskülönben hogy ülésezhetett volt ott a kormányuk?

R. V.
Debrecen

Könnycsepp alakú kivágás a divat

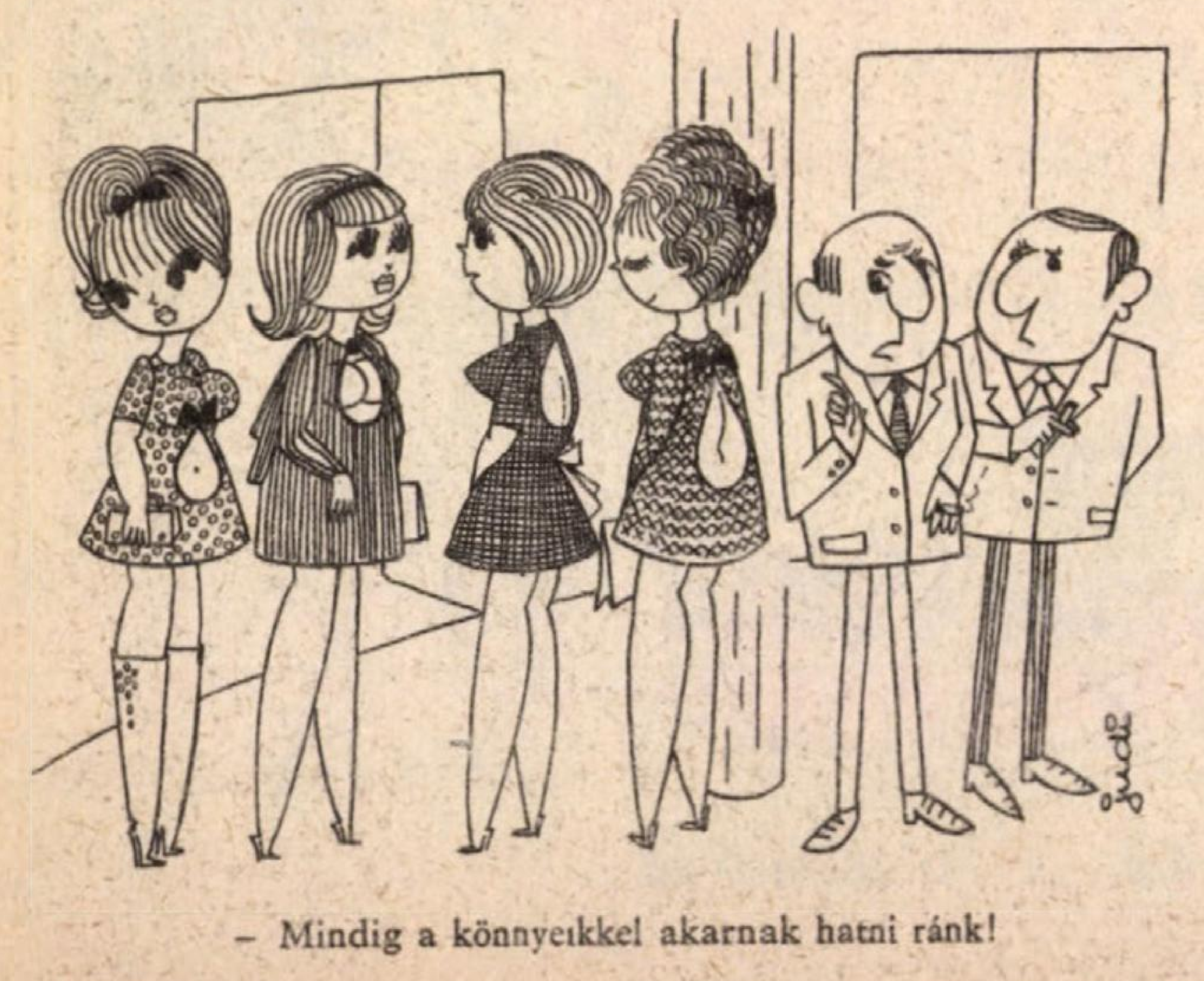

– Mindig a könnyeikkel akarnak hatni ránk!

Vannak még hibák

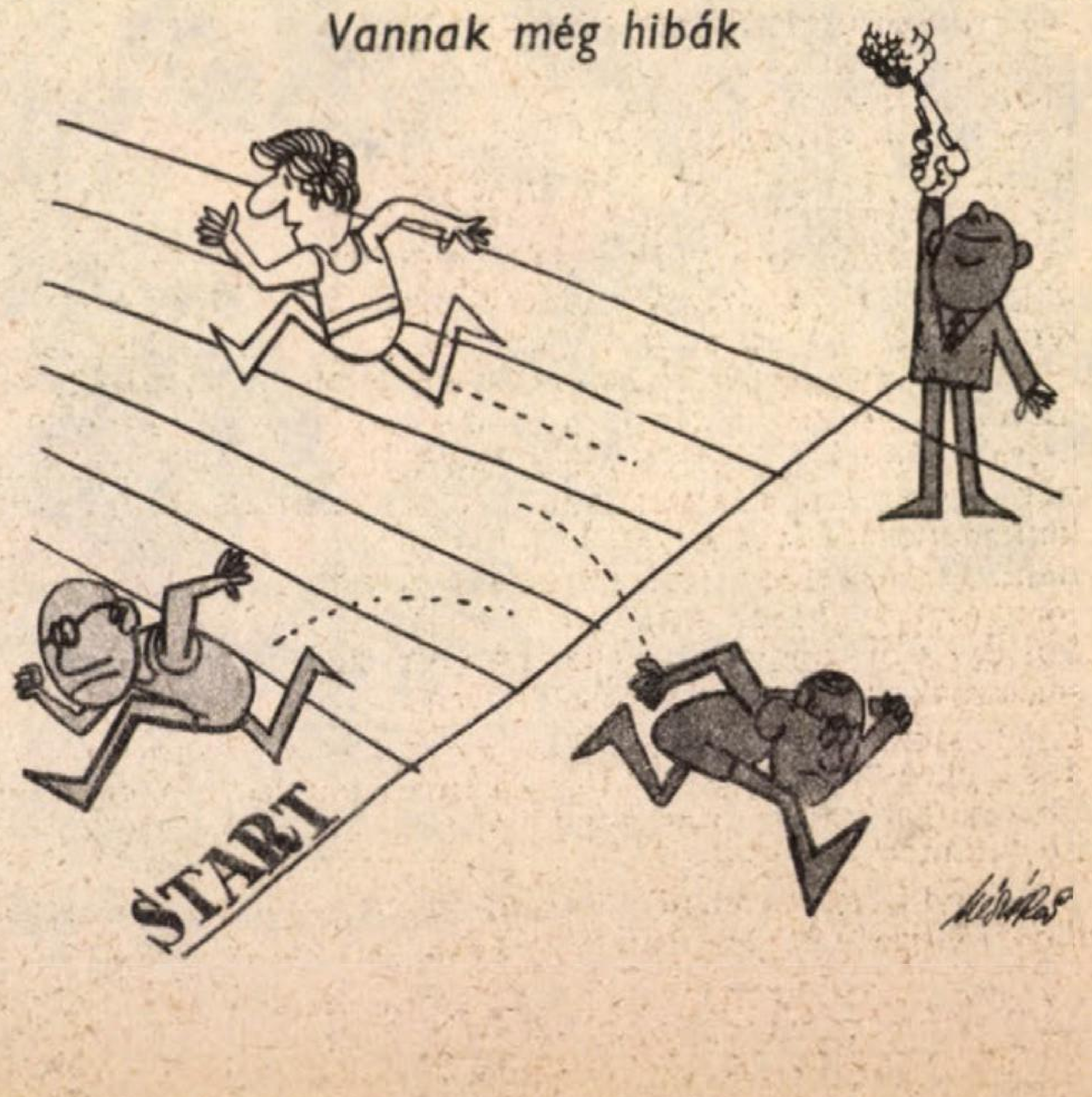

Endrődi István rajzai

Univerzális szakember

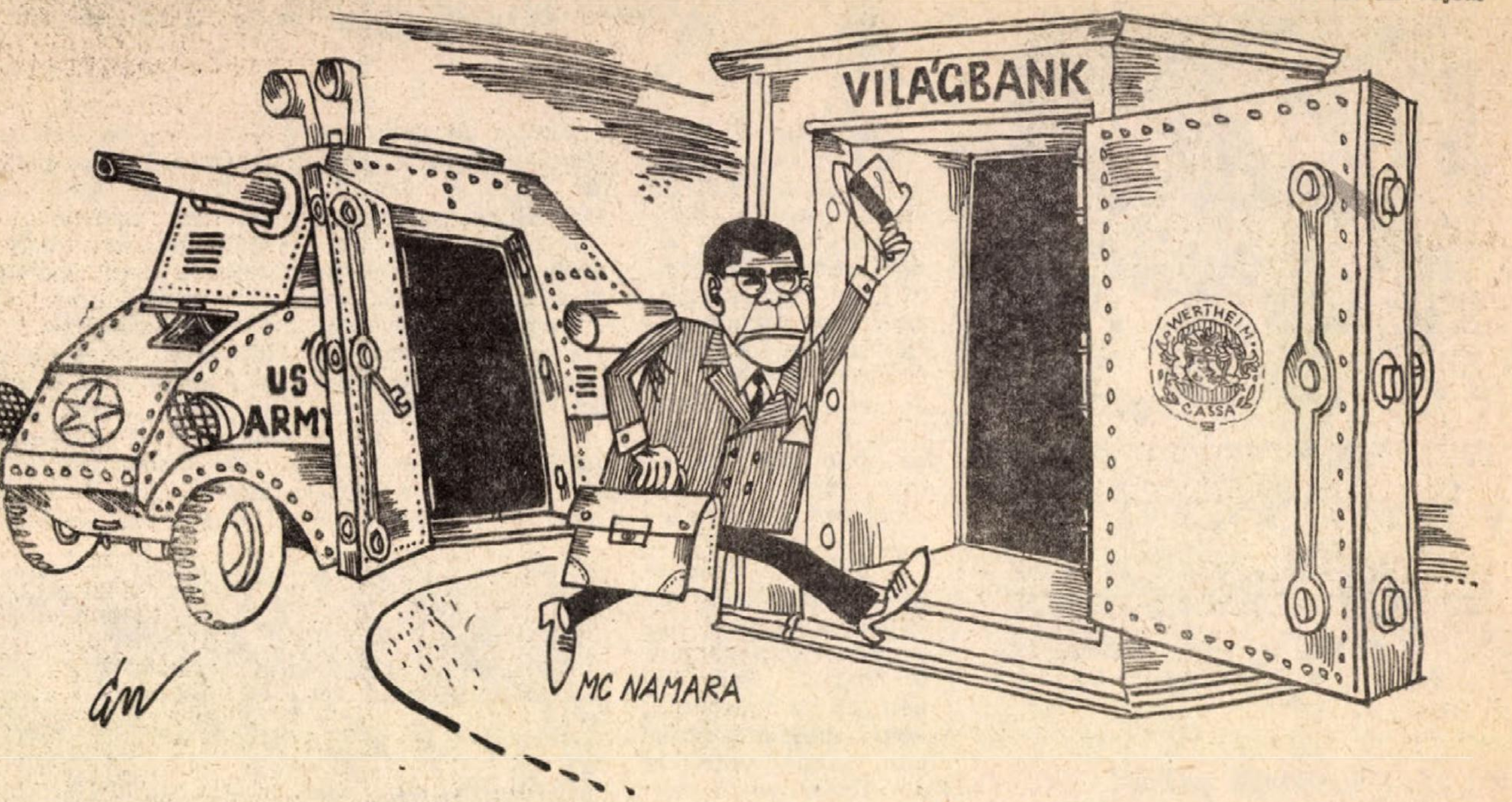

Tanfolyam

Már régóta sejtettem, hogy van valahol egy titkos tanfolyam, csak azt nem tudtam, hogy hol van. Most már tudom: Ló utca 6/b, II. emelet kettő. Itt tanítják az új gazdasági mechanizmust az ügyeskedők részére. Állítólag nagyon nehéz bejutni és rengeteget kell tanulni. Ezen nem is csodálkozom, hiszen az ügyeskedőknek nagyon kell ismerni a gazdasági irányítás új módszereit, ha majd ügyeskedni akarnak január elseje után. Ez a tanfolyam amolyan továbbképzés, fejtágító, s aki elvégzi, az a jég hátán is megél. Van néhány ismerősöm, akik bizonyára ilyen tanfolyamot végeztek régi mechanizmusból, és most remekül élnek: az egyik összeügyeskedett magának egy villát, a másik pedig egy autót és egy öröklakást. Nos, bennem semmi ilyen tehetség nincs, gondoltam, nem árt, ha beiratkozom erre az előadás-sorozatra, és kitanulom az új gazdasági mechanizmus minden csínját-bínját. Ha elvégzem, megkapom az ügyeskedői oklevelet, és akkor majd én is elkezdek ügyeskedni. De szép lesz!

A tanfolyam helyét egy ismerősöm árulta el, de a lelkemre kötötte, hogy senkinek egy szót se, mert abból kellemetlenségek származhatnak. Természetesen megígértem, hogy senkinek nem szólok egy szót sem, még a feleségemnek sem. Ő úgyis meg fogja tudni, ha majd elkezdek ügyeskedni. Képzelem, milyen paff lesz! Már előre nevettem magamban.

A tandíj ötszáz forint – ezt előre lefizettem az ismerősömnek –, aztán megkérdeztem tőle: miből készüljek? Az illető azt mondta, tanulmányozzam át az eddig megjelent összes cikkeket, tanulmányokat, rendeleteket, határozatokat ebből a témakörből, de alaposan tanulmányozzam át őket, mert egy ügyeskedőnek jobban kell ismernie az anyagot, mint egy közgazdásznak.

Nosza, nekiláttam a tanulásnak, s miközben jegyzeteltem, kivonatoltam, arra gondoltam, milyen paff lesz a feleségem, ha egyszer majd elkezdek ügyeskedni.

A megjelölt napon elmentem a Ló utca 6/b-be, de ott nem találtam senkit. A második emelet kettő szám alatt egy süket, öreg nénike lakott, aki be sem akart engedni a lakásba.

Becsaptak! – villant át az agyamon. – Átejtettek! Kicsaltak tőlem ötszáz forintot és...

Másnap találkoztam az ismerősömmel, és felelősségre akartam vonni, de ő megnyugtatott: tanfolyam van, csak a hallgatók kiügyeskedték maguknak, hogy ne kelljen bejárni, mindenki otthon tanulhat, majd értesítenek, mikor kell bemennem vizsgázni.

Attól kezdve otthon tanultam, és tanulás közben állandóan azon járt az eszem, milyen paff lesz a feleségem, ha egyszer majd elkezdek ügyeskedni és összeügyeskedek neki valamit. De múltak a hetek, és értesítést nem kaptam. Nagy nehezen sikerült felkutatnom az ismerősömet és megkérdeztem tőle: mikor lesznek vizsgák az ügyeskedő-tanfolyamon? Az ismerősöm azt mondta: a hallgatók kiügyeskedték, hogy a vizsgát halasszák el néhány héttel. Örültem a hírnek, mert még nem sajátítottam el teljesen az anyagot, és egyelőre fogalmam sem volt, hogyan lehet majd ügyeskedni az új gazdasági mechanizmusban, mert hogy lehet, arról meg vagyok győződve.

Néhány hónappal később ismét találkoztam az ismerősömmel, egy vadonatúj Skodában ült és barátságosan kiintegetett nekem.

– Én már levizsgáztam – mondta boldogan. – Méghozzá kitűnően.

– S ez az autó?

– Az enyém. Összeügyeskedtem.

– Gratulálok! – mondtam irigyen.

– S mindez csak a kezdet. A bizonyítványomba beírták: Új gazdasági mechanizmusba léphet.

Most várom, hogy engem is behívjanak vizsgázni. Sajnos, eddig semmiféle értesítést nem kaptam...

Mikes György

Kiütéses győzelem

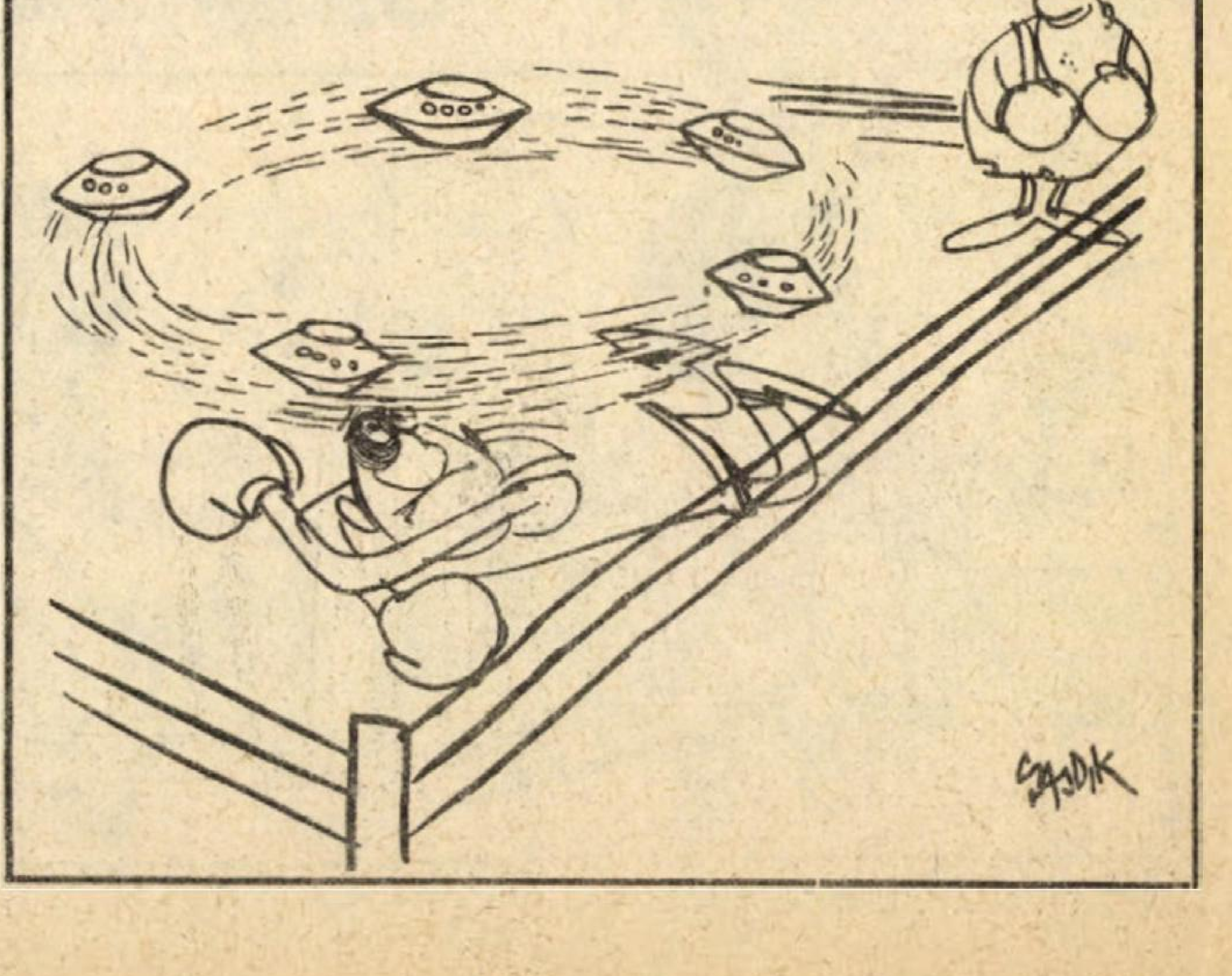

A Belvárosban

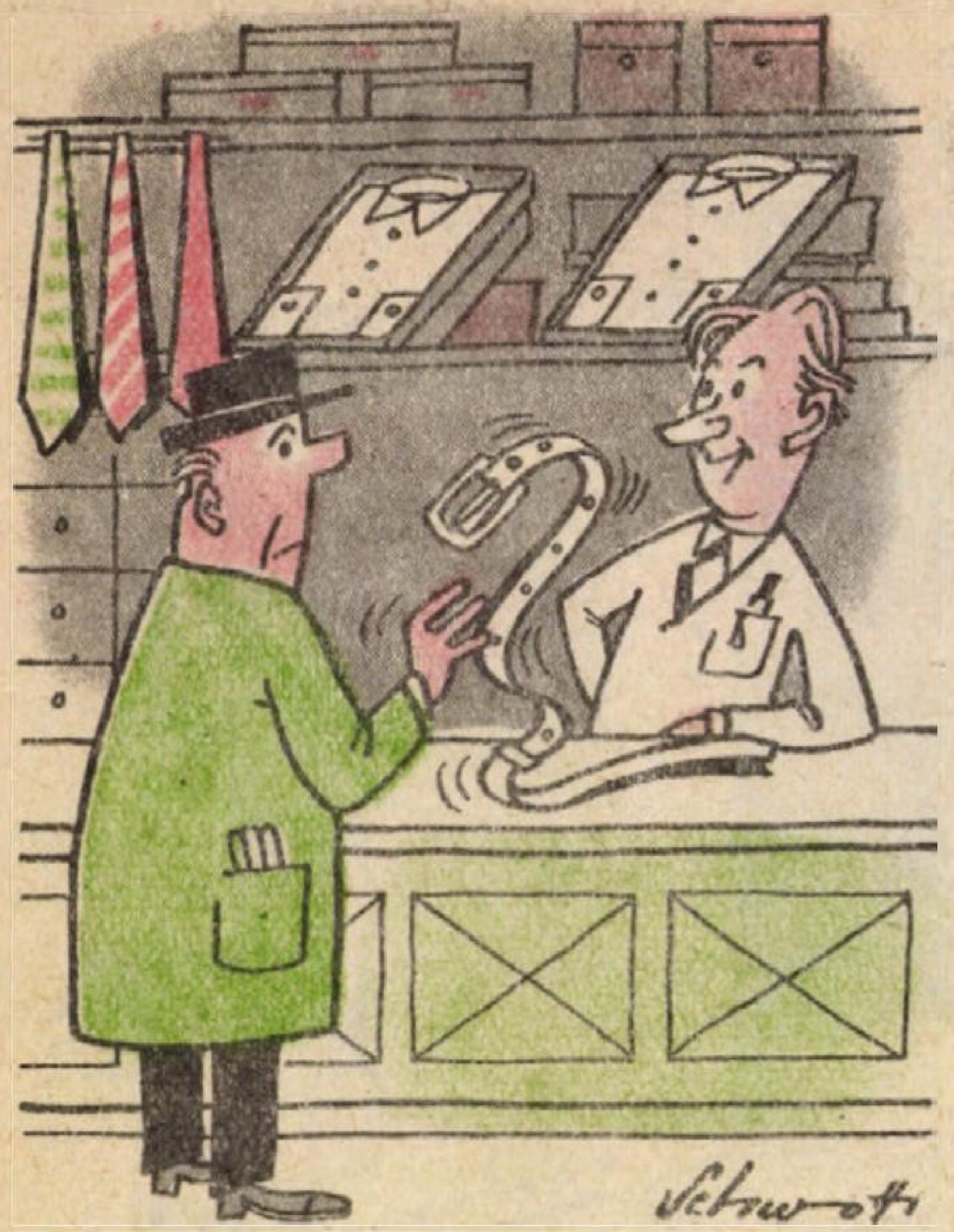

– Remélem, most már elhiszi, hogy az öv eredeti kígyóbőr?!

Az utolsó kosár szénnél

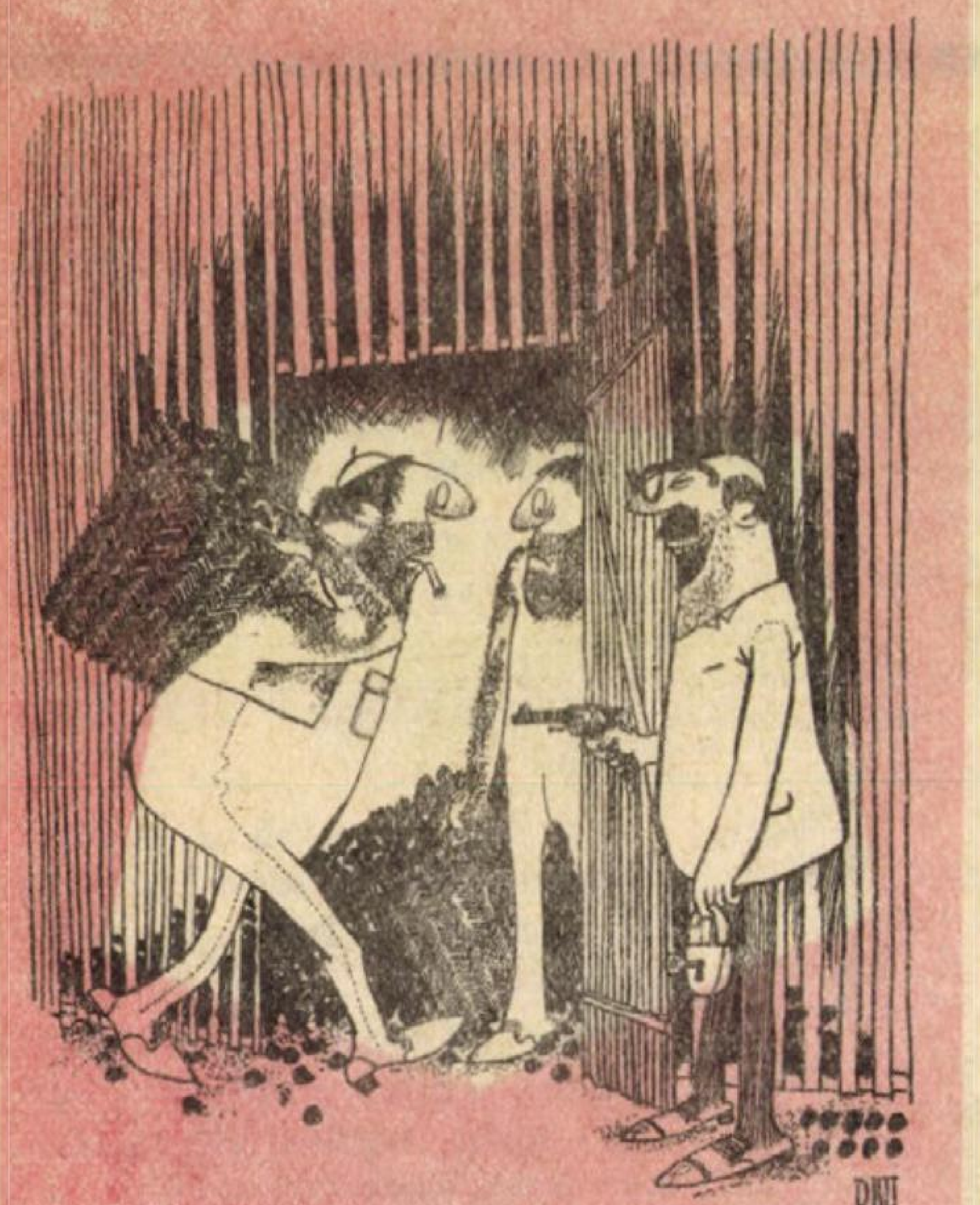

– Na, most maguk addig itt maradnak, amíg én fent átnézem a kocsit.

álmennyezet

A Magyar Nemzetben olvastam, hogy a két és fél millió forintos költséggel átalakított Lenin körúti Nyugati Étterem álmennyezetéről egy jókora darab vakolat leszakadt a minap. Az éttermet bezárták, mert feltehető, hogy a mennyezet többi része is leesik; máris sok helyen megrepedt és leválásnak indult.

Amikor az álmennyezet leszakadt, én éppen azokban a napokban vacsoráztam a Nyugati Étteremben, és ha véletlenül nem a délelőtti órákban szakadt volna le az álmennyezet, akkor nyugodtan a nyakamba is szakadhatott volna, és az én töltöttkáposztámba is, amit éppen jó étvággyal estebédre fogyasztottam.

Nem dicsekvésből mondom, de mi idejében szóltunk! A szóban forgó étterem megnyitása után ugyanis közhírré tettük lapunk hasábjain, hogy a mennyezeten hatalmas vízfoltok keletkeztek, és félő, hogy az álmennyezet valódi vakolata belepotyog majd a vendég tányérjába, ami még a jobbik eset, mert a fejére is eshet majd néhány kiló eredeti faltörmelék.

Persze akkor senki sem hallgatott ránk, de most — két év múltán — a szakértői vélemény teljes egészében igazolta akkori aggodalmunkat. És ha netán nem igazolta volna, a mennyezet akkor is leszakadt. Ez tagadhatatlan.

Megvallom azonban, hogy engem ennek az álmennyezetnek a leszakadása nem nyugtalanít annyira, mint az, hogy ha lapjainkban ilyenféle mulasztásokról olvasok, egyáltalán nem tudom meg, hogy *személy szerint* ki a felelős. Most sem tudtam meg, hogy ki a felelőse ennek a két és fél milliós építési munkának, amelynek egy részén az álmennyezet leszakadt, és ami miatt a nagy forgalmú vendéglátóipari üzletet be kellett zárni. Sőt, azt sem tudtam meg, hogy azt a húsz centiméter vastag építési törmeléket, amely az álmennyezetet terhelte, és amelyet — a cikk szerint — egyszerűen ott felejtettek, *személy szerint* ki felejtette ott? Azt is örök homály fedi, ki volt hivatva *személy szerint* ellenőrizni, hogy az álmennyezeten ne felejtsenek ott semmiféle törmeléket, amely végül is a leszakadást közvetlenül előidézte?

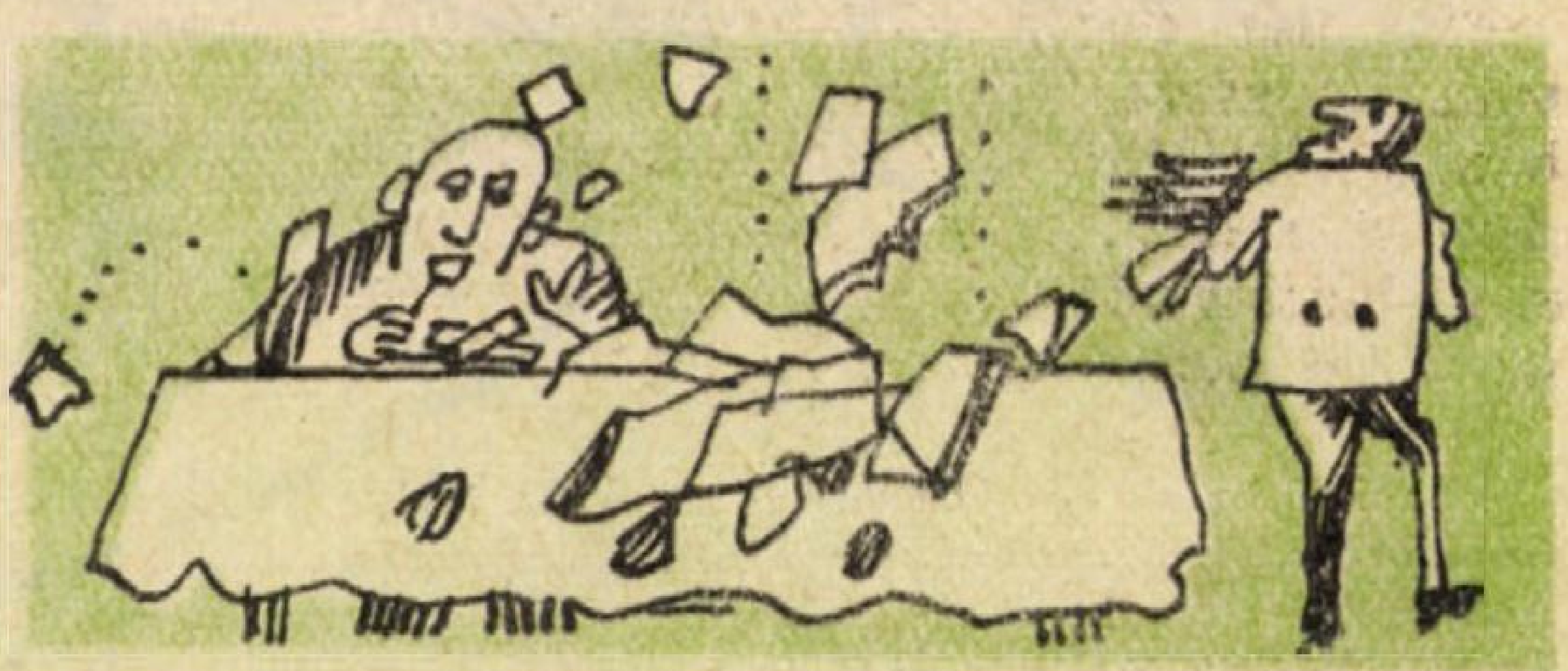

De ha ezt már sohasem fogom megtudni, akkor legalább azt árulják el nekem az illetékesek: hogy ha nem tudunk álmennyezetet építeni, miért nem építünk valódi mennyezetet? Ebben bizonyára nagyobb gyakorlata van építőiparunknak, hiszen az utóbbi években valódi mennyezet leszakadásáról, hála istennek, alig hallottam. Mert ha jól emlékszem, az Astoria aluljárónál is pont az álmennyezet szakadt le...

Mégiscsak lehet nálunk valami hiba az álmennyezetek körül!

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika ajándékot vásárol

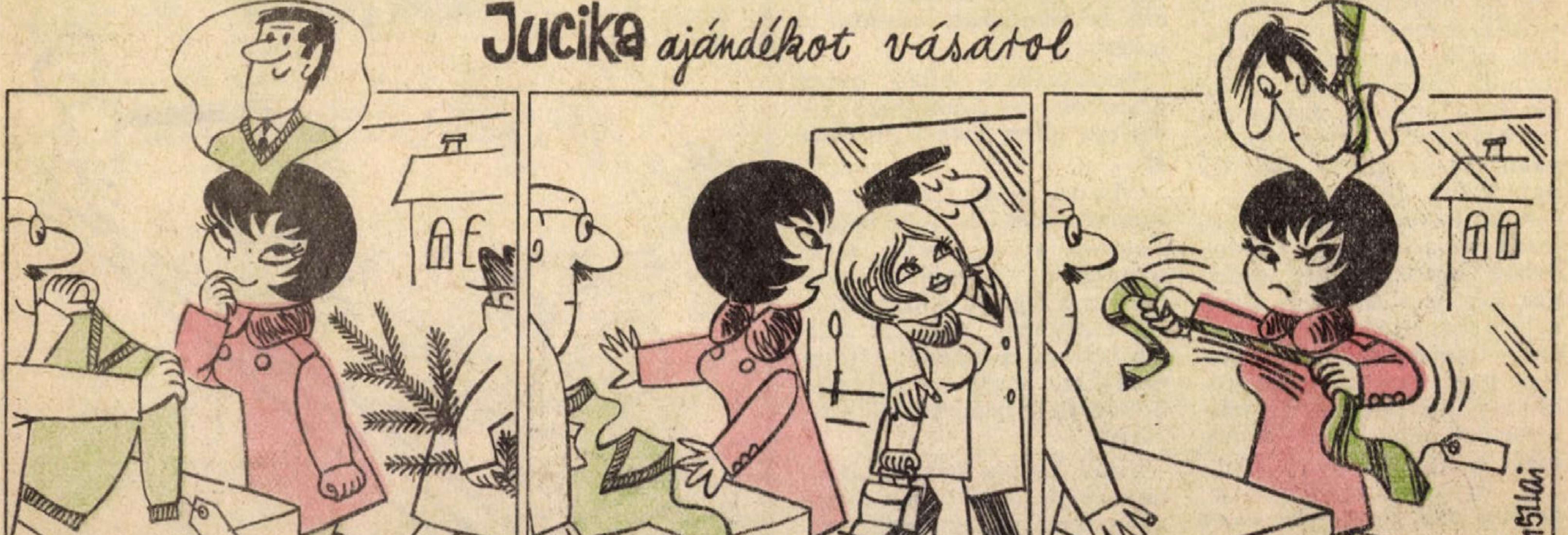

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PANASZLÁDA

Kánikula volt még és görögdinnye-szezon, mikor a Berlin Étterem nyilvános távbeszélő-készülékén fel akartam tárcsázni barátomat. Vonalat nem adott a készülék, ellenben a tantuszomat sem adta vissza. Nincs ebben semmi meglepő. Maga a Posta is tudja, hogy gyakori az üzemzavar. Ezért helyeztek el minden készülék fölé egy panaszládát. Naptáramra, majd órámra pillantottam, s egy papírszeletre felírtam: *„1967. augusztus 29-én, félnégy órakor kapcsolás nélkül elnyelte tantuszomat a készülék."* Természetesen aláírtam a nevem és teljes címem, majd a cédulát bedobtam a ládikóba.

Ma már decembert írunk, lassan vége az esztendőnek. A Posta négy hónap elteltével sem válaszolt. Kérdem tisztelettel: mi célból helyezik el a panaszládákat, ha az írásos reklamációt nem veszik figyelembe?!

(galambos)

Probléma

Erdei Sándor rajza

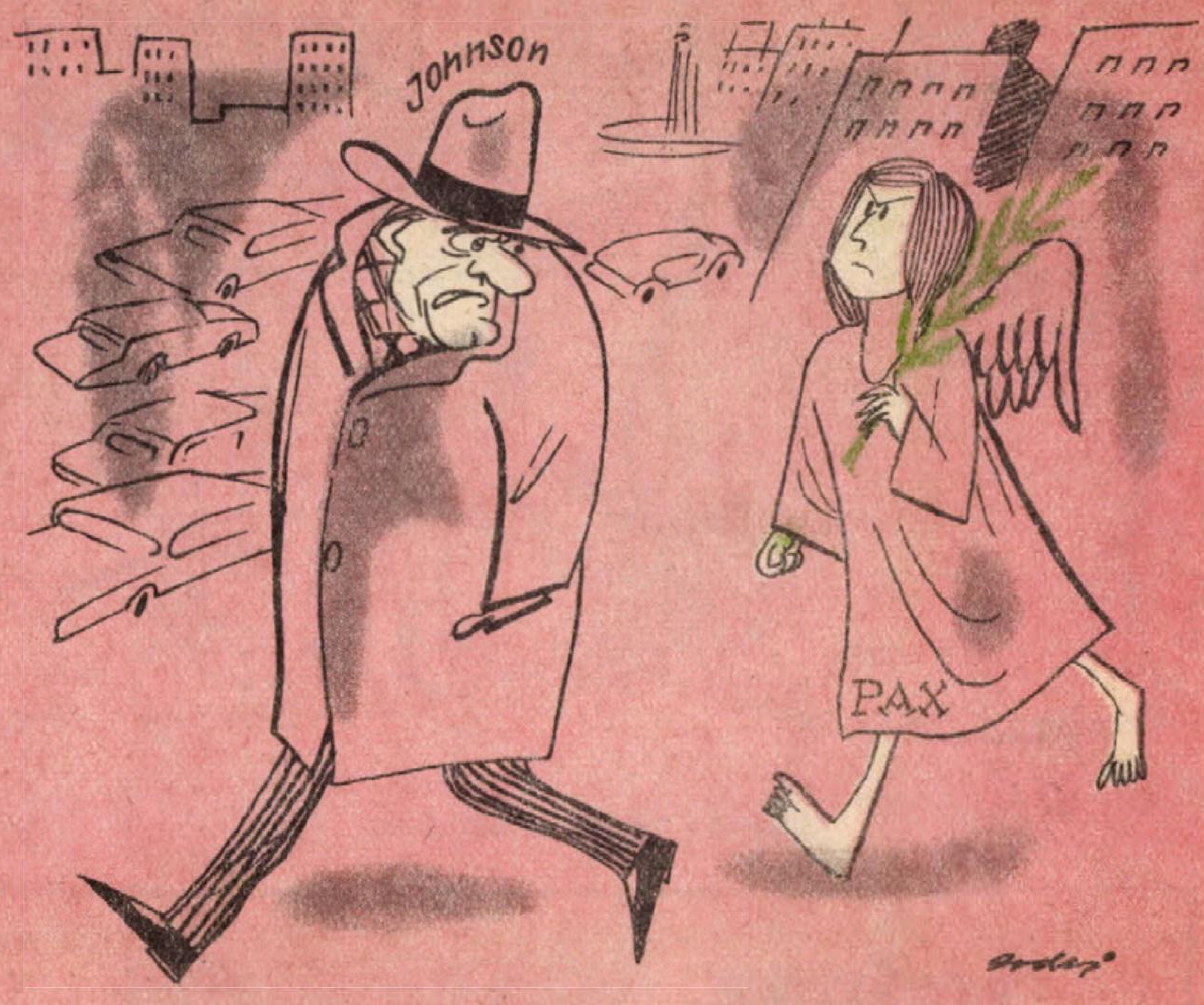

– Hogy tudnám ezt a kellemetlen nőszemélyt lerázni . . .?

Precíz diagnoszta

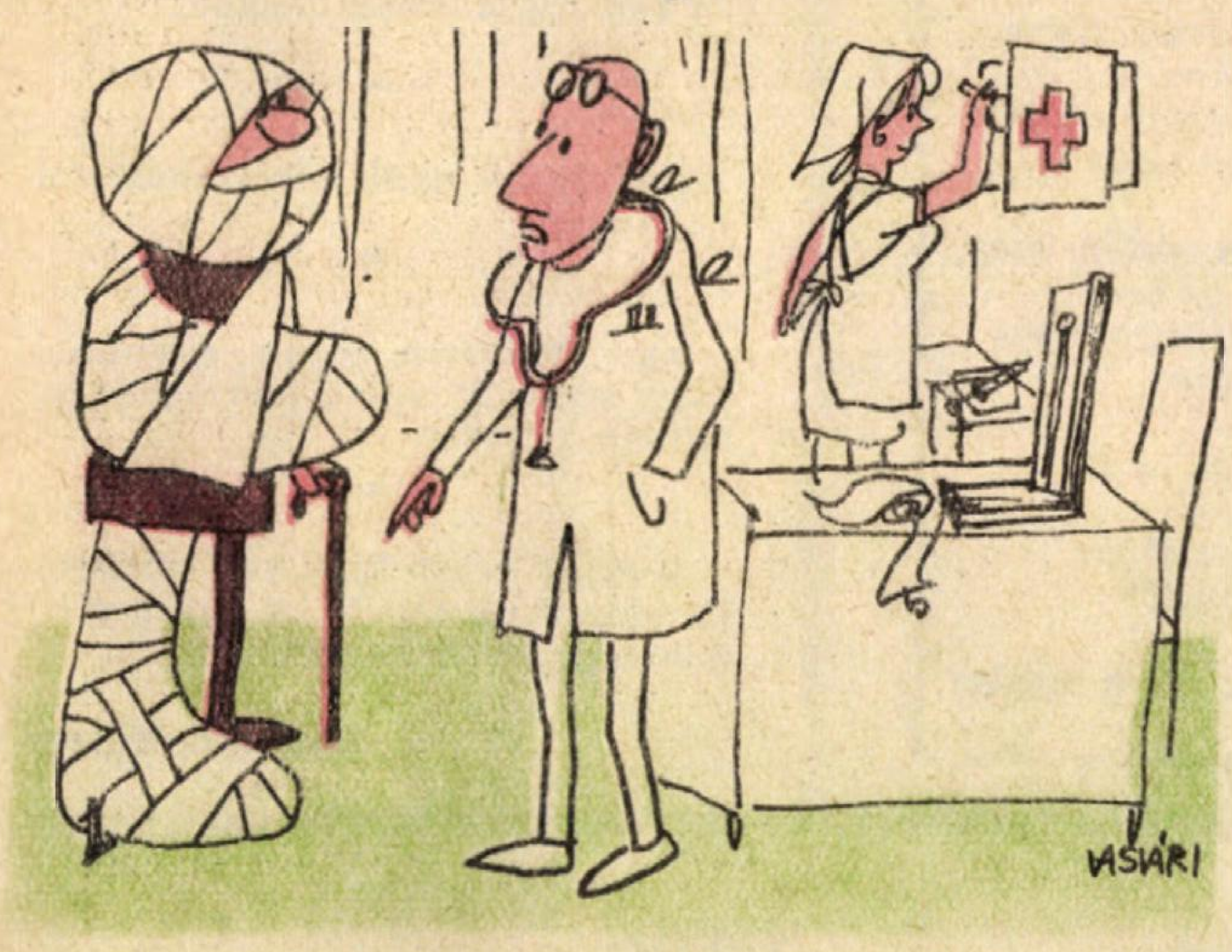

– Mióta érez fájdalmakat?

Kollégák

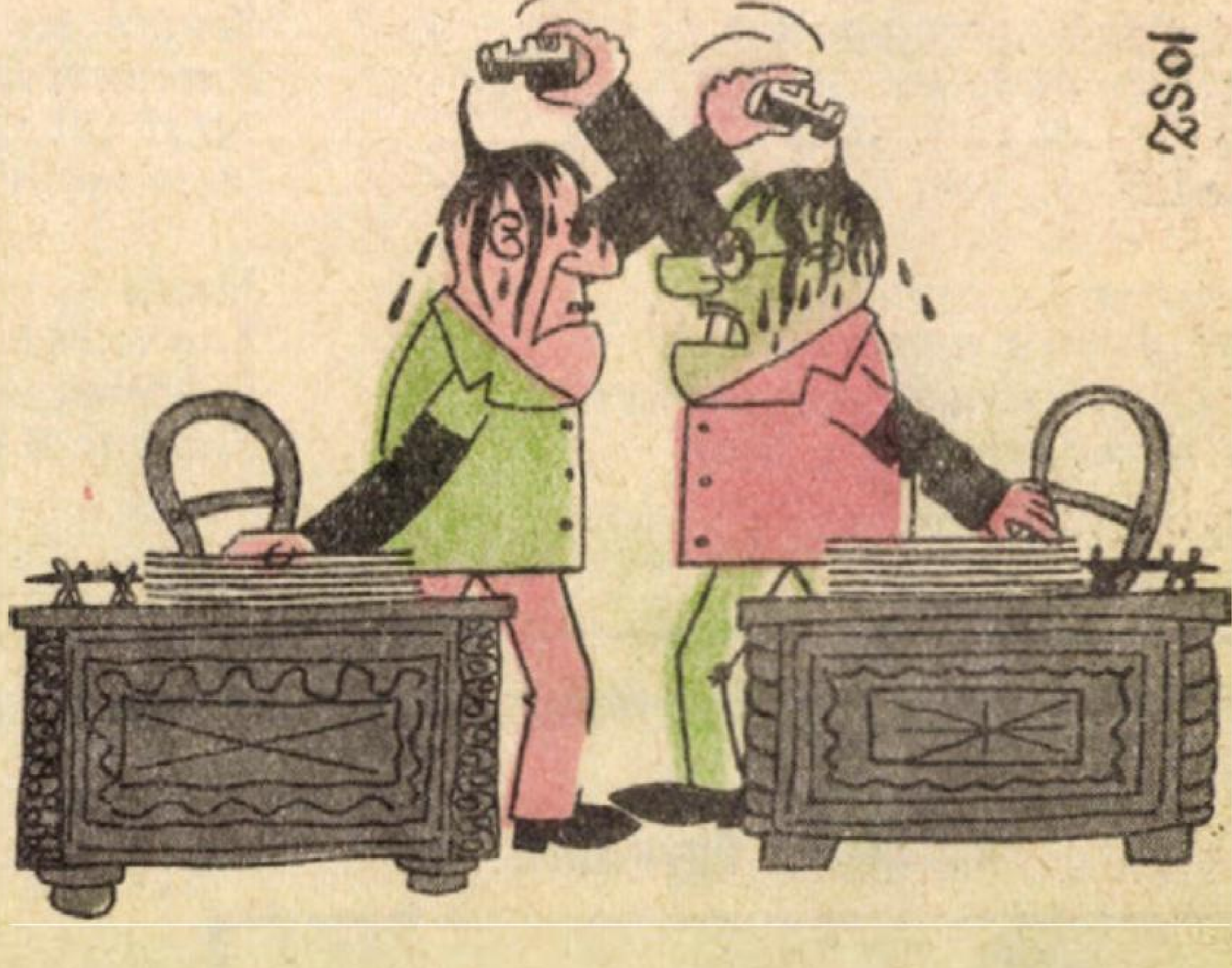

Képregény író

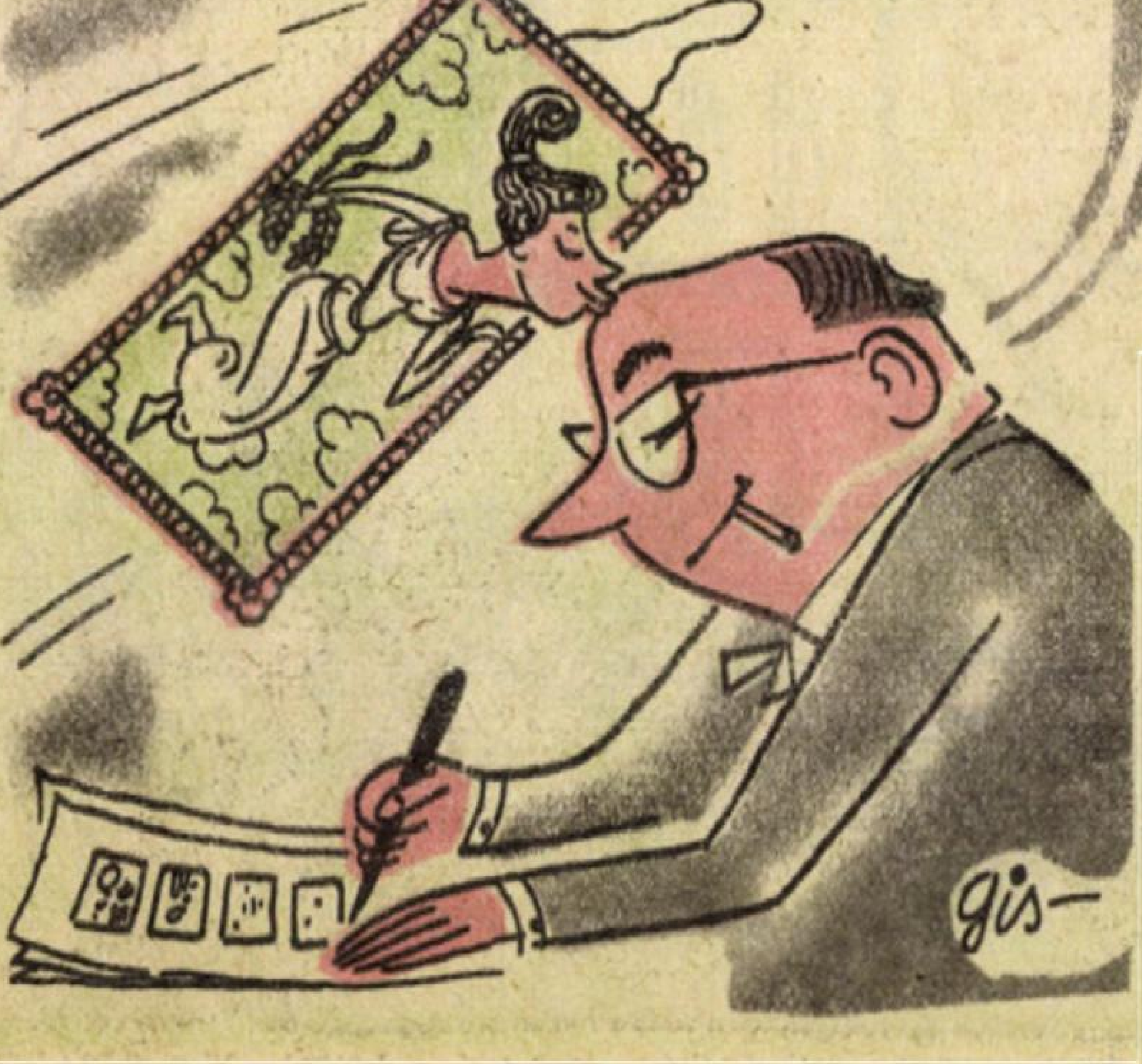

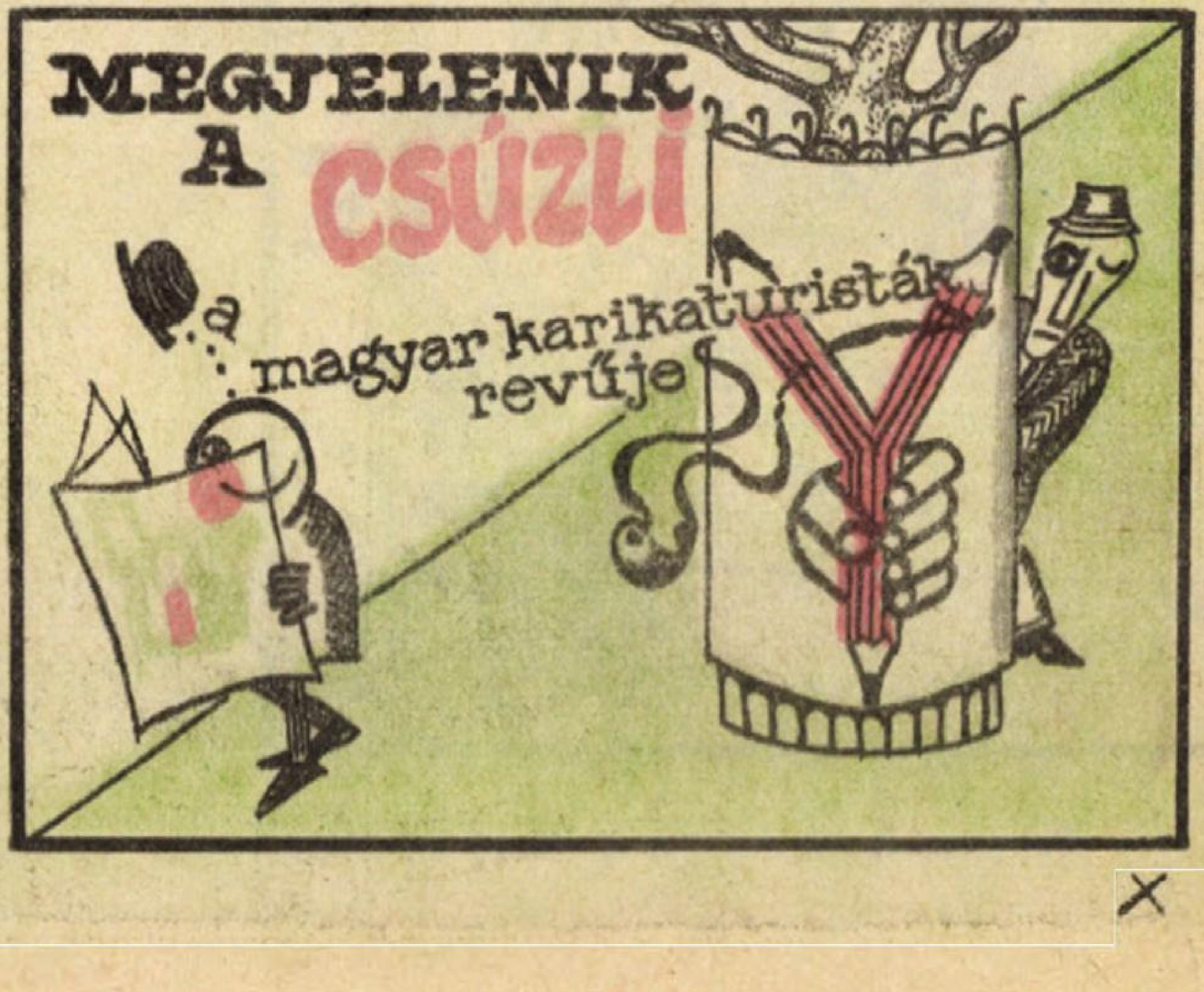

Varázsvessző

Endrődi István rajza

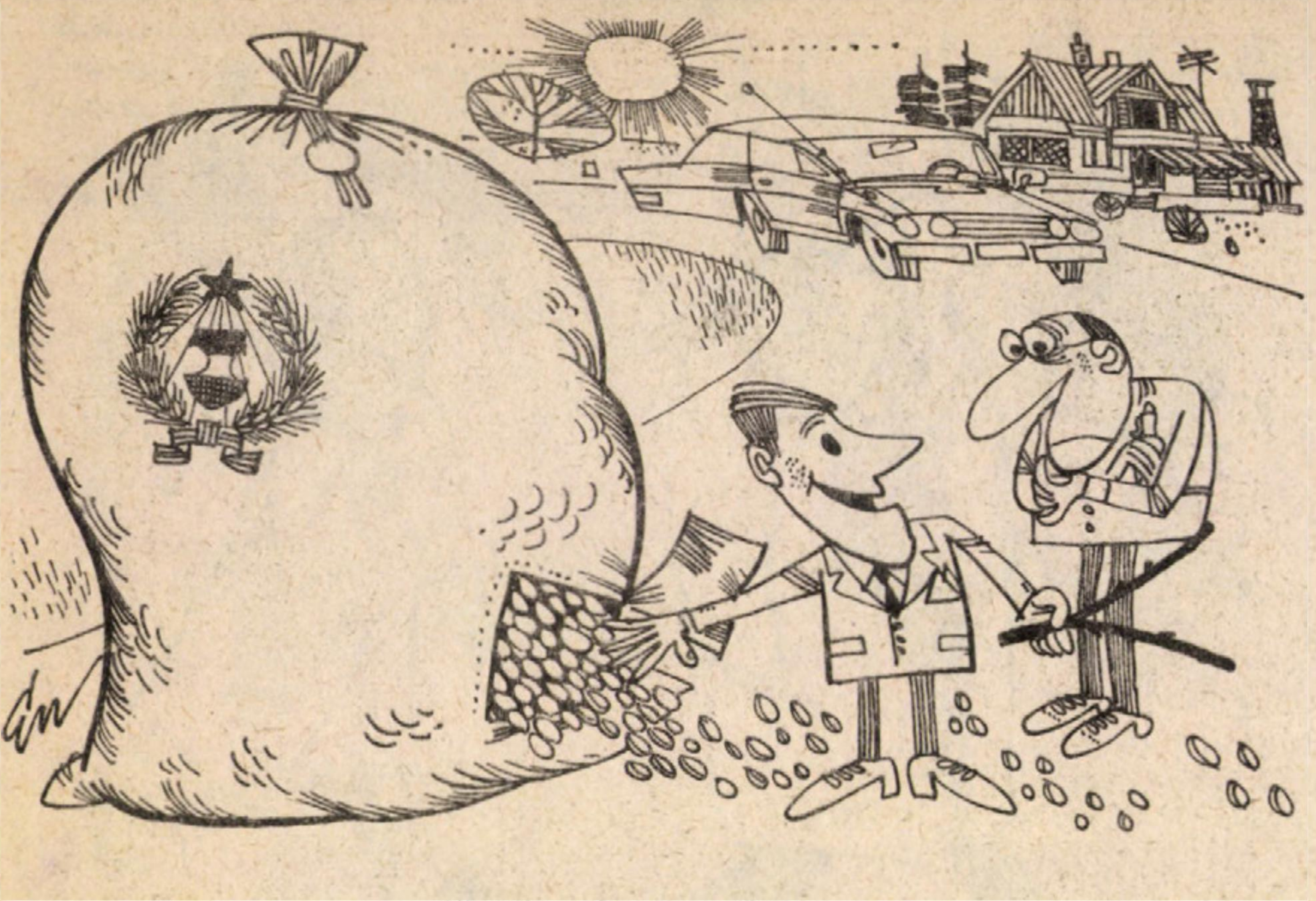

– Sikerült a forrásra rábukkannom . . .

harisnya, de nem pár...

A MEO se láthat mindent,
Bevallotta kereken:
Az áruknak nagy tömege
Felül van a kereten . . .

Celofánba csomagolva
Vettem én is harisnyát,
S ha most morgok a MEO-ra,
Panaszom nem hamis vád.

A harisnya egyik szára
Rövidebb a másiknál.
Hogy előre meg nem mértem,
Sajnálhatom váltig már.

Gyanútlanul felhúztam. Csak
Akkor sült ki a hiány.
Ez nyilván nem mester műve.
Gyárthatta egy tanítvány.

Szerencse, hogy én vettem meg,
S nem vesz kárba az ára,
Mert ebben egy miniszoknyás
Nem mehetne utcára!

Ha kimenne — utca népe
Lenne rája a zsüri:
E harisnya nem osztályon,
Hanem MEO-n felüli!

K. Tóth Lenke

Irka-firka

Addig fiatal valaki, amíg először ki nem mondja azt, hogy „Bezzeg az én időmben!”.

*

— Látod — mutat egy nőre Rézmáz Kázmér —, az ott a kövér Meszetneki volt menyasszonya.

— És most milyen viszonyban vannak?

— Semmilyenben. Feleségül vette . . .

*

Sporthír:

Dr. N. N. új Opel Rekordot állított fel tegnap a balatoni műúton. Beszállították a székesfehérvári kórházba . . .

*

F.-né állítólag azért lett nudista, mert nincs mit felvennie.

*

Ha valaki itthon idegenül érzi magát, az még nem biztosíték arra nézve, hogy idegenben majd otthon fogja érezni magát.

*

Z. folyton eszik. Agyonmajszolja magát!

*

Egy barátom olyan rövidlátó, hogy szegény már a hamut is mamunak olvassa.

*

A múlt héten új életet kezdtem. De mivel nem vált be, holnap ismét régi életet kezdek.

Dalmáth Ferenc

Válóperes ügyvédnél

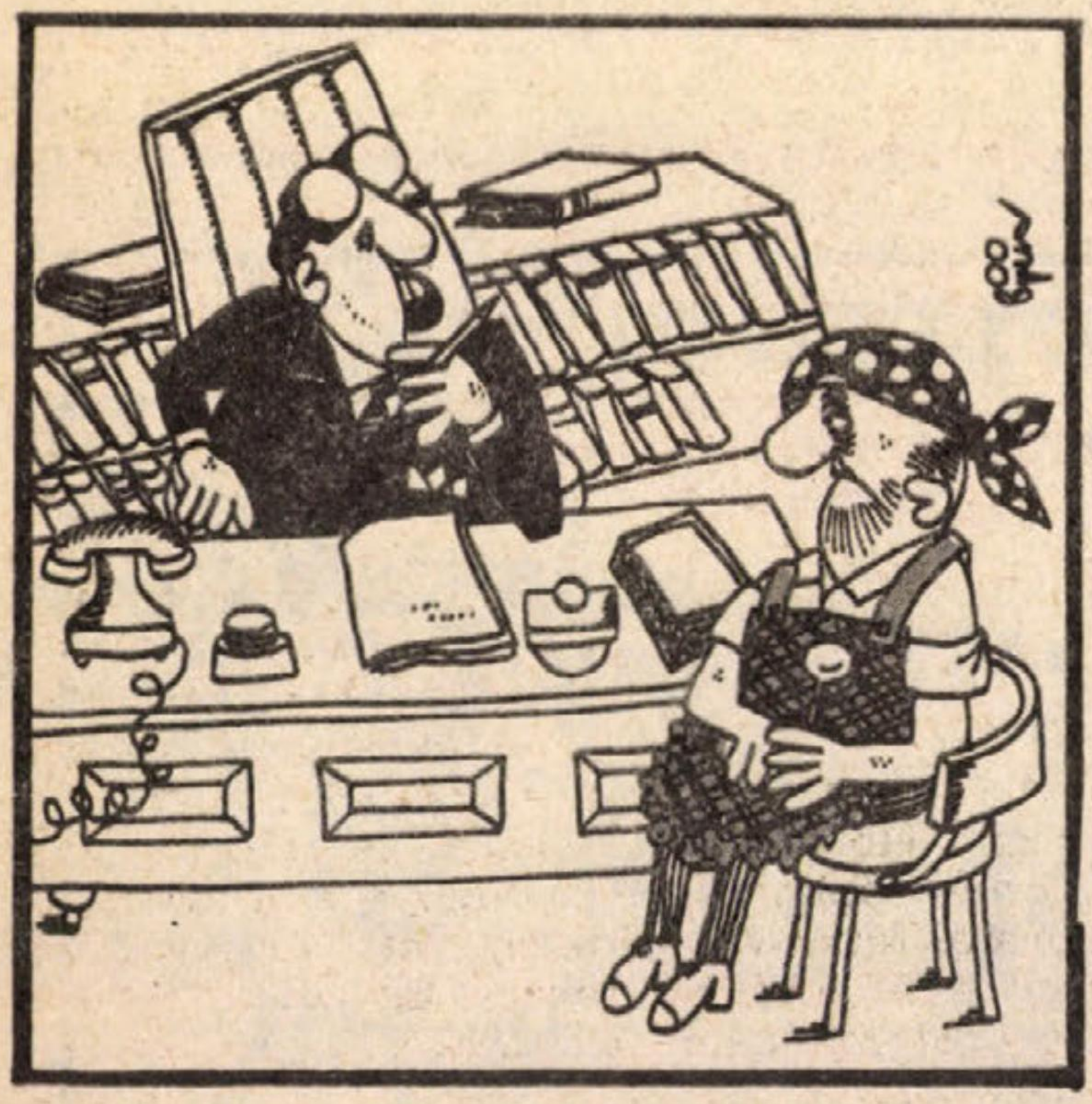

– Tulajdonképpen miért akar elválni a feleségétől? . . .

Hadicsel

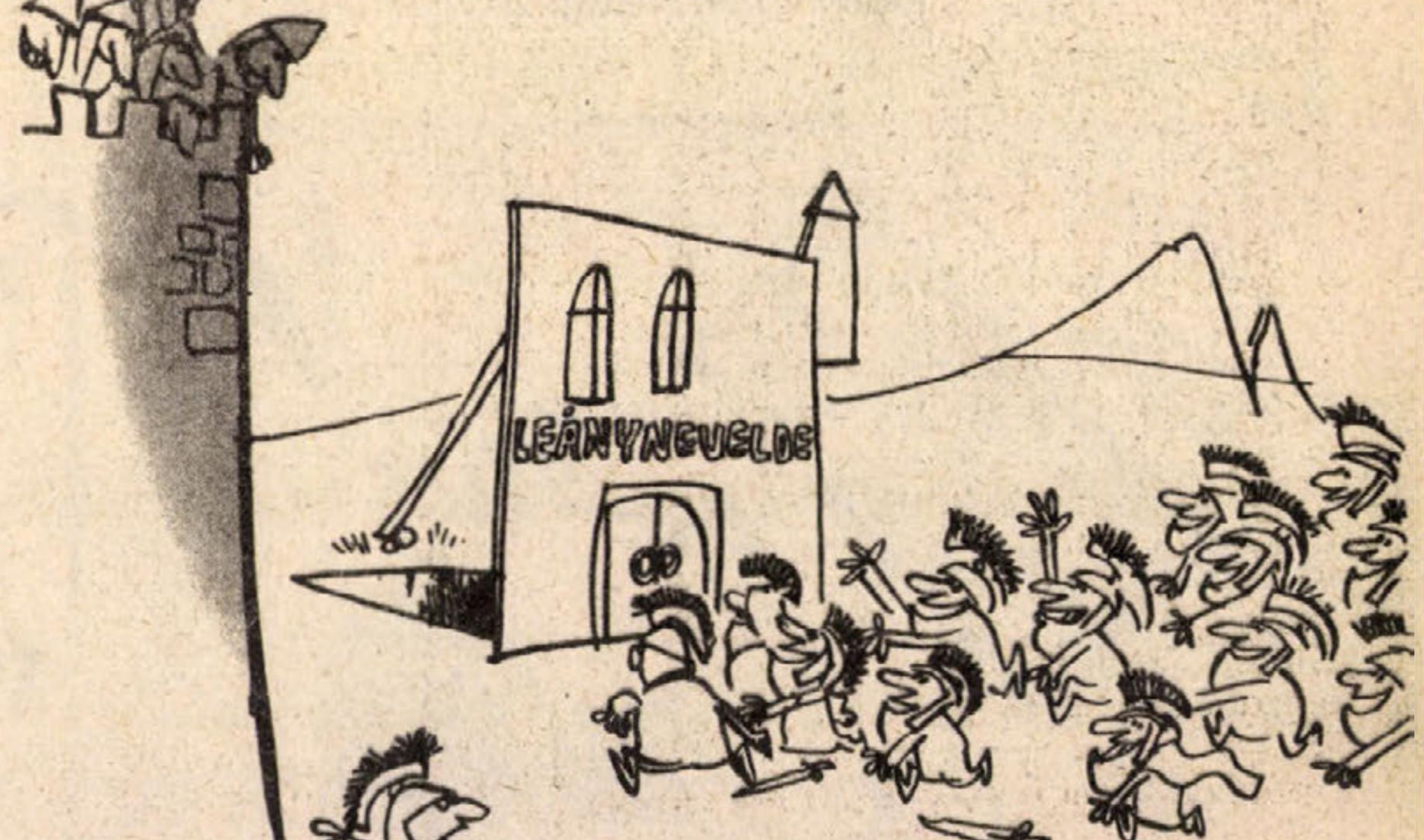

JAVASLAT

Már régóta javasolni szeretném az illetékeseknek, hogy a mozipénztáraknál ne csak azt írják ki, hogy mikor kezdődik az előadás, hanem azt is, hogy mikor kezdődik a kisfilm, és mikor a nagyfilm.

Erre azért lenne szükség, mert nem lehet kötelezni a nézőt arra, hogy minden kisfilmet megnézzen. Mert teszem azt, ha engem nagyon érdekelnek a bergengóc népi faragások, akkor bemegyek a moziba, de ha nem érdekelnek a bergengóc népi faragások, akkor inkább iszom a szomszéd eszpresszóban egy kávét, és csak a film kezdetére térek vissza. Tévedés ne essék, én híve vagyok a kisfilm-műfajnak, különösen az ismeretterjesztő kisfilmeknek, de azért minden téma engem sem érdekel, és van, amelyik határozottan untat. Olyankor úgy érzem magam a moziban, mint akit csapdába ejtettek, és nincs menekvés: ha akarom, ha nem, végig kell néznem a patagon hegyekben lakozó csungura-madarak násztáncát, vagy az őszt a skót hegyekben, amely a beszélő szerint — akinek időnként elcsuklik a hangja a gyönyörűségtől — csodálatosan szép. Mindez elkerülhető lenne, ha a pénztár mellett kitennének egy táblát:

Előadás kezdete: **8 óra**
Kisfilm kezdete: **8 óra 20 perc**
Nagyfilm kezdete: **8 óra 40 perc**

Ha ez a javaslatom megvalósul, és fakultatív lesz a kisfilmnézés, akkor esetleg tovább lehetne fejleszteni az ötletet, és a pénztár mellett kifüggesztett táblán fel kellene tüntetni azt is, hogy mikor keződik *valójában* a nagyfilm, mert, sajnos, vannak olyan filmek, amelyek csak 20 perccel a film kezdete után kezdődnek el, és ami addig történik a filmen, az teljesen érdektelen. Ez alatt az idő alatt a néző nyugodtan elszívhatna egy cigarettát az előcsarnokban, vagy ihatna egy Bambit a büfében. Jó lenne az is, ha pontosan jeleznék, mikor kezdődik a szerelmi jelenet, mert könnyen lehet, hogy valakit csak a szerelmi jelenet érdekel. Valahogy így képzelem:

Szerelmi jelenet kezdete: **9 óra 10 perc**
A nő vetkőzni kezd: **9 óra 13 perc**
Teljesen levetkőzött: **9 óra 15 perc**
Befekszenek az ágyba: **9 óra 16 perc**

Természetesen azokra is gondolni kell, akik valamilyen okból nem kedvelik, vagy egyenesen elítélik az ilyen szerelmi jeleneteket, legalábbis filmen. Ezek kedvéért tüntessük fel a szóban forgó táblán:

Már túl vannak a dolgon: **9 óra 20 perc**

Több javaslatom pillanatnyilag nincs.

(m. gy.)

Az ENSZ-ben

Fülöp György rajza

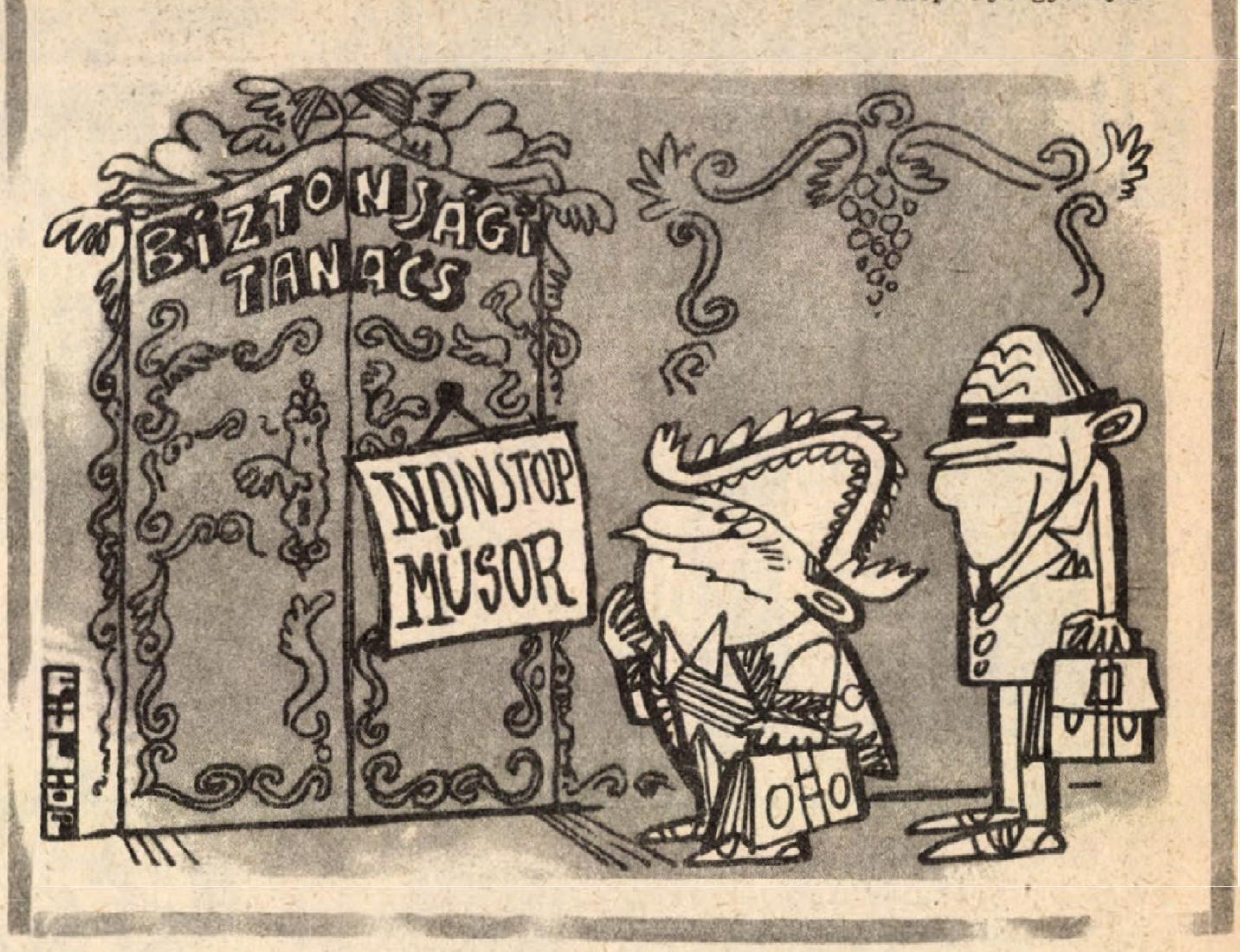

A. RUDOJ:

VÁLOGATOTT magnófelvételek

„Ványecska!
Szerelmem!

Előételnek egyél heringet, ott van a konyhaasztalon. Vedd ki a hűtőszekrényből a káposztalevest, melegítsd meg, s van ott még második fogásnak natúrszelet, krumplival. Édességnek ott a kompót. Csókollak. Az edényt ne mosd el, ha hazajövök, majd elmosogatok. Kenyeret a tartóban találsz. Csókollak. Majdnem elfelejtettem, ha akarod, a natúrszelet helyett megeheted a sült kacsát is, bár a vendégeknek készítettem, de hát ez nem fontos. Rohanok. Csókollak. Lidád."

— —

„Ványecska.

A hűtőszekrényen találsz pénzt, egyél valamit az étteremben. Nagyon sietek. Csókollak. Lida."

— —

„Ványa,

mindent megvásároltam. Főzz magadnak káposztalevest, utána fasírtot. Már itt sem vagyok. Lida."

— —

„Ványa,

főzz káposztalevest, de nehogy megint makarónit tegyél bele, te bolond. És a csontokat se próbáld keresztülhajtani a húsdarálón. A fasírozott csont nélkül sokkal jobb ízű. Főzzél egy kis kompótot is. Elmentem. Lida.

Vigyázz, nehogy cukor helyett sót tegyél a kompótba!"

— —

„Ványecska,

főzz valami ehetőt! Ejtsd ámulatba a világot! Vettem neked egy szakácskönyvet, háromezer recept van benne. Készítsd el belőle legalább egyet, többre nem is számítok. Eltűntem. Lida.

Hogy ne piszkítsuk be magunkat, ennek érdekében találták ki az okos emberek a kötényt."

— —

„Ványecska,
szerelmem!

Az edényt előbb elmossuk, aztán öblítjük, mind a kétszer forró vízben. Hogy könnyebben tisztuljon, tegyél bele egy kis mosóport. A tegnapi káposztalevest kiöntheted. Én a magam részéről nem kérek belőle. Főzzél valami más levest. Második fogásra vegyél egy csirkét, töltsd meg, tudod, meséltem neked, milyen jó töltött csirkét ettem Moszkvában. Csókollak, Lidád.

Majd elfelejtettem: süssél egy tortát is. Tekintélyes emberek jönnek hozzánk estére, kérlek, ne hozd szégyenbe a te Lidádat. Vár a taxi, csókollak, Lida."

— —

„Lida

Mérnöki diplomám a hűtőszekrény tetején találod. Megsütheted ebédre. Többé nincs rá szükségem, nem tudom, te hogy gondolod, de én torkig vagyok mindennel. Az emberek azt mesélik, hogy a kandidátusi cím elnyerése után meg akarod írni még a doktori disszertációdat is. Sok sikert kívánok hozzá. Örökül hagyom rád saját találmányú tízezer receptemet. Csókollak.

Mielőtt elfelejtem, új munkahelyem a Basilio étterem, ott vagyok főszakács. Ég veled! Indulok. Megérkezett értem a hűtőkocsi. Csókollak Ványa"

(Oroszból fordította: N. E.)

Időnk az van...

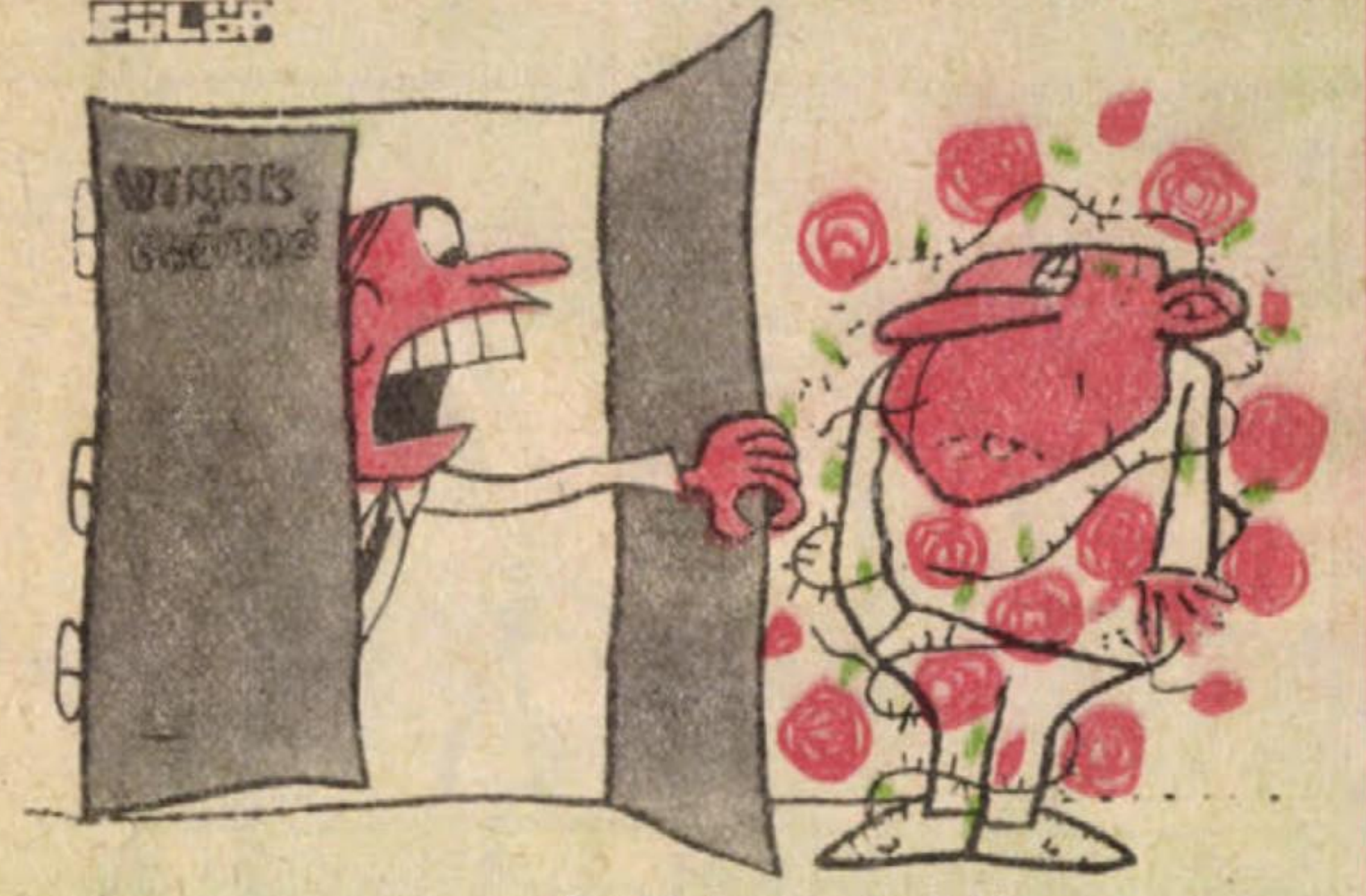

– Ne tessék türelmetlenkedni!

MEGBECSÜLT ÜGYFÉL

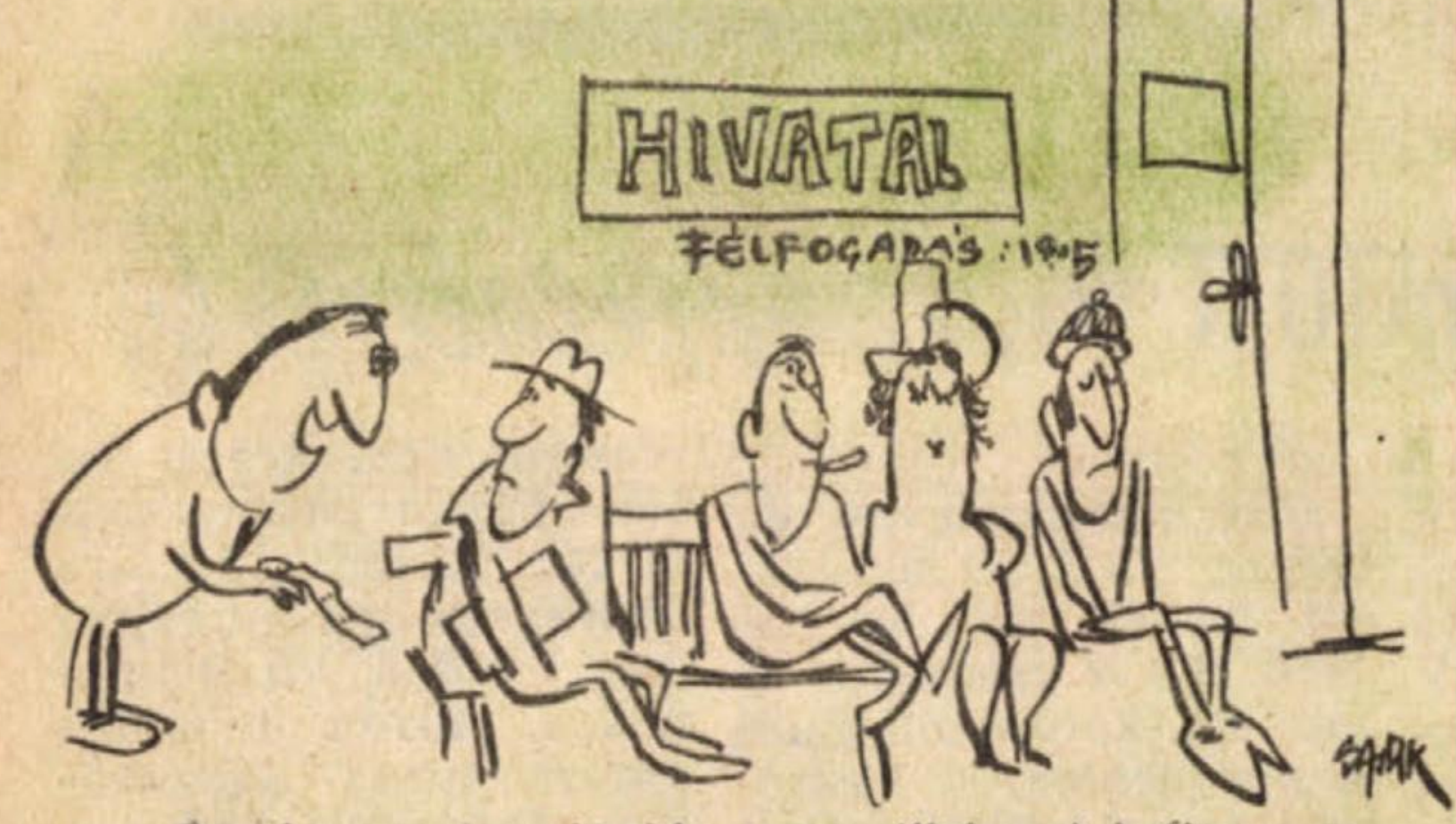
HIVATAL
FÉLFOGADÁS: 1-5
SAJÁK

– Ön olyan gyakran jár ide, hogy vállalatunk befizette az üzemi konyhára!

BŰNÜGY

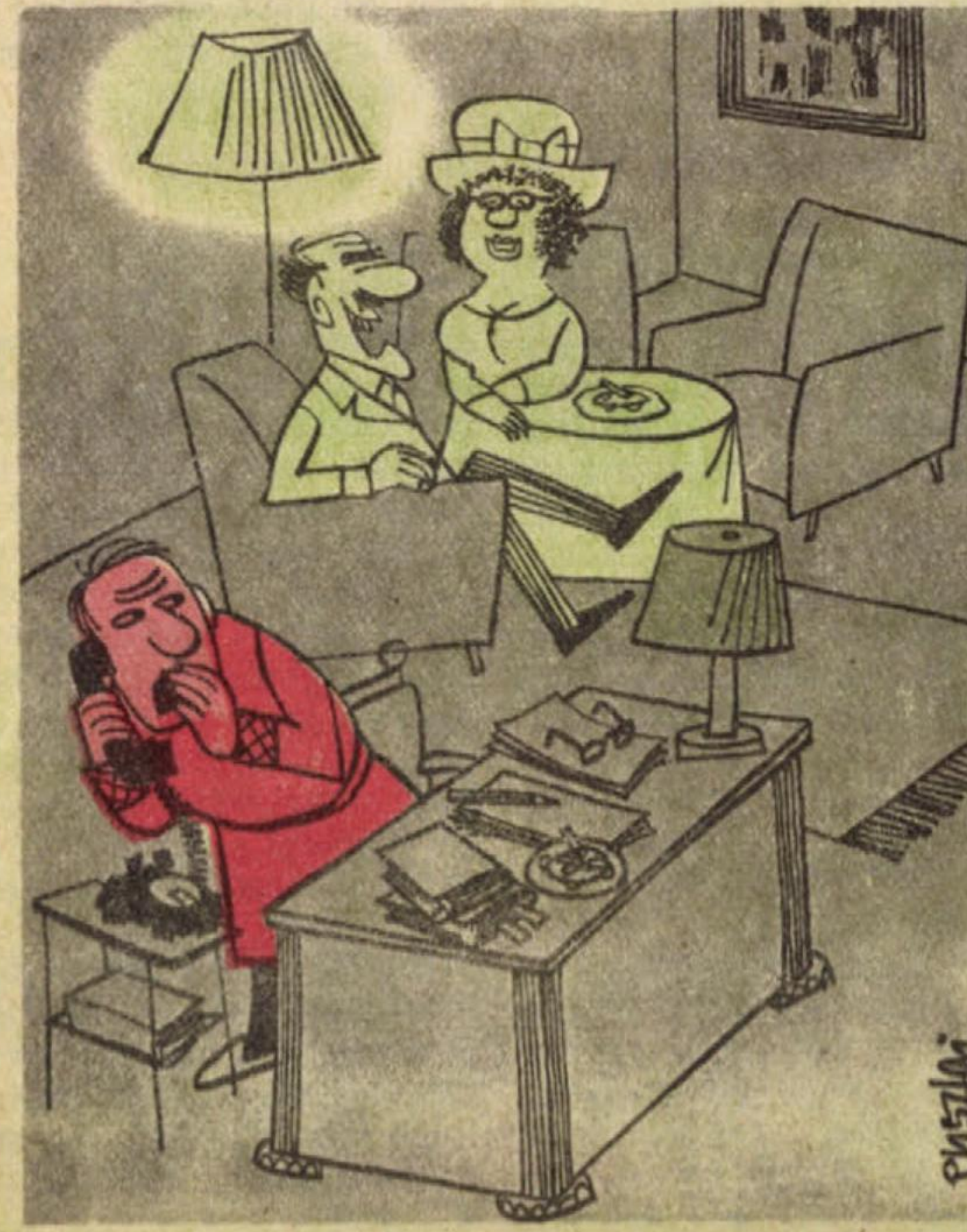

– Halló, rendőrség?! Lopják az időmet!

EDZÉSEN

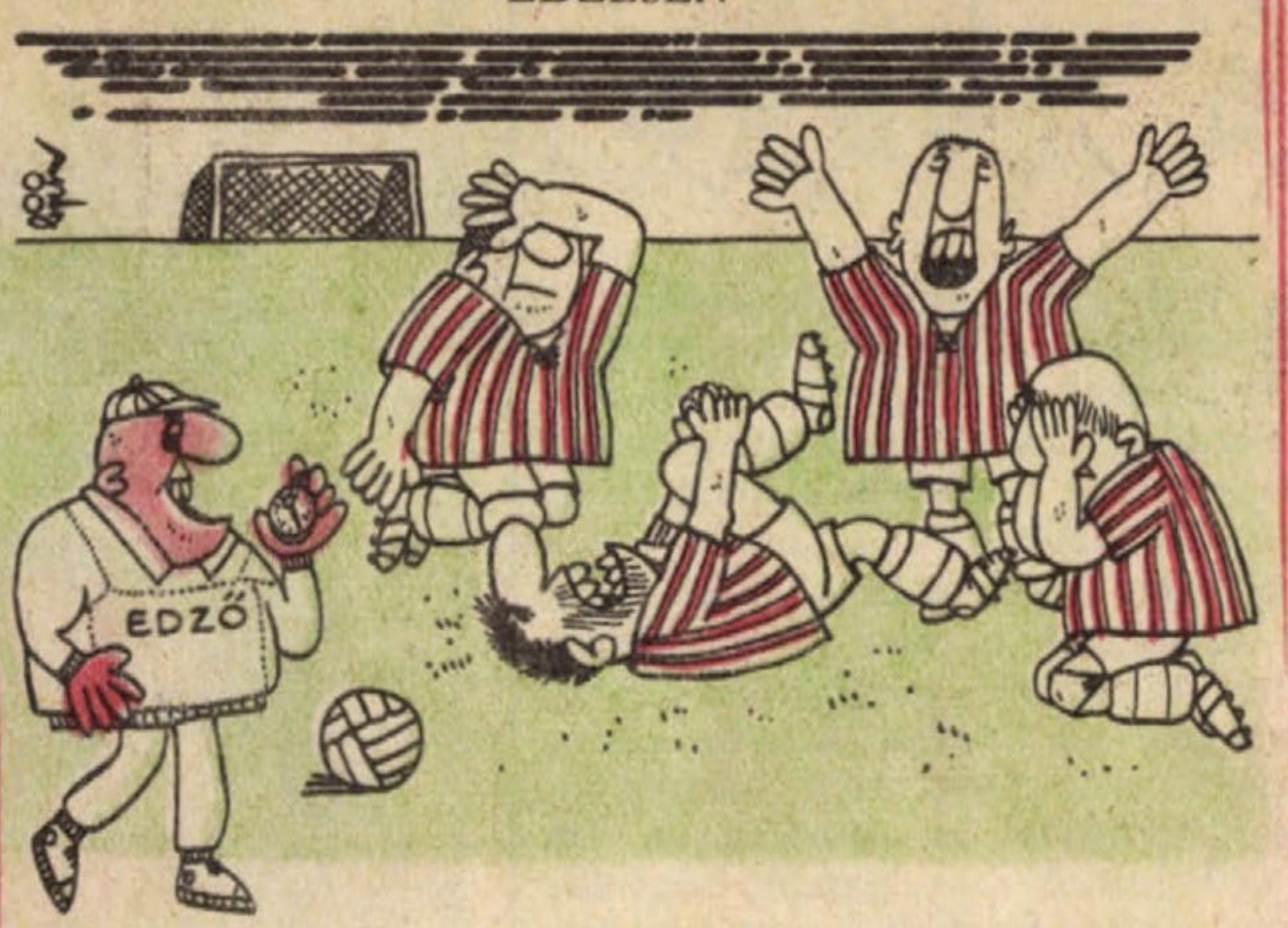

– Nagyszerű, fiúk! Ezzel a jelenettel legalább négy percig tudjuk húzni az időt...

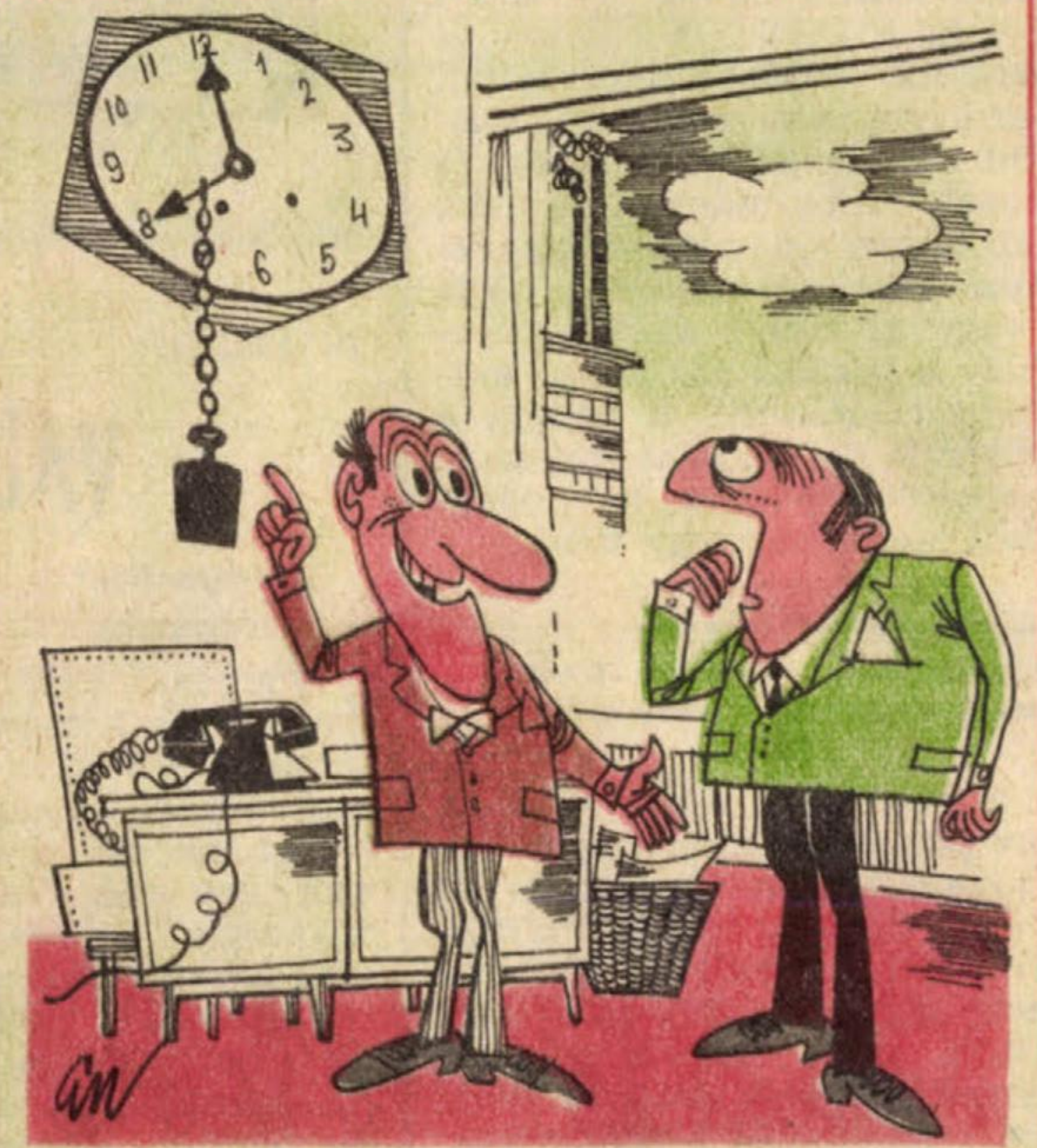

– Látod, én takarékoskodom az idővel!

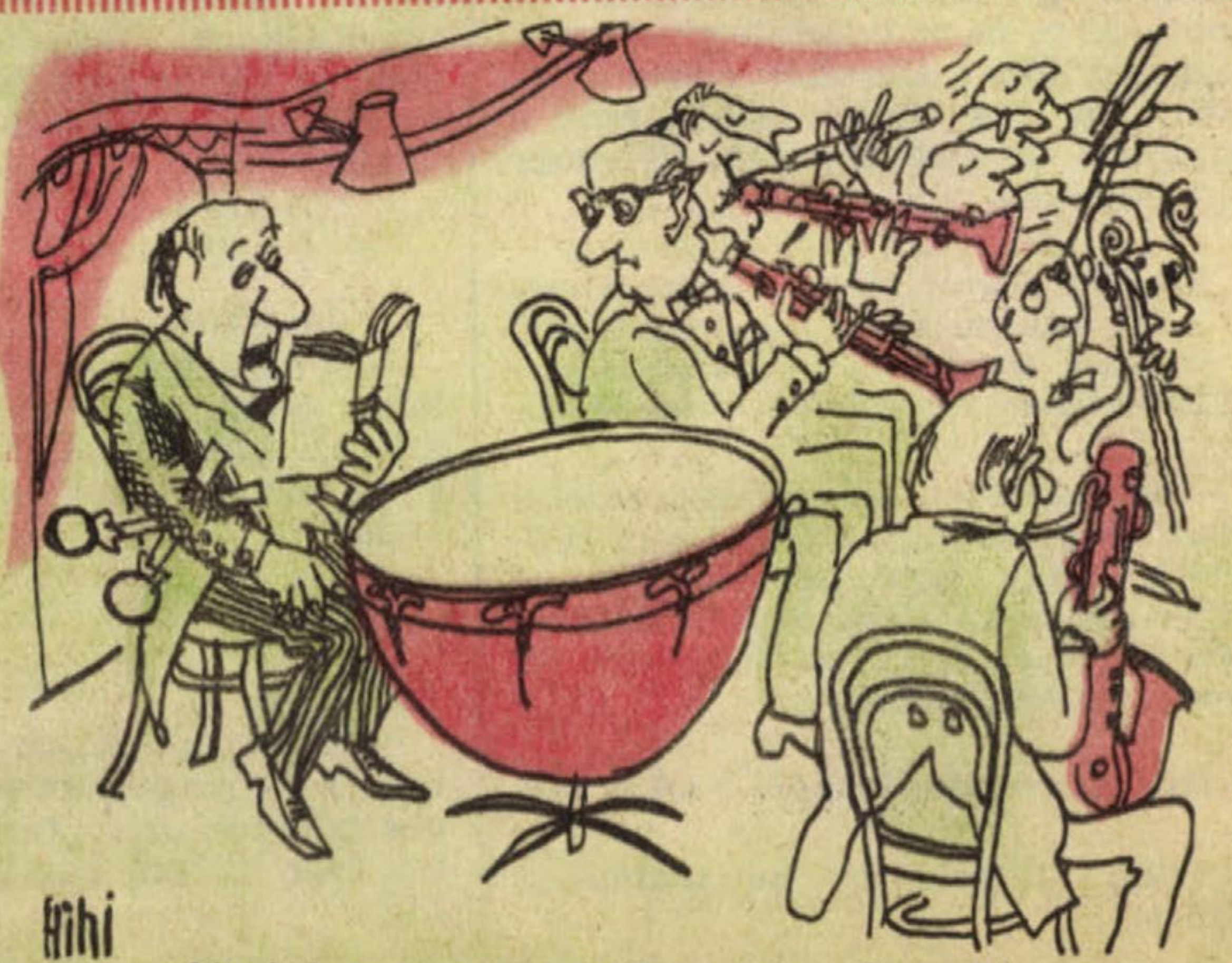

– Mit hajtsam magam, majd a végén rákapcsolok...

KERÜL, AMIBE KERÜL

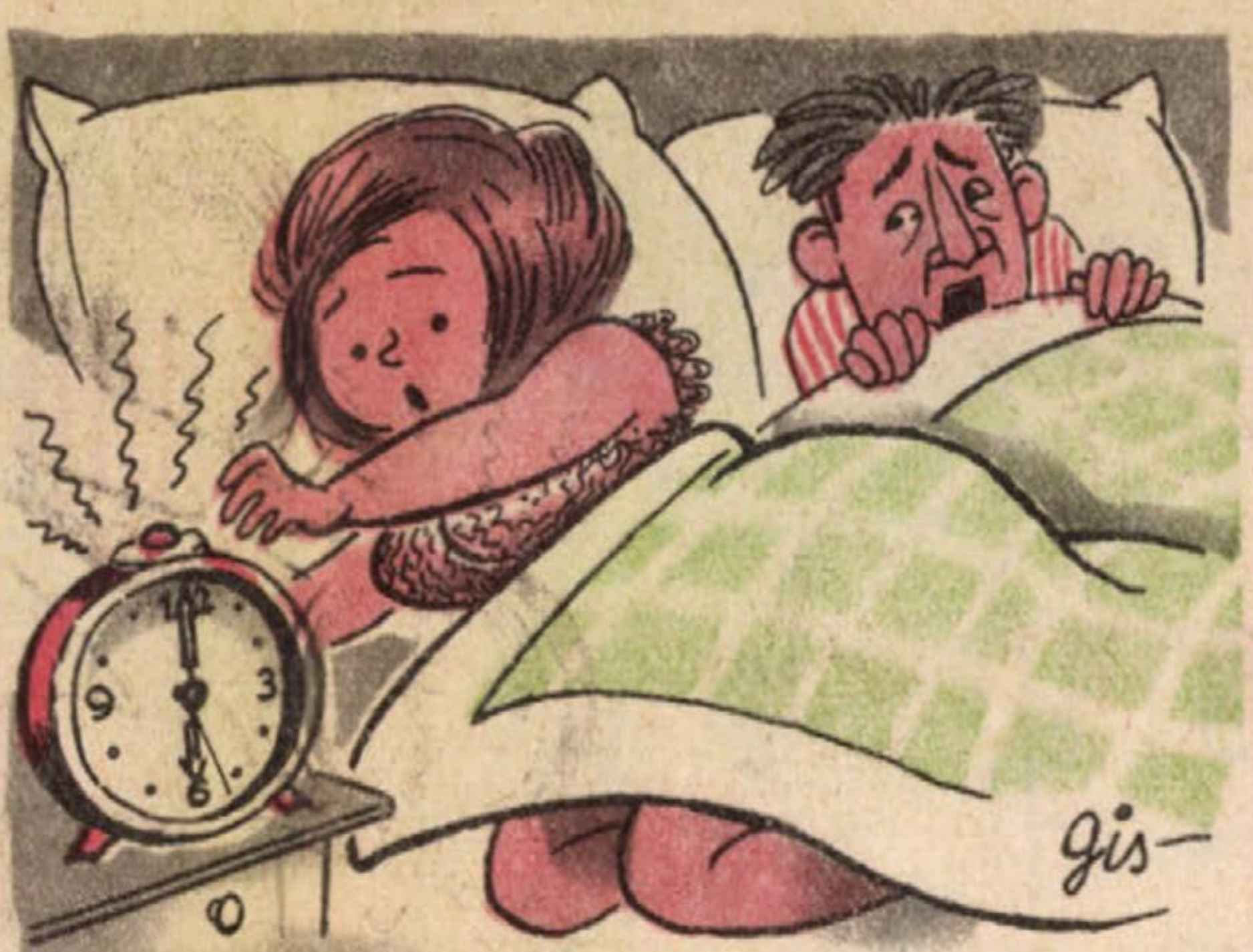

– Állítsd vissza a vekkert! Alszom még egy órát tizenegy forintért...

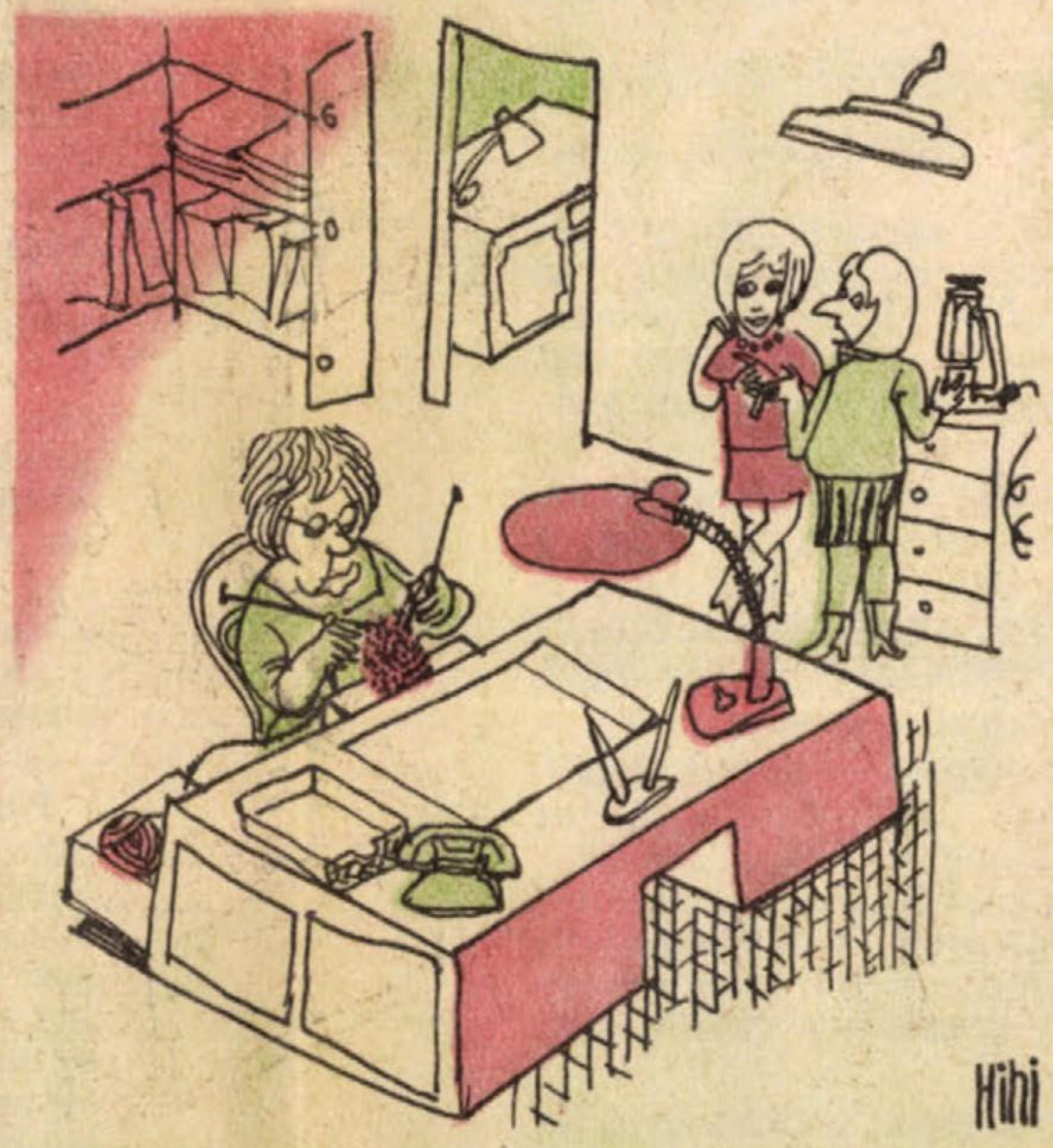

– Valósággal ég a kezei között a munka...

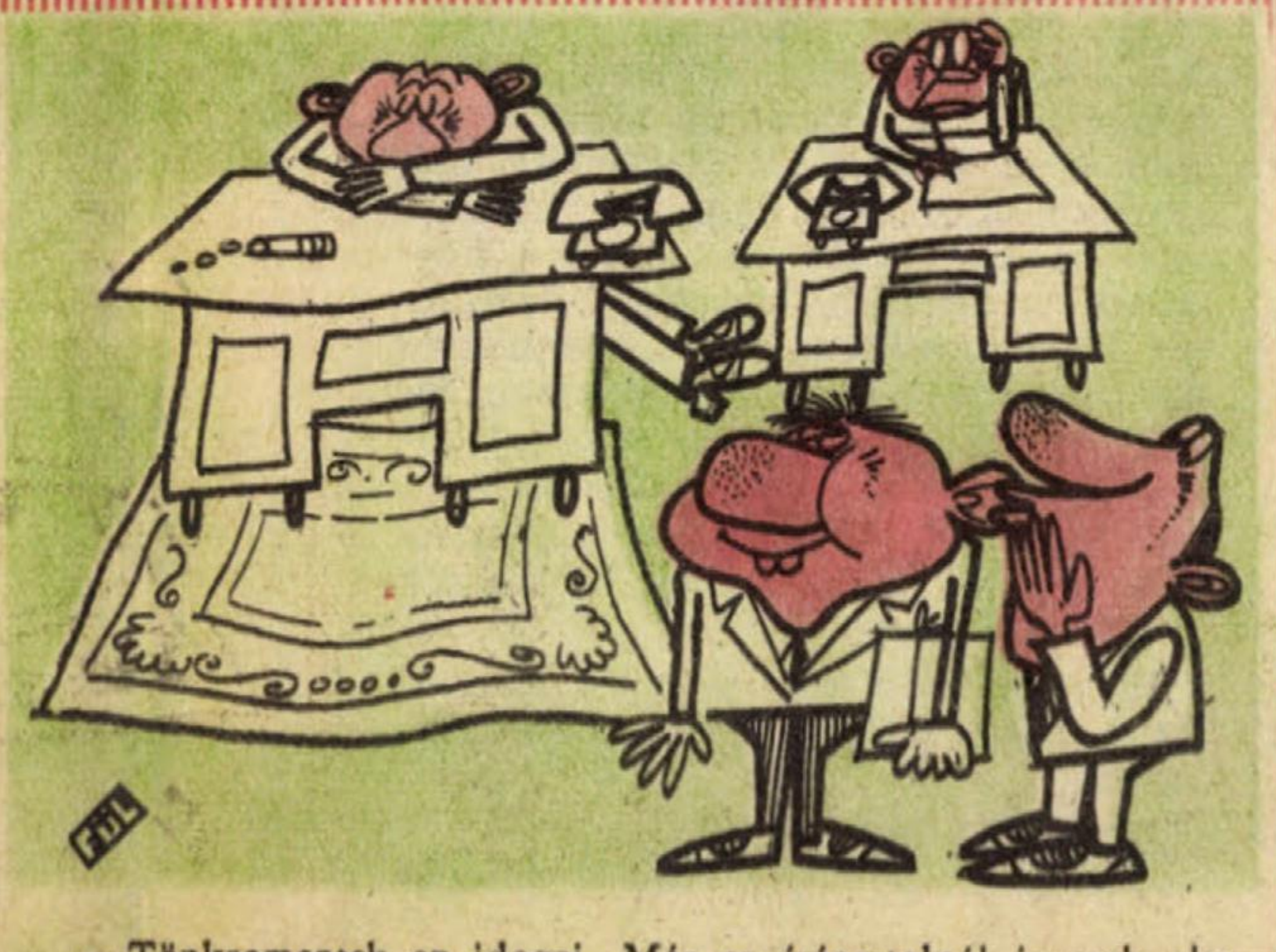

– Tönkrementek az idegei. Már az íróasztalnál is csak altatóval tud aludni!

ÓRABÉR

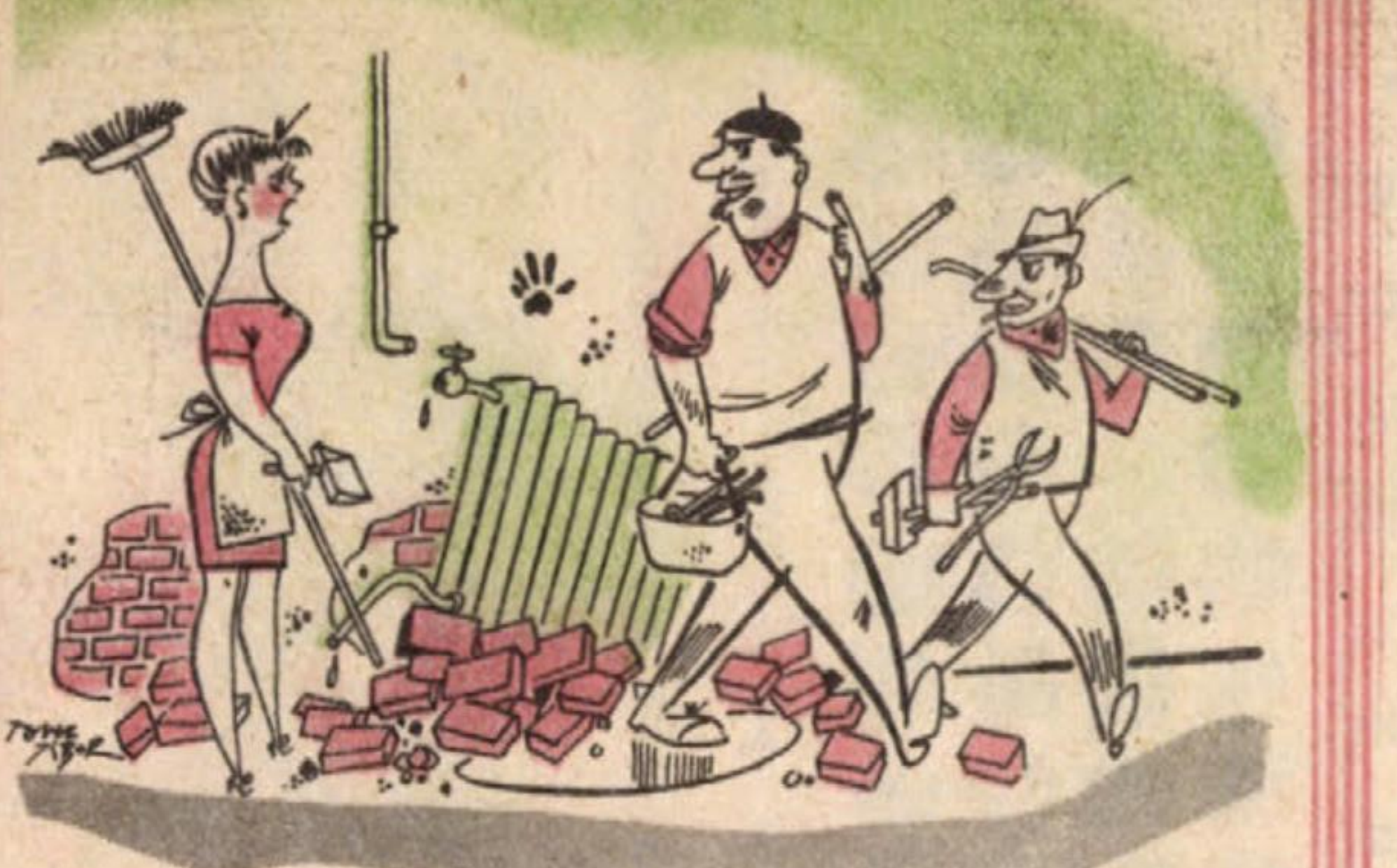

– Majd még visszajövünk!...

BEJÁRÓNŐ

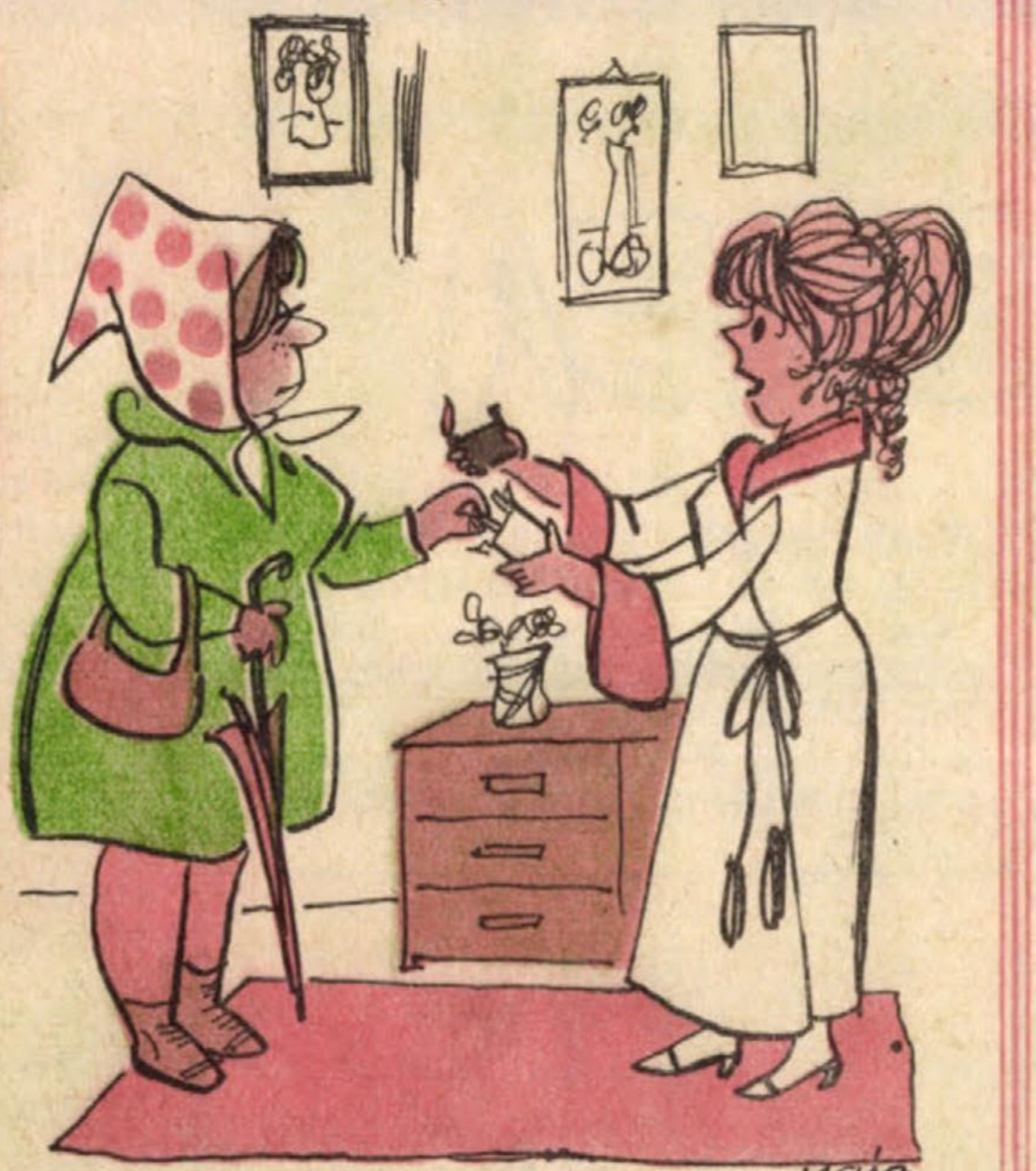

– ... és mennyit kér percenként?...

FONTOS DÖNTÉS

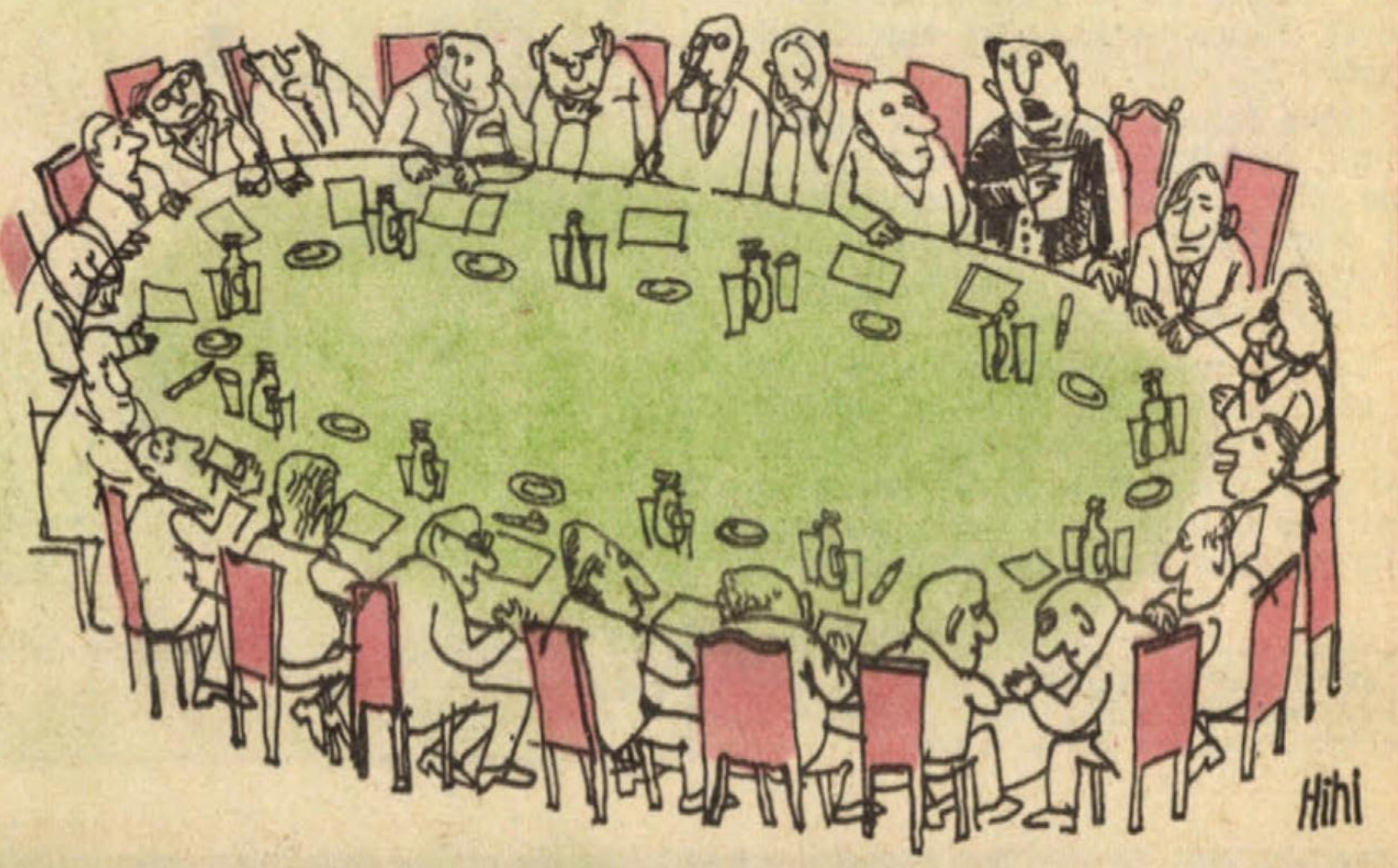

– Találkozunk holnap ugyanitt, ugyanebben az időben...

ÓRA – MUNKAHELYRE ...

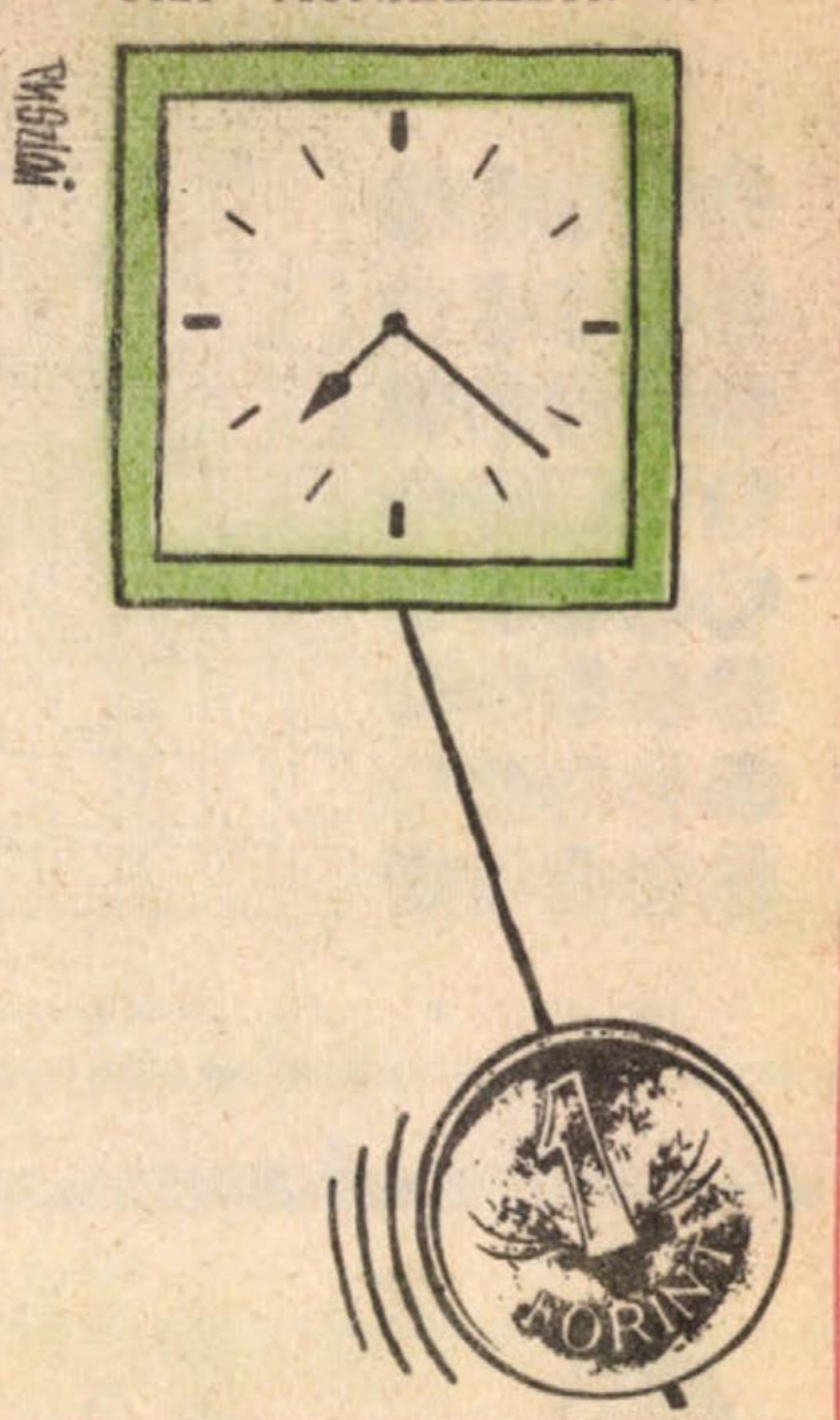

KÁRBAVESZETT IDŐ

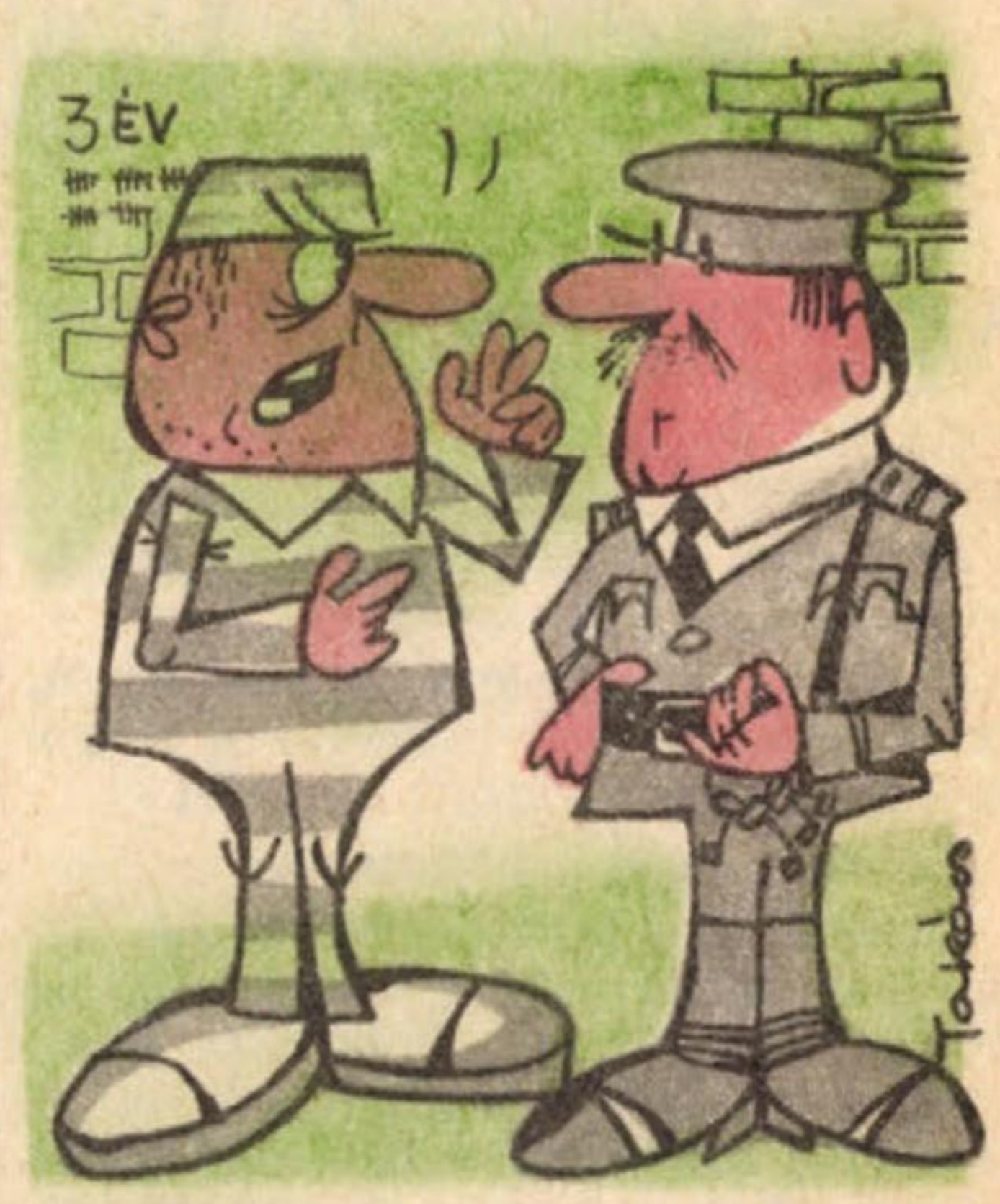

– Hogy én mi pénzt tudtam volna ez alatt a három év alatt összelopni!!

Grafikai humor

Endrődi István rajza

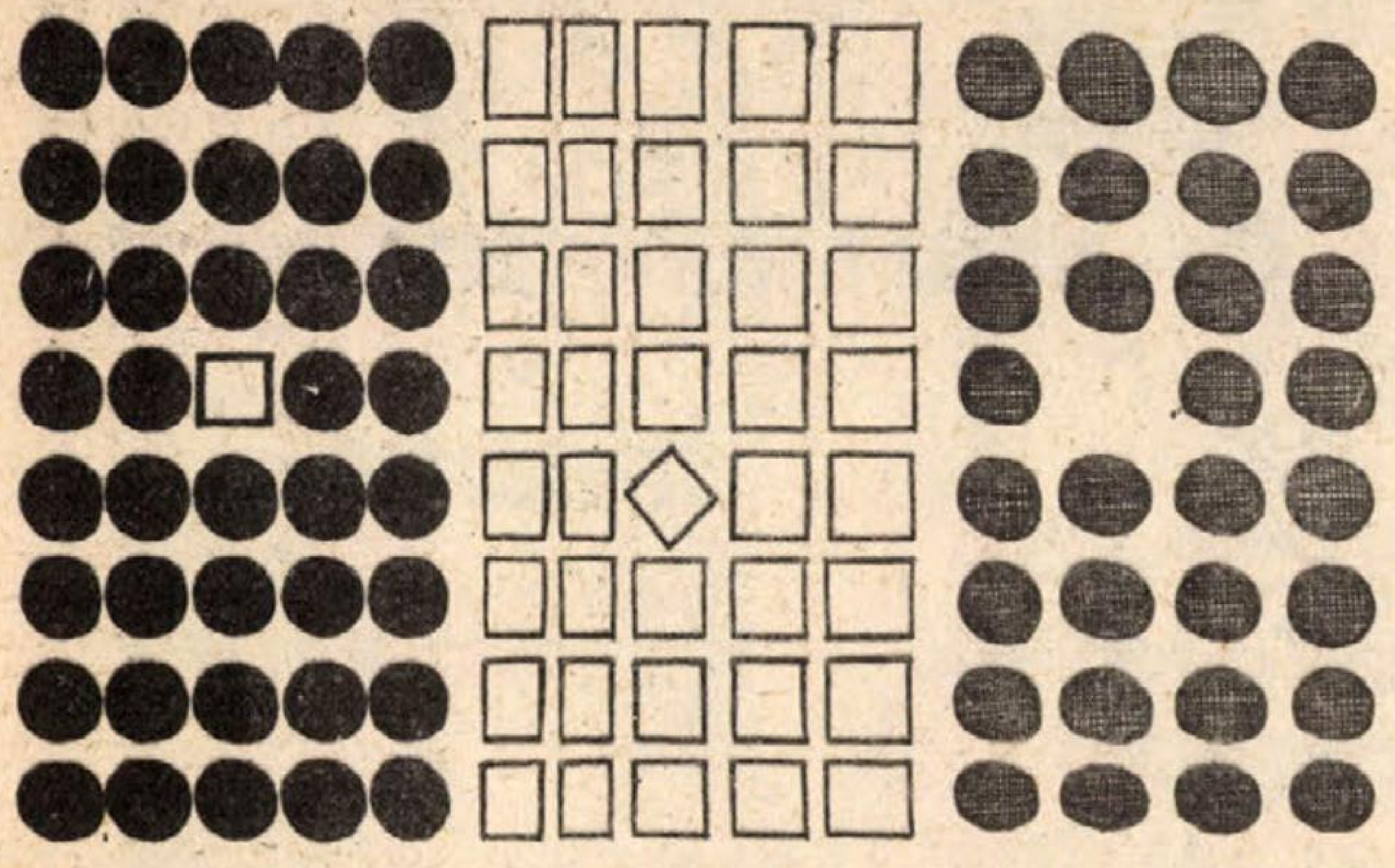

A fegyelmezetlen Az individualista A lógós

A kapu előtt

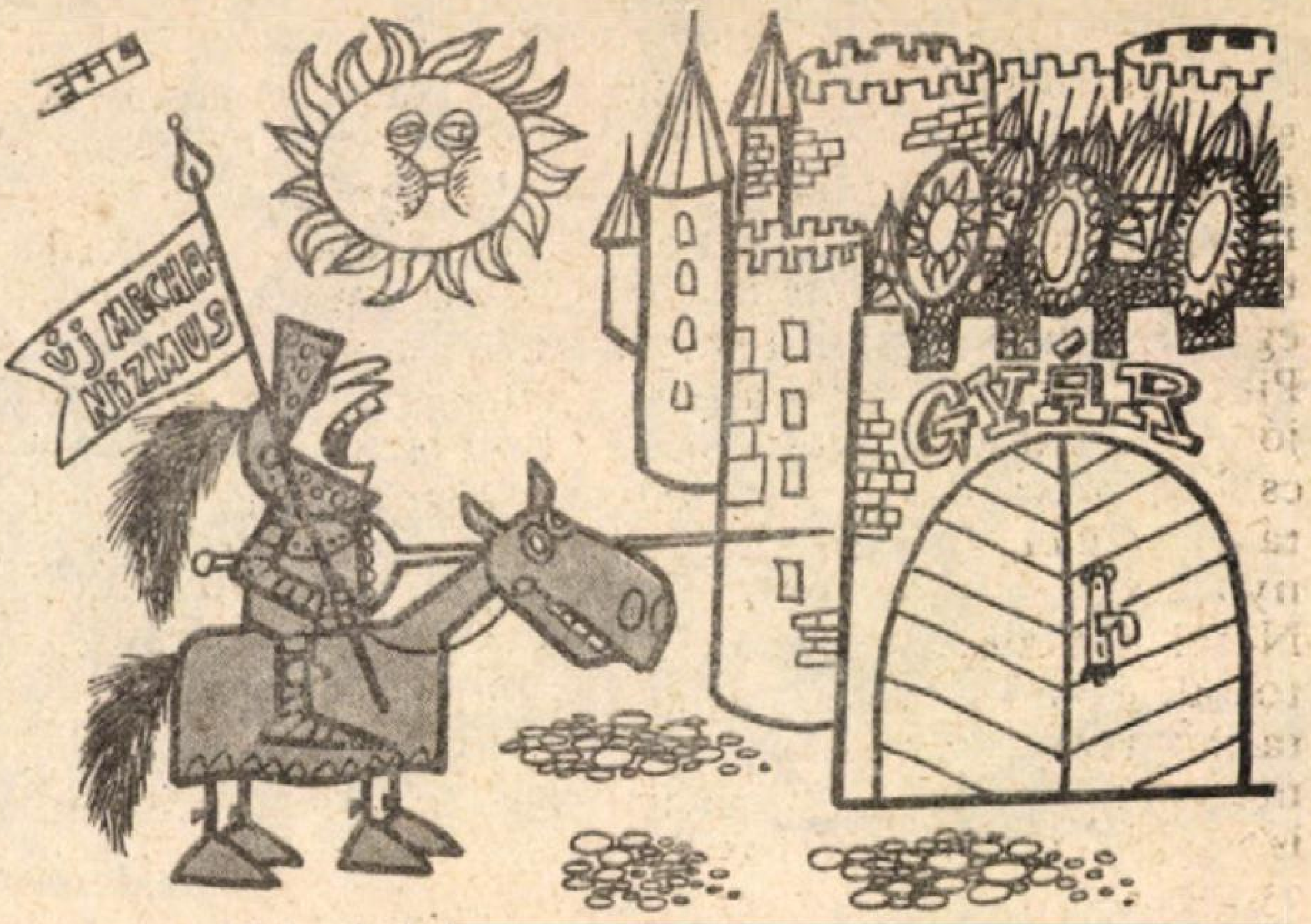

– Nyissák ki!

ANDREA

Megőrült a munkaügyis?! Vagy engem nézett bolondnak, amikor ezt a lányt, ezt az Andreát a nyakamra küldte?!

Nem sok sót fogyaszt el az osztályomon, arra esküszöm!

Reggel óta figyelem. Reggel óta ül az írógép mellett, reggel óta másol egy négysoros felszólító levelet.

Egészen egyéni módszerrel!

Kipipál egy betűt a kéziraton, aztán a ceruzáját lassan végigvezeti az írógép klaviatúráján, miközben fennhangon olvassa a betűket, rö, tö, zö, amikor a megfelelő betűhöz ér, félreteszi a ceruzát, leüti a billentyűt, pihen egy picit, aztán újból kézbe veszi a ceruzát, kipipálja a következő betűt, és minden kezdődik elölről …

Szent Habakuk! Ezzel az Andreával zárjam én le a határidős levelezést? Nincs mese, még ma túladok rajta!

Most felnéz, találkozik a pillantásunk, félénken rám mosolyog, a szeme szép, a pofikája is kedves, de hát ez nem filmstúdió, ide perfekt adminisztrátor kell, itt gyors és pontos munkát kell végezni.

Tessék, most csengetett a gép, vége a sornak, ő pedig tétován, tanácstalanul pislog jobbra-balra. Egek, ez a nő nem tud sort váltani! Rámered a masinára, rágja a körmét, na végre, észrevette a váltókart! Boldogan felsóhajt, megrántja a kart, aztán erőt gyűjt az új sorhoz, nyújtózik egyet, csak úgy feszül rajta a blúz. Megigazítja a frizuráját, ragyogó fekete haja van, ezt el kell ismernem … De feszülő blúz ide, ragyogó hajkorona oda, megvárom, amíg lepötyögi a négy sort, és útilaput kötök a talpára …

Folytatódik a kálvária. Megint kipipál egy betűt, megint keresgél az írógépen, megint fennhangon olvassa a betűket, cö, vö, nö, istenkém, mit vétettem, hogy ilyen keményen büntetsz?!

Most meg mi a probléma? Ahá, biztosan nagy betű jön, és Andrea nem leli az emelőbillentyűt. Azt is tömlöcbe kéne dugni, aki bizonyítványt adott neki gép- és gyorsírásból.

Hurrá! Befejezte a levelet!

Kihúzza a gépből a papírt, feláll, hozza hozzám. Igaz, ami igaz, az alakja tökéletes, a járása pedig … Nem is jár ez a nő, lebeg a padló felett … Annál jobb, annál könnyebben távozik majd innen. Mert én egy percen belül kiteszem a szűrét, arra esküszöm!

Elém teszi a gépelt levelet, ez a teteje mindennek! Egyetlen szóba folyik össze az egész szöveg, Andrea nagyvonalúan mellőzött minden írásjelet, nagybetűi a legváratlanabb helyeken bukkannak fel … Nyugalom, most számolok magamban húszig, hogy ne legyek túlságosan goromba … Egy … kettő … három …, Nem emelem fel a fejem, de oldalról látom, hogy mint riadt madárkák, úgy repkednek Andrea ujjai az íróasztalom szélén … Hát van is oka a félelemre … Ez meg micsoda?! Férfikezet látok, amint a riadt madárkák felé közeledik és megnyugtatóan rájuk paskol … És egy kellemes baritont is hallok, amint azt mondja:

— Rendben van, kislány, kezdetnek nem is rossz, mi jól ki fogunk jönni egymással.

Ez a paskoló kéz — az én kezem! Ez a kellemes bariton — az én baritonom!

Megáll az ész!

Kürti András

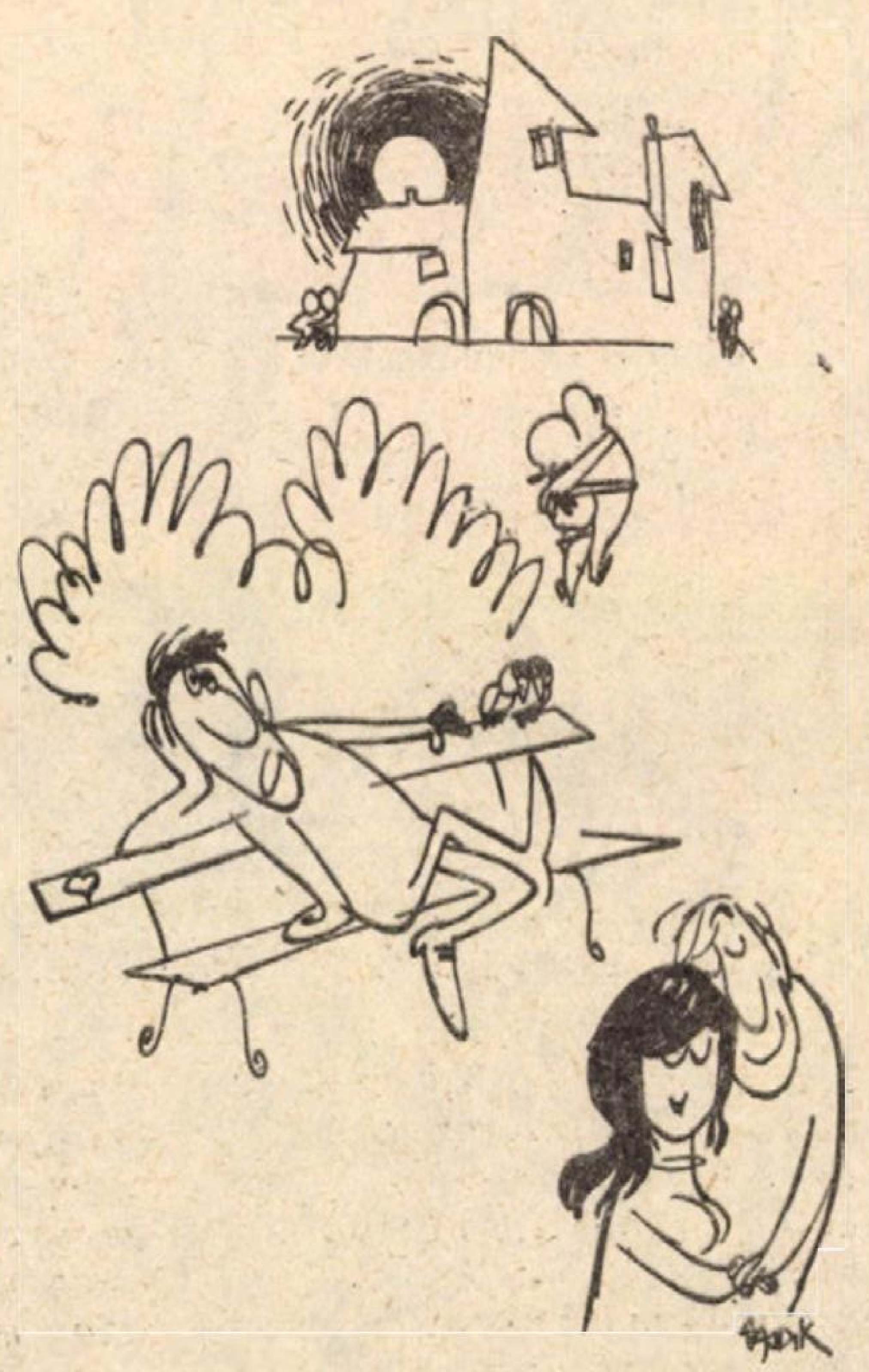

– Mindenkinek van valakije, csak én vagyok nős!

Kürti András–Sajdik Ferenc: „A berendezés marad!" című most megjelent kötetéből. (Kossuth Könyvkiadó)

GYÓGYSZERGYÁRI ANZIKSZ

Érdeklődéssel tekingettem szét a Kőbányai Gyógyszergyárban, hiszen utoljára gyermekkoromban láttam nagytömegű gyógyszergyártást, egy tiszaháti kisfaluban, a Piócás Erzsi néninél, akinek jó hírű készítményeit nemcsak a helybeliek fogyasztották, hanem a környező tanyavilágba is exportálták. Némi különbség az akkor látottak és a Kőbányán tapasztaltak között tagadhatatlanul megmutatkozott. Legelőször is az, hogy a kőbányaiak 250–260-féle gyógyszert is gyártanak egyszerre, az a bizonyos Erzsi néni pedig csupán kétfajta terméket produkált. Az egyik egy univerzális kenőcs volt, amely avas szalonnából, gyíkhájból, éjfélkor tojt bagolytojásból, és más nemes anyagokból készült, s egyaránt használt köszvény, hörghurut és szemmelverés ellen. A másik pedig egy ismeretlen összetételű bájoló szer volt, amelynek gyártási titkait holtig megőrizte a jó Erzsi néni, s amely a tartózkodó magatartású legényben hajlandóságot gerjesztett az érte epekedő leányzó iránt.

Csalódottan kellett tudomásul vennem, hogy ez a népi ihletésű gyógyír nem szerepel a Kőbányai Gyógyszergyár repertoárjában. Ellenben, mint mondották, ők egy másik, kiváló szert gyártanak, ez azonban már csak a hajlandóság elnyerése utáni időszakban aktuális, s a messzebb menő következmények elhárítására szolgál. Nagy kár, tették hozzá, hogy e *gátló*szer használatát nagyon *gátolják* a jelenlegi, bürokratikus egészségügyi szabályzatok.

Újdonsággal is tudnak szolgálni: Seduxen néven új, kiváló nyugtatót dobnak a piacra. Ez egy kicsit nyugtalanná tett, mert semmi sem tud úgy felizgatni, mintha megnyugtatnak, gyógyszerrel vagy anélkül. Muszáj ennyi nyugtatóval tömni az embereket? – kérdeztem aggódva. „Hja, valamivel ellensúlyozni kell azt a sok izgatószert, amit a külpolitikai újságírók hoznak forgalomba, »nemzetközi helyzet« néven!" – hangzott a válasz.

Az sem csekély aggodalmat keltett bennem, amikor megtudtam, hogy csak az elmúlt 15 év alatt a 34-szeresére nőtt a termelése a gyárnak. Hogy győzünk lépést tartani, mi, szegény gyógyszerfogyasztók ezzel a száguldó ütemmel? De megint csak megvigasztaltak. Egyrészt azzal, hogy közben a kivitelük is megnőtt, mégpedig a 140-szeresére. Másrészt pedig azzal: a mi SZTK-tagságunk olyan nagy praxisra tett már szert a gyógyszerhalmozásban, hogy mindentől kell félnie manapság egy gyógyszergyárnak, csak éppen attól nem, hogy a nyakán marad a terméke!

(radványi)

BŐVÜLŐ SZOLGÁLTATÁSOK

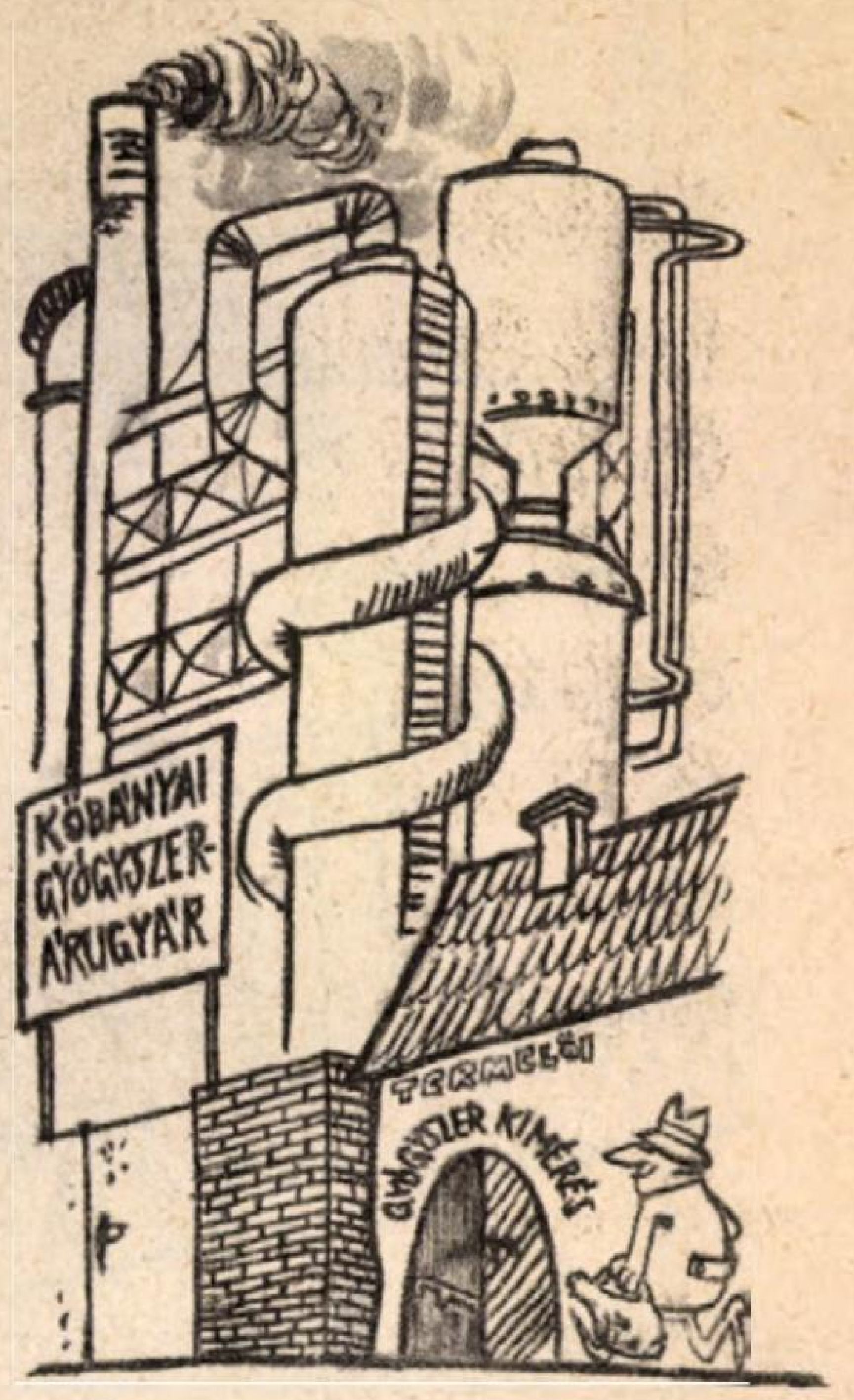

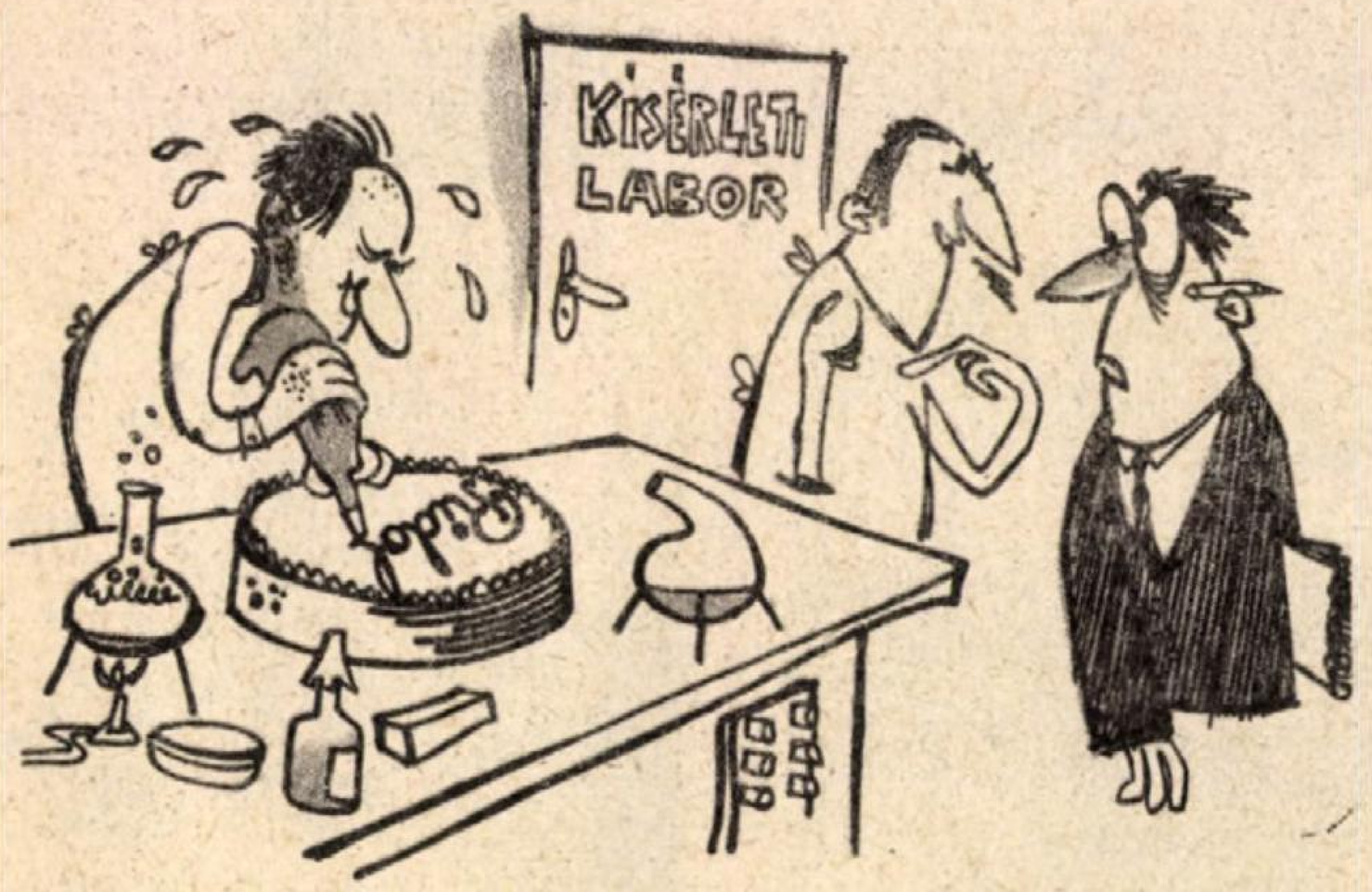

– Mindig valami újat akar produkálni . . .

A FÁJDALOMCSILLAPÍTÁS FEJLŐDÉSE

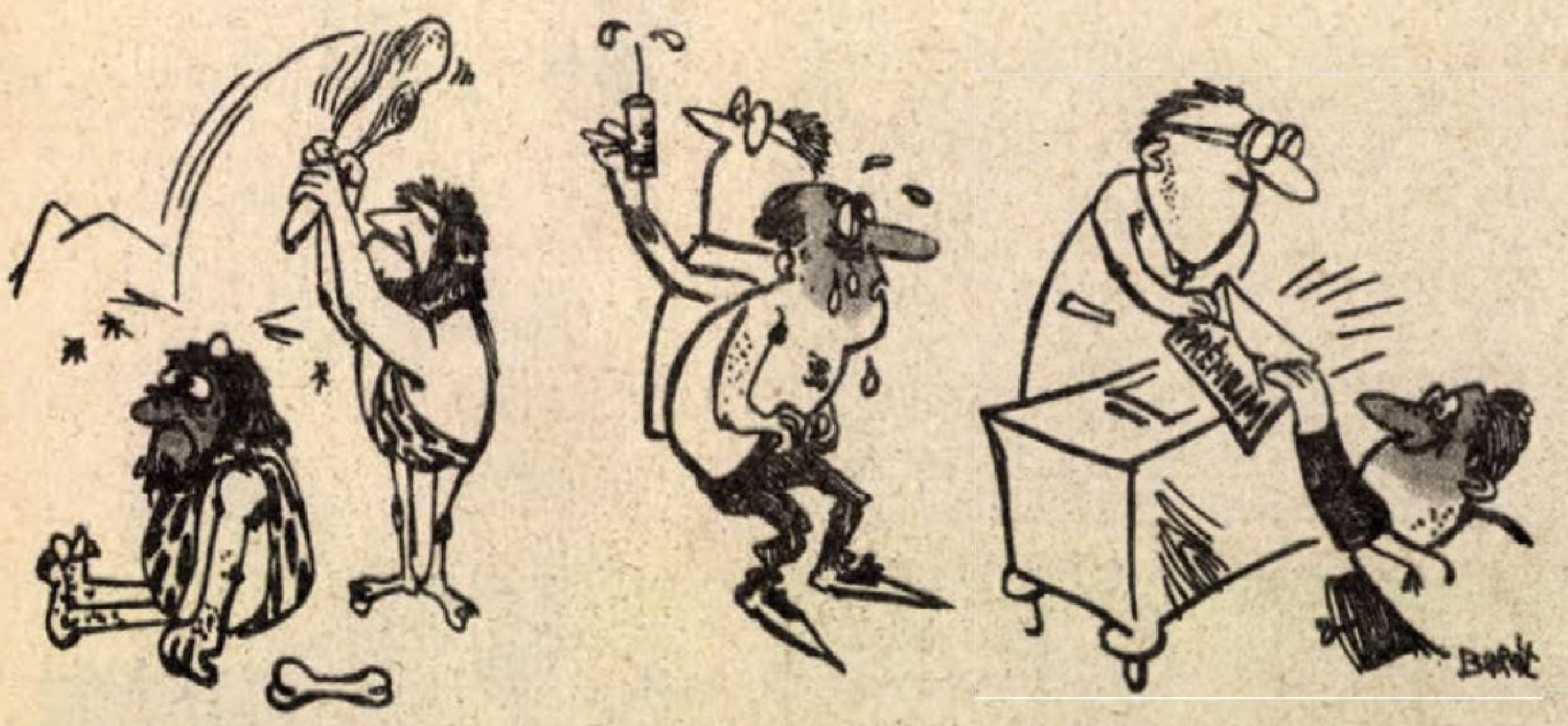

EXPORTTÁRGYALÁS

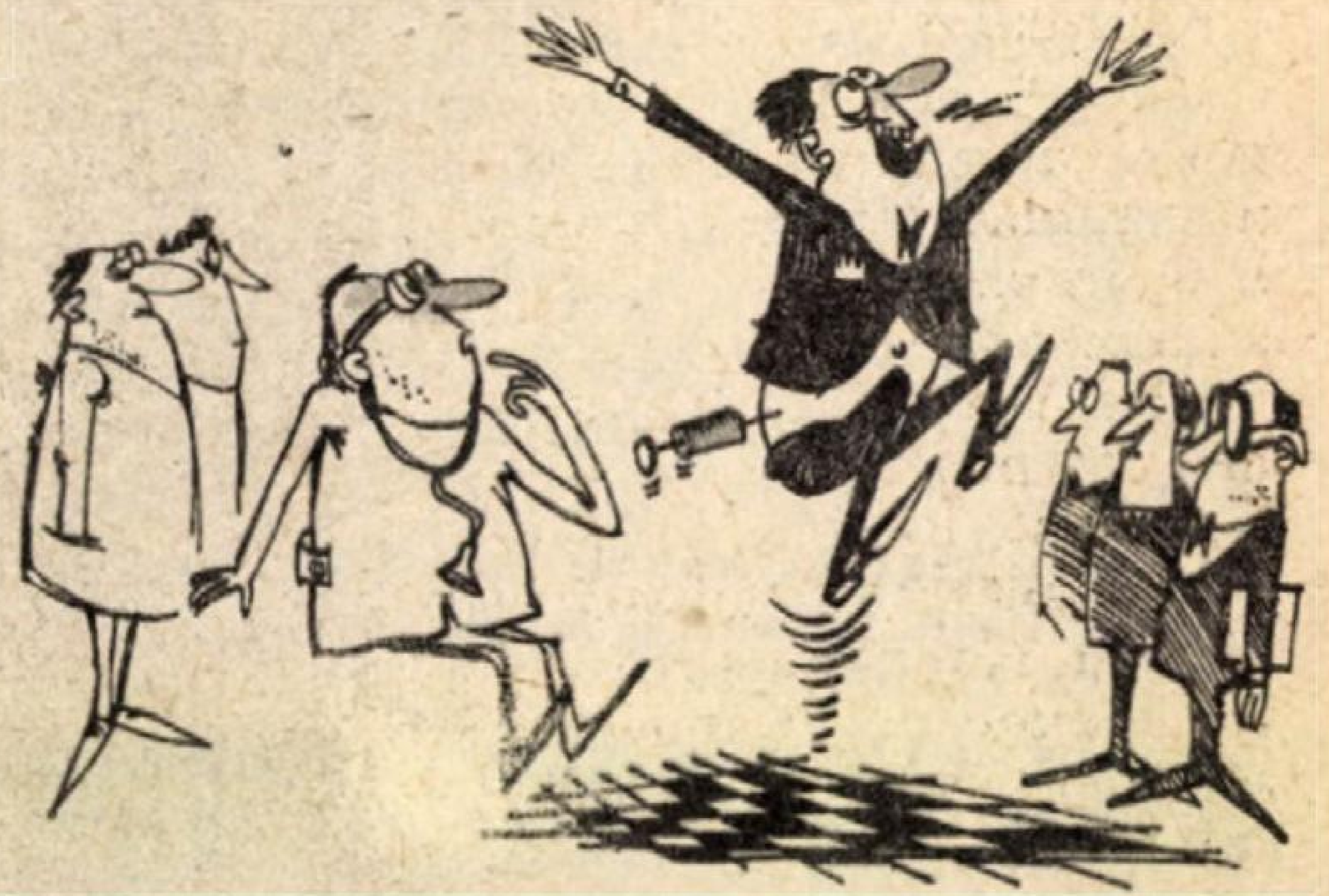

– Remek, ebből kérek kettőszázezer ampullát!

Barát József rajzai

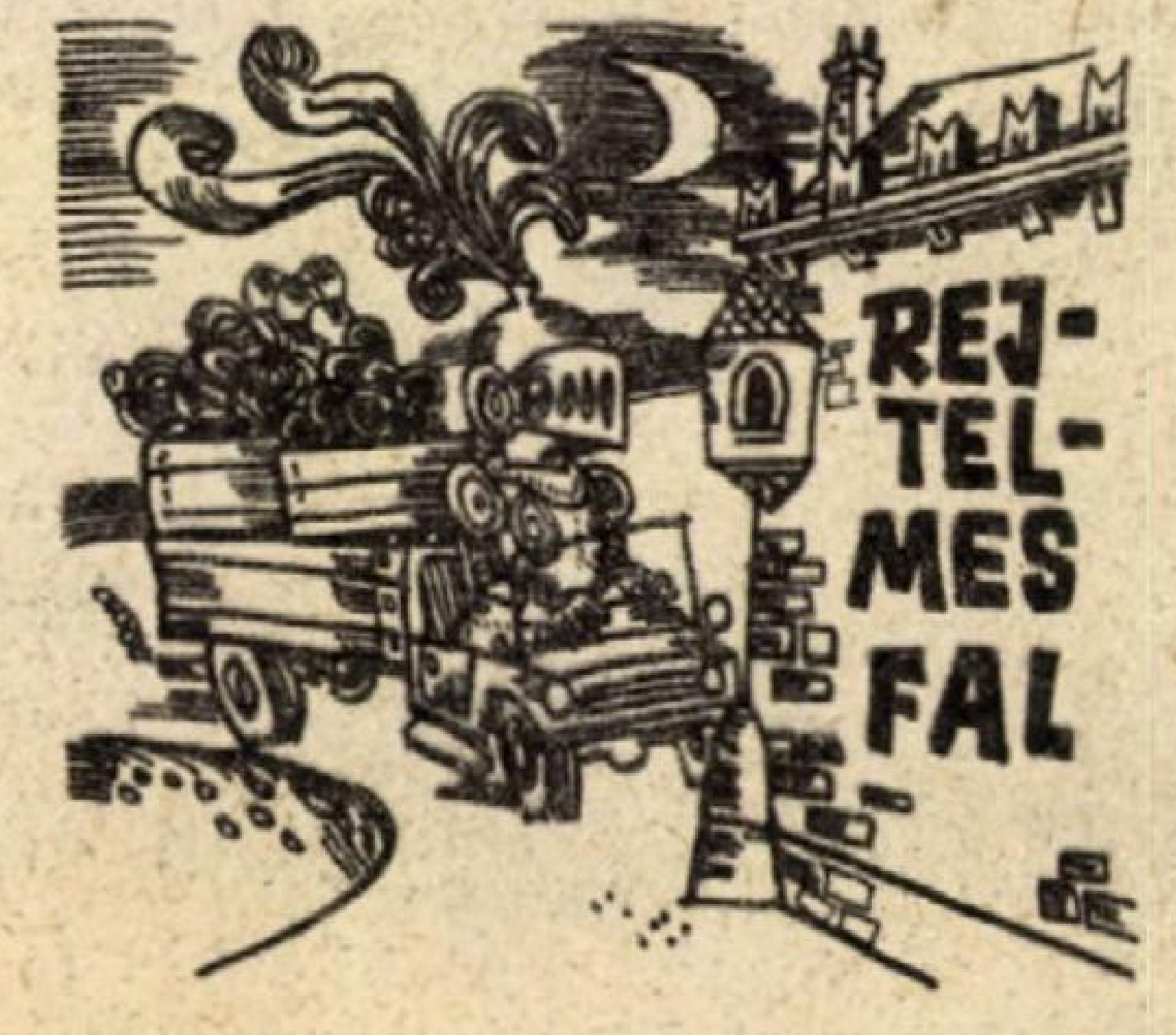

Vándor bolyong Budán az éjben,
küzdve a balga félhomállyal,
s a Fény utcai piactéren
elébe áll egy büszke várfal.
Hatalmas körbe hajlik íve
és egyre magasabbra épül,
a széles teret elkerítve,
ha nem is éppen ékességül.
A vándor áll, töprengve nézi:
mit rejt ez óriási katlan?
A köve új, stílusa régi,
és oly bús és átláthatatlan!

Hajnalban, igen — ezt figyeld meg! —
benépesül e zordon nagy fal,
mert gőgös autók közelednek
várúrnőkkel és várurakkal.
Bezárkóznak e kevély várba,
nagy rendezés van, titkos, csábos,
amíg itt kint, nyitásra várva
a kapuk előtt áll a város.
Bódékban mindent rendbeszednek,
ahogy a vevők elé tárul:
elöl legyen, mi szép a szemnek,
s az, amit el kell adni: hátul.

Lovászy Márton

Büntetőpad

Várnai György rajza

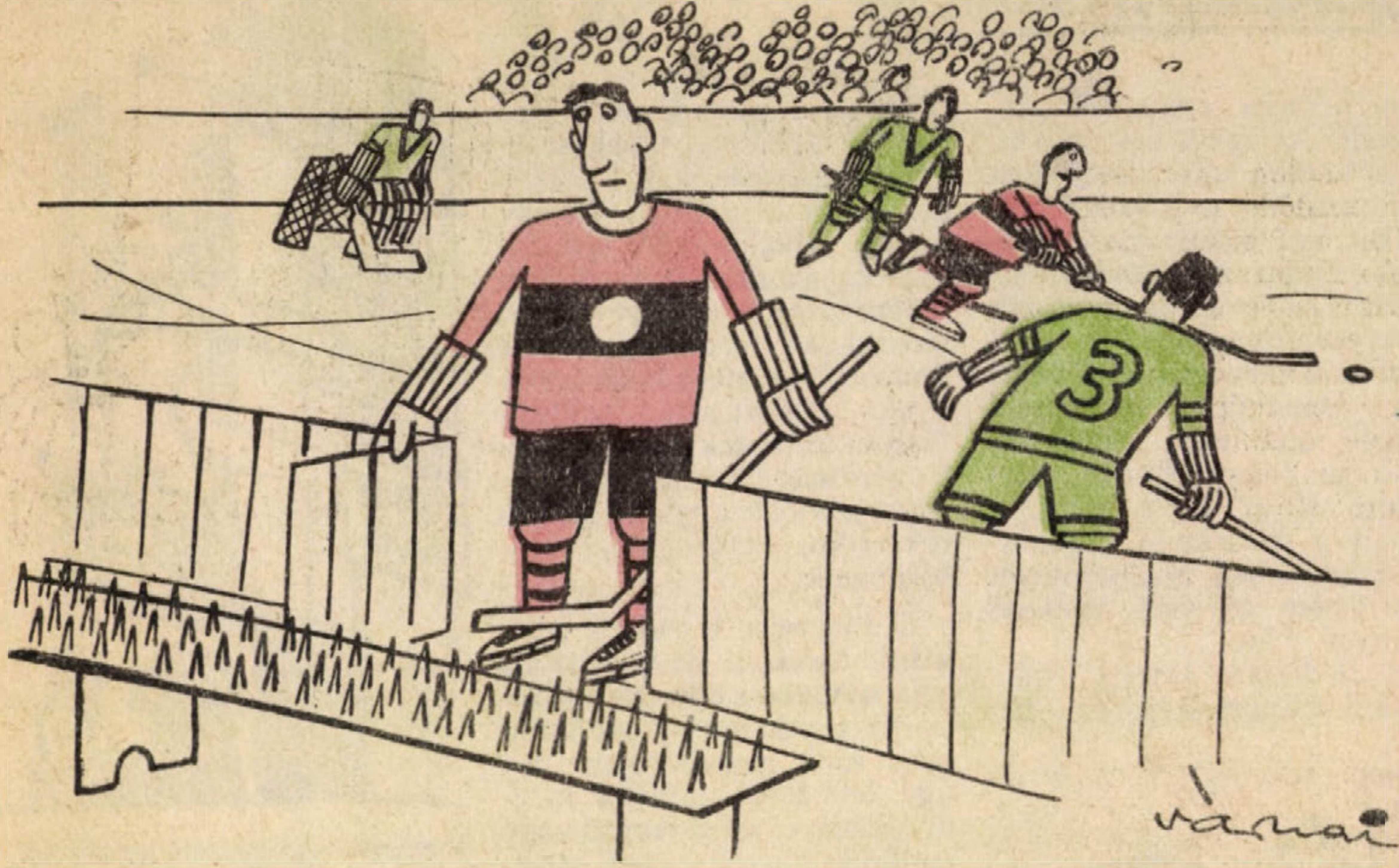

CiKKET olvastam

a Népszabadságban a protekcionizmusról. Teljesen felkavarta lelkemet. Hát tényleg van nálunk protekció? Ha nem saját szememmel és nem a Népszabadságban olvastam volna, el se hinném. A rossz emlékű Horthy-rendszer melegágya volt a protekciónak. Abban a feudoklerikális korszakban érthető volt, hogy voltak apostoli professzorok. De most? Ha a Népszabadság mondja, biztosan most is vannak ilyenek – csak vőneki professzoroknak hívják őket. Klikkekről is beszélnek ... Régen egy orvos barátom az egyik pesti klinikát klikknikának nevezte. És most kiderül, hogy nincs is új a naprendszerben. Vannak gyárak, ahová az igazgató minden rokonságát betelepíti.

Fel kell venni a harcot az átkos protekcionizmus ellen! Egyelőre három javaslatot terjesztek a humort ismerő nagyközönség elé.

1. A fogamzásgátlók korlátlan elterjesztése féken tartaná a családi protekció elharapódzását.

2. A zenekedvelő ifjúságot mozgósítani kellene egy protekt-song akcióra. Egy minta-szöveget alábbiakban bocsátok a halló, KISZ-fiúk, KISZ-lányok rendelkezésére:

Kicsi szöszke, butus szegény, de helyes
Vegyétek fel egyetemre ...
egyet-emre, egyet-amra ...
Mer' az apja nagy fejes.

Cseh Marika, nem győzi az anyagot,
Felvették az egyetemre ...
egyet-amra, egyet-emre,
Bukott nő lett ... Tagadod?

Ki vette fel egyetemre Cseh Marit?
Ki felel majd mindezekért?
mind ezekért, mind azokért!
Otthon sír, rí s takarít.
Kórus: Ezt kiáltja ezer torok:
Vesszenek a protektorok!

3. Utolsó javaslatom: propagandát kellene kifejteni abban az irányban, hogy mindenki olyan jól dolgozzék, hogy megkönnyítse protektorai helyzetét. Talán nem is olyan utolsó ez a javaslat!

Joós Miklós

Idényzárás

Mészáros András rajza

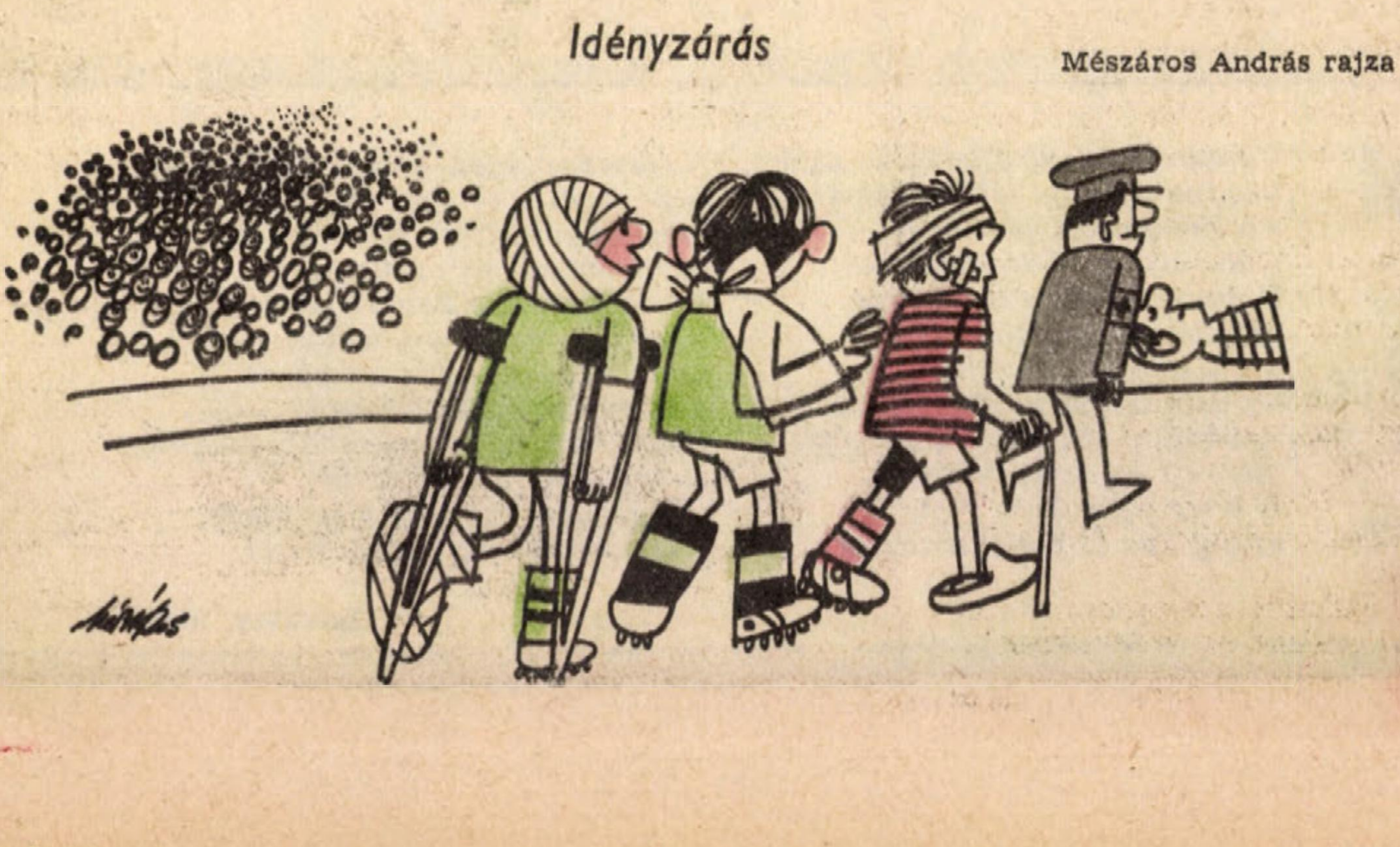

E HETI
ÉRDEMES MEGTANULNI:

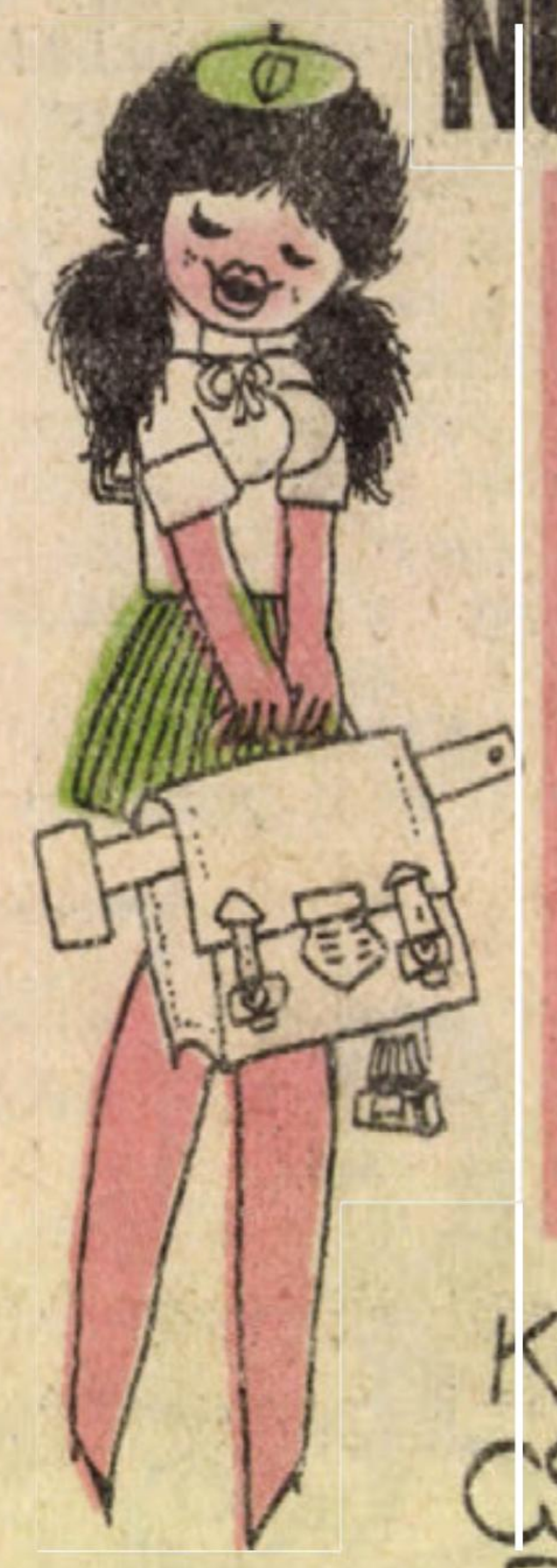

KARÁCSONYRA AJÁNDÉKOT AZ
IPARMŰVÉSZETI VÁLLALAT
AJÁNDÉKTÁRGYAK BOLTJÁBÓL
BP. V. KOSSUTH L. u. 14.

LENGYEL
AJÁNDÉK
KÜLÖNLEGESSÉGEK

LENGYEL
KULTÚRA BOLTJA
VI., Népköztársaság-útja

HIRDETÉSEINK

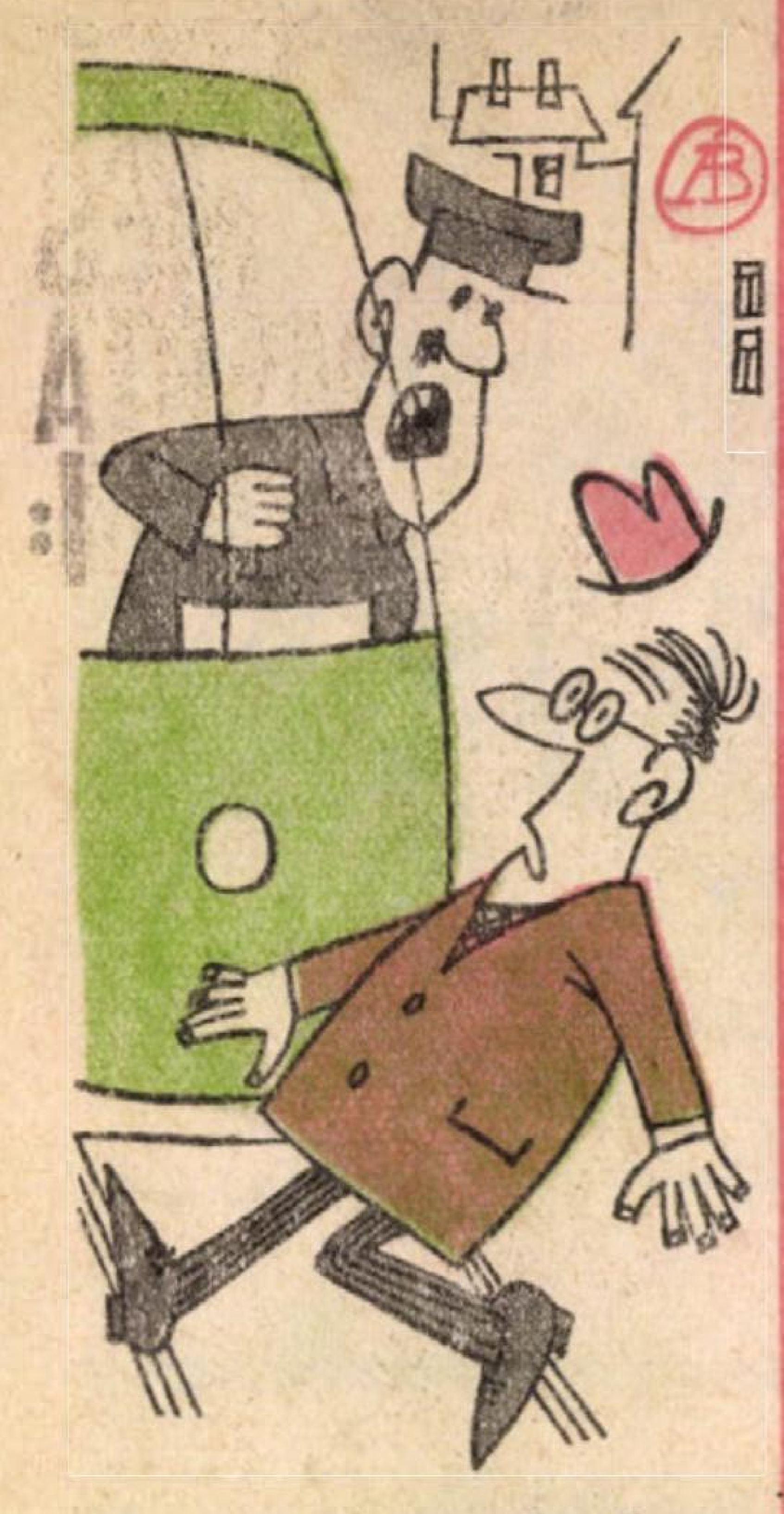

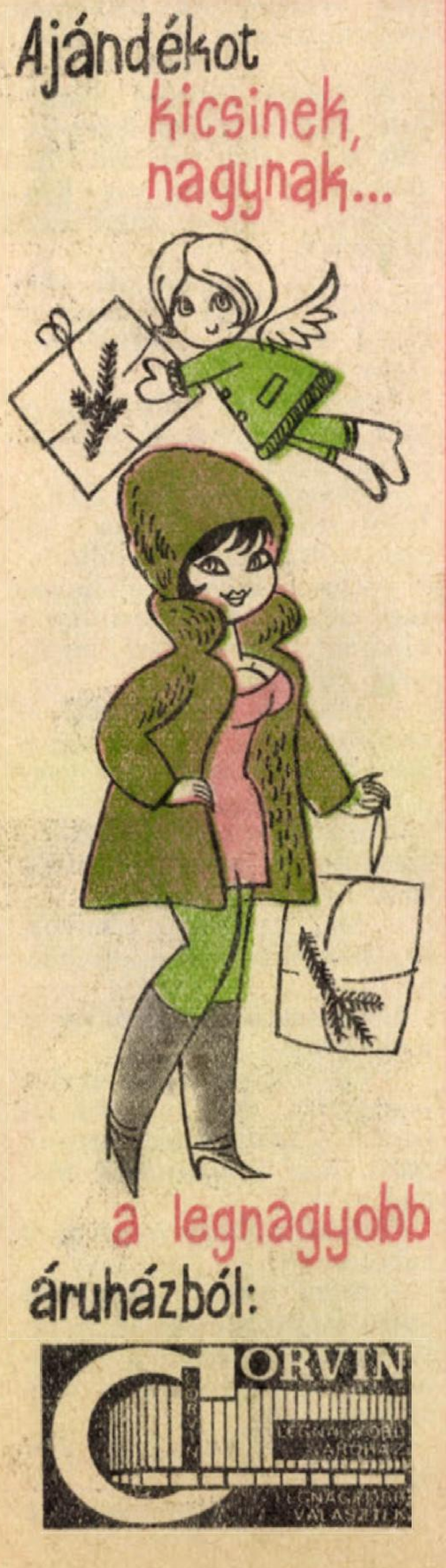

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

①

Gödöllőn, az Erzsébet-kerttől kezdődő szép műút mentén, a Plazma-Humán-gyártól nem messze, már négy éve rozsdásodik egy nagy, mozdonyos úthengerlő gép. Vajon azóta nem volt leltározás az illetékes útépítő vállalatnál? Vagy senkinek sem tűnt fel a cégnél egy ekkora monstrum hiánya?

Dr. Horváth István
Bp. III., Bécsi út

②

Az egész Észak-Magyarországot begyalogoltam már, mégsem sikerült szert tennem egy „Toldi" márkájú, erős férfikerékpárra. Csomagot, terhet is szállítok rendszeresen kerékpáron, ezért egy gyengébb „dongájú" nem felel meg, csak a jó, strapabíró Toldi. De vajon merre biciklizett el, hogy erre felénk színét se látni!

Laczkó József
Tiszaszederkény

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GAZDÁTLAN SZOBROK

Nemrégiben egyik olvasónk képpel illusztrált panaszából értesülhettek olvasóink arról, hogy évek óta Dombóvárott hányódik-vetődik az egykori budapesti illetőségű Kossuth-szoborcsoport. Most megjött a hivatalos tájékoztatás Tolnából: a dombóváriaknak nincs annyi pénzük, amennyi a szobrok restaurálására és felállítására kellene. Úgy tudják viszont, hogy Vác városa igényt tartana a szobrokra, ők boldogan átengedik, csak vigyék mielőbb.

Megkérdeztük a váciakat is: igen, mondották, valamikor foglalkoztak a gondolattal, de aztán letettek róla, köszönik, ők már nem kérik.

Így tehát Kossuth Lajos és a kíséretében lévő szoborcsoportozat örökös számkivetésre ítéltetett, hacsak:

1. Nem kap valahonnan pénzt Dombóvár arra, hogy a szobrokat méltóan megújítsa és felállítsa.

2. Nem jelentkezik egy módosabb város, amely az ezzel járó költségeket fedezni tudja.

3. Nem utalják be őket az Elaggott Szobrok Menhelyére.

Valamit mindenesetre tenni kellene az érdekükben ...

(r)

Deficites színház

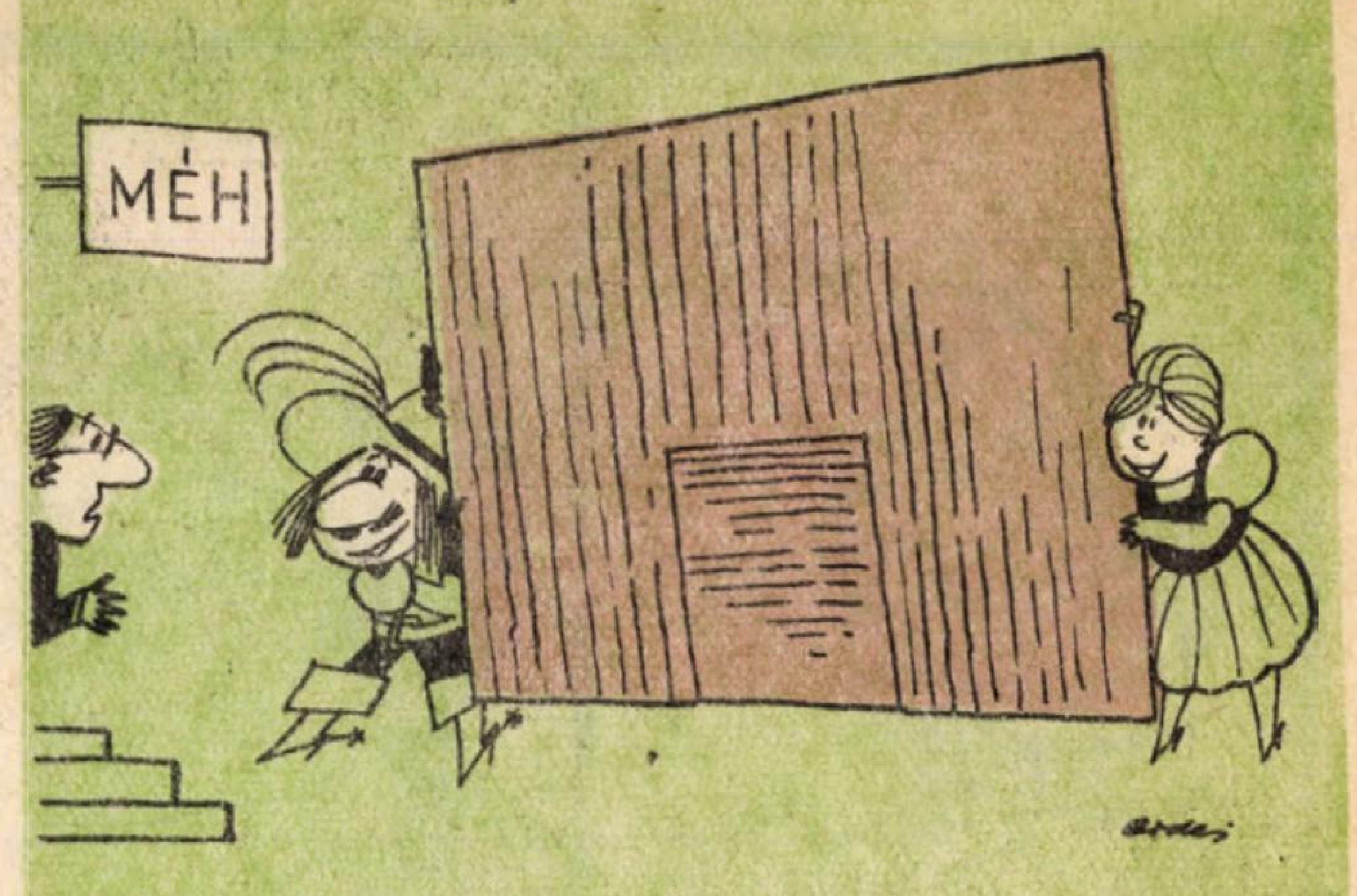

– Mennyit adnak ezért a vasfüggönyért?

KÉT TAXIVICC

PESTI CSODA

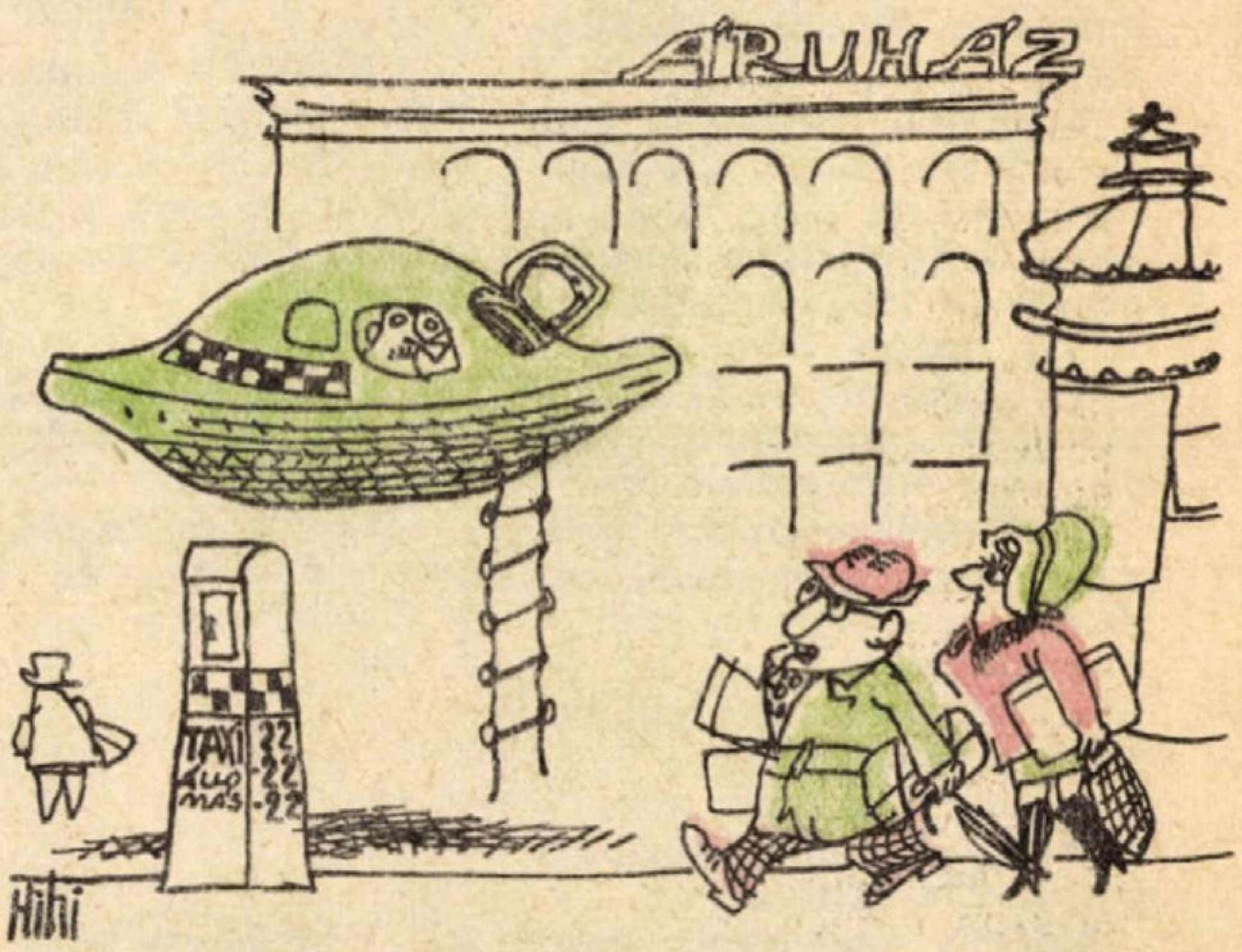

– Szinte hihetetlen, hogy csúcsidőben legyen taxi ...

KÉNYELMES ASSZONYKA

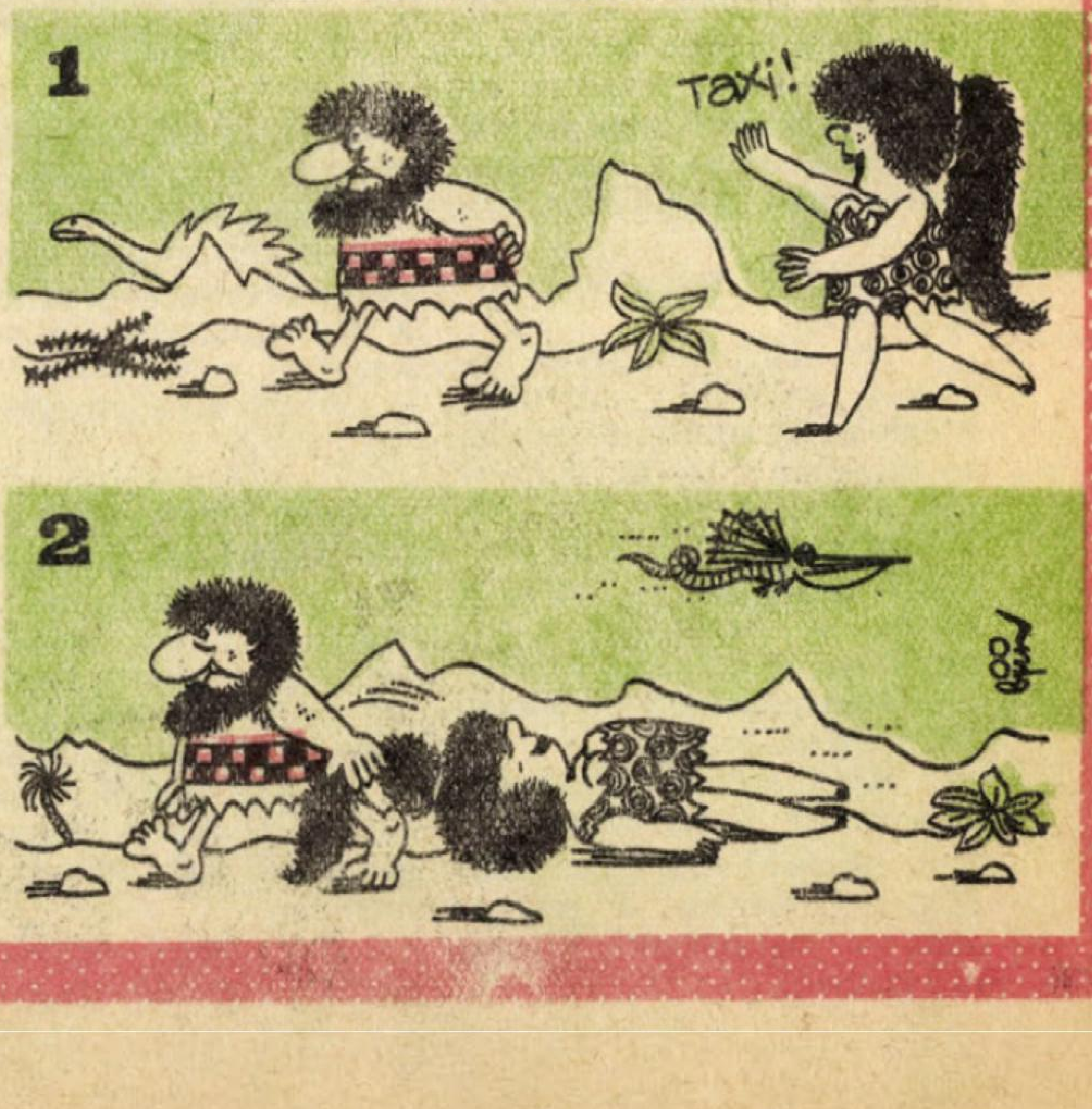

Büntetések

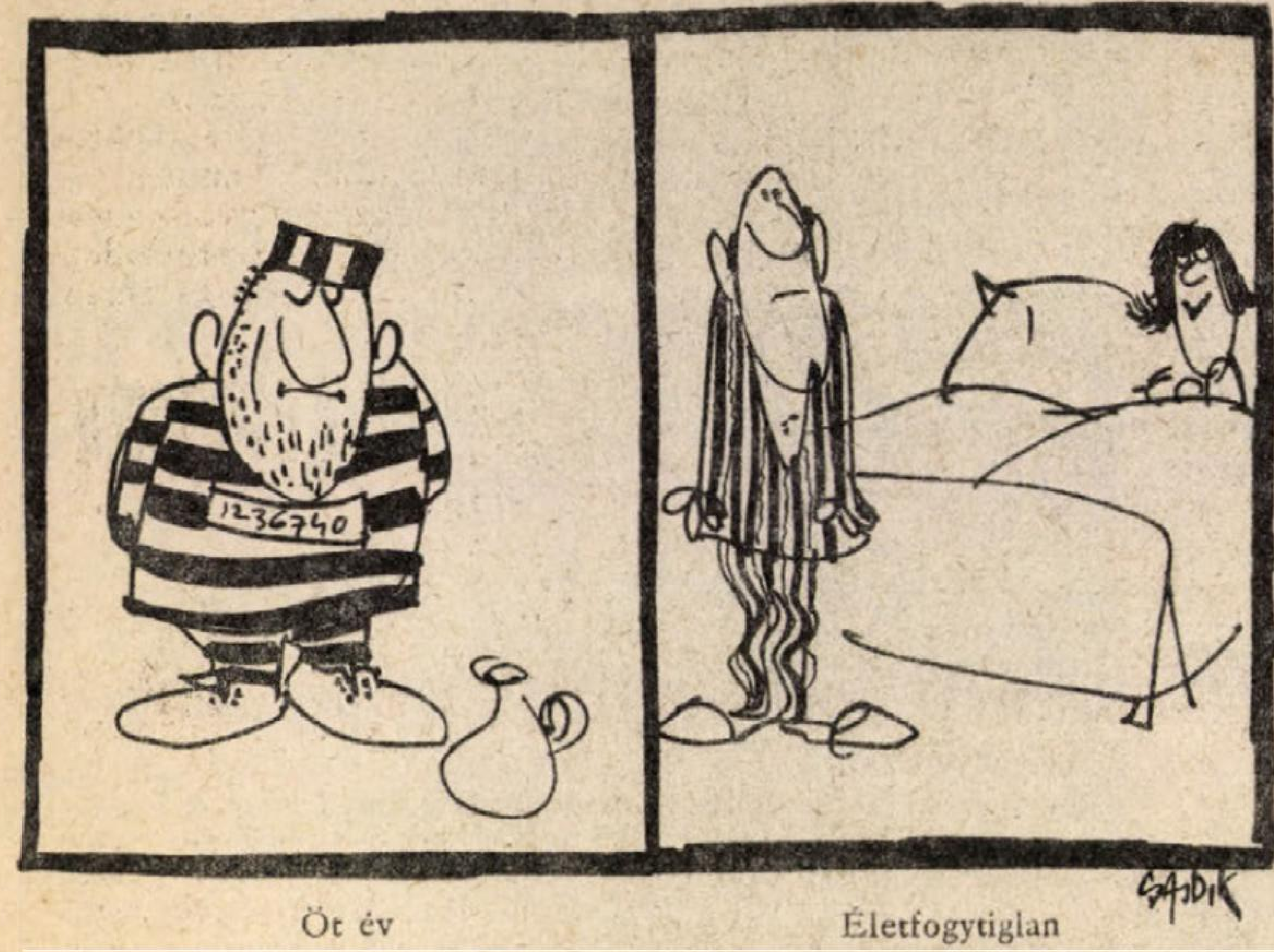

Öt év Életfogytiglan

Megjött a lucskos idő

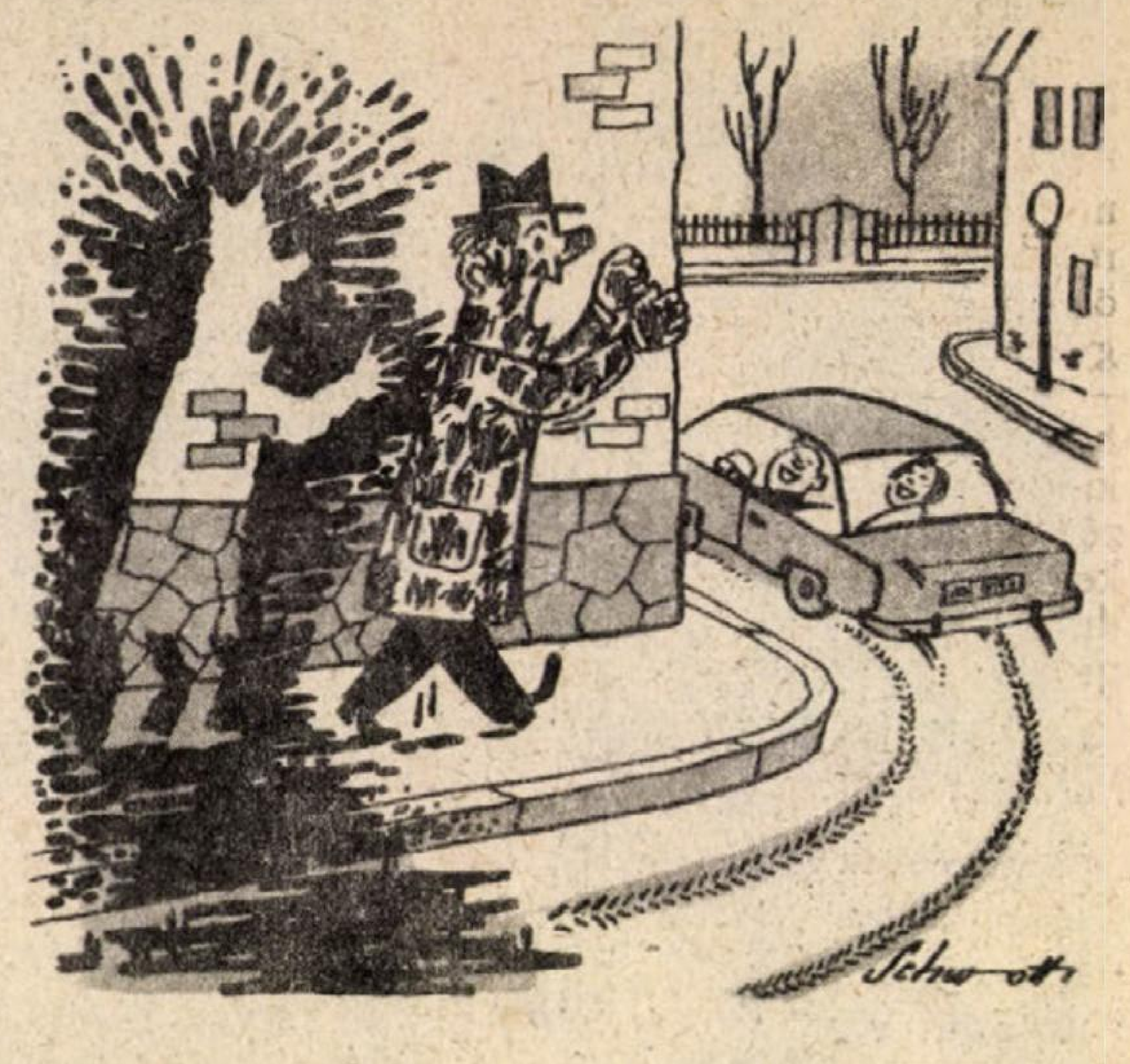

SZERELEM – PIPAFÜST

(EGY FÉRFI NAPLÓJÁBÓL)

MÁJUS 5. Magányos életem sorsfordulója! Lujza! Milyen esendő is az ember életútja, minő véletleneken fordul a boldogság!

Vágóéknál ismertem meg őt, tegnap, ahová alig akartam elmenni, s még a kapuban is azt forgattam a fejemben, hogy visszafordulok. De azután mégis felmentem, s a szalonban ott ült Ő. – Lujza vagyok – mondta ő –, Szuper Lajos –, mondtam én.

Ilyen egyszerűen kezdődött, aztán pipára gyújtottam, Lujza rám nézett, és így szólt:

– Pipázik?

– Pipázom – mondtam én, s gyufát keresgéltem.

– Majd én adok tüzet – mondta ő, s a gyufa lángját a pipám fölé tartotta.

Különös melegséget éreztem. Nem a pipám, a szívem körül.

– Milyen jó szaga van a pipájának – mondta, s pici orrával a levegőbe szimatolt. – Csak fújja rám a füstöt.

Később kicsavartam a pipám szárát, mert nem jól szelelt. Elővettem a fém-pipaszurkálómat, papírcsíkot téptem.

– Majd én pucolom – nézett rám.

– Ne tegye – óvtam –, csupa szutyok, nikotinlé. Megfogja az ujjait, nézzen az én ujjaimra, hogy milyen sárgák.

– Nem baj – mondta ő. – Hadd csináljam – kérlelt, s kivette a kezemből. – Jól csinálom? – kérdezte később.

– Tökéletesen – feleltem én, s rágyújtottam.

– Hadd szívok belőle egy szippantást! – mondta.

A díszzsebkendőmmel meg akartam törülni a szájam után, de megelőzött, kivette a kezemből.

– Minek? – mondta kedvesen, s szívott belőle, majd visszaadta. A rúzsának az illatát ott éreztem a pipámon. Ez már *csók* volt, közvetett, titkos csók.

Együtt mentünk el Vágóéktól, gyalog ballagtunk, a lakása előtt megcsókolt, ez már igazi csók volt.

– Keserű és csípős a szájam – mondtam én –, mert az életemben egy társam van, a pipa.

– Olyan férfias ízed van – suttogta ő –, maradj velem.

Éjszaka összevissza füstöltem a kis lakását, lehamuztam a takarót, lyukat égettem a párnahuzatra. Lujza csak kacagott. – Te törpe Vezúv! – mondta elragadtatottan.

Lujza!

AUGUSZTUS 25. Ma Lajos-nap van, el is felejtettem volna, magányos életem leszoktatott arról, hogy névnapot tartsak. De ifjú hitvesem, Lujzám, nem felejtette el, telefonált. – El is felejtettük, hogy ma Lajos-nap van – mondta –, gyere munka után mindjárt haza.

Lujza csupa figyelem és csupa stílus! És csupa ötlet! Egy tucat hamutartót vett a névnapomra, a lakás minden zugában állt egy hamutartó – ezzel fogadott!

– Te vulkán – mondta Lujza –, ezentúl nem hamuzol, nem szórod a dohányt összevissza! Elég hamutartóval vártalak?

– Te édes! – mondtam neki elérzékenyülve. – Te kis őrangyal!

– Őrangyal? – válaszolta Lujza szomorúan, mert mindjárt pipára gyújtottam. – Ha őrangyalod volnék, kidobálnám az összes pipádat, minek kell egész nap füstölni? Meg fogsz dögleni – mondta keserűen, és esengve nézett rám. – A kedvemért, ne pipázzál egy kicsit! – és kivette a kezemből.

Később, mikor kiment a konyhába kávét főzni, mégis rágyújtottam. Amikor bejött, pici orrával kedvetlenül szimatolt a levegőbe.

– Micsoda rossz dohányt szívsz, te? – kérdezte. – Borzasztó!

– Hiszen ezt szívom mindig! – mondtam.

Lehetséges, hogy romlik a pipadohány minősége? Szóvá kellene tenni valamelyik újságban vagy a rádióban.

OKTÓBER 5. Ronda őszi délután van, sötét és hideg, még négy óra sincsen, de Lujza már meggyújtotta a villanyt, hogy lásson olvasni. Az embernek még beszélgetni sincsen kedve.

A pipám füstjébe bámultam, Lujza kétpercenként felállt, s ha talált valamit a hamutatóban, hamut vagy gyufaszálat, vitte a kályhához, beöntötte.

– Lujza – mondtam neki –, tudod-e, hogy pontosan fél évvel ezelőtt ismertük meg egymást?

Kinyújtottam felé a karomat, megérintettem a haját, a halántékát.

– Állati – mondta Lujza –, hogy milyen bagószagú a kezed. – Rosszul leszek tőle.

– Kezet mosok – mondtam neki –, és kitisztítom a pipámat. Csakugyan régóta nem volt pucolva.

– De ne itt pucold! – mondta ő –, hanem minél messzebb, a konyhában vagy a lépcsőházban.

Amikor visszamentem a szobába, azt mondtam Lujzának:

– Még egy pipát elszívok, és aztán elmegyek a kávéházba.

Dohányszálak szóródtak a nadrágomra.

– Egy disznóval élek együtt – mondta Lujza –, a nadrágodról a földre fogod szórni, egész nap takaríthatok utánad.

Felálltam, hogy vegyem a kabátomat.

– Menj csak – mondta Lujza fáradt mosollyal, és pici orrával a levegőbe szimatolt. – Legalább szellőztetek utánad.

Úgy érzem, hogy Lujza már nem a régi…

Somogyi Pál

LX/8

Mielőtt a fenti rejtjel-formulát megmagyaráznám, szeretnék valamit előrebocsátani önmagamról. Érzékeny vagyok, érzékenységem – sajnos – olyan szertelenül túlfejlett, hogy egy zsémbes villamoskalauzzal, vagy mogorva közértkiszolgálóval támadt röpke kapcsolat fenekestül feldúlja lelkivilágomat. Legutóbb azonban különös dolog történt velem. Rendkívüli, mondhatnám szokatlan jóindulattal és szolgálatkészséggel találkoztam, ám rejtélyes módon valami mégis tetőtől talpig felkavart, és az érthetetlen sokk okát mindmáig nem sikerült kielemeznem.

Ami a sokk okozóját illeti, ezúttal egy női hang volt a telefonközpontból, méghozzá kifogástalanul udvarias, lekötelezően segítőkész női hang.

Futólagos, de bennem mély nyomokat hagyó ismeretségünk úgy született, hogy dísztáviratot adtam fel egy közismert professzornak, aki a közelmúltban magas kitüntetésben részesült. Tárcsáztam a telefon-távírószolgálatot, közben szemügyre vettem a telefonkönyvben felkínált mintákat és választottam. Miután bemondtam a címet, a feladót, meg az üdvözlő szöveget, közöltem a kiszemelt dísztávirat számát: – LX 8-as.

A női hang a telefonközpontból csodálkozva, ám roppant udvariasan megkérdezte:

– Melyiket, kérem?

Mi tagadás, hangom csöppet sem érces, sőt, állítólag motyogni szoktam. Így némi lelkifurdalást éreztem a telefonközpont dolgozója iránt, akit motyogásommal feltartok, ezért sietve krákogtam, majd fennhangon megismételtem:

– Az LX 8-at kérem szépen. – Valóban nagyon szépen kértem, s reméltem, hogy most már minden rendben lesz, ám a hang, ha lehet, még nagyobb álmélkodással szólalt meg újra:

– Biztos, hogy az LX 8-at tetszett választani? Nem tetszik tévedni?

Hajlamos vagyok rá, hogy nézeteltérés esetén magamban keressem a hibát. Most is kész voltam rá, hogy elismerjem: csakugyan tévedtem, és kellő önkritikával felülvizsgáltam választásomat, az LX 8-at. Nem, mégsem tévedtem, ez volt az, amit küldeni akartam, s örömmel, de az érthetőségre is gondosan ügyelve közöltem:

– Nincs tévedés, köszönöm. Az LX 8-at kérem.

A hivatástudattól áthatott hang azonban a vonal tulsó végén nem tágított.

– Bizonyos ön abban, hogy ezt akarja? Jó lesz ez egy professzornak?

Egy percre ismét meginogtam, s telve sötét gyanakvással önmagam iránt vagy huszadszor meredtem az LX 8-cal jelölt sablonra. Üdvözletet, gratulációt küldök egy magas állami kitüntetésben részesült tudósnak... Szent Kleofás, nehogy a pólyásbabát, vagy a kukoricanhántás közben csókolózó szerelmespárt küldjem el tévedésből... A gyászkeretes kandeláberről nem is beszélve. Kiütött rajtam a veríték. Oly elevenen éltem át a baklövést, mintha már meg is történt volna.

Lélegzet-visszafojtva, teljes valómmal koncentrálva szögeztem pillantásom a kérdéses táviratmintára, s ép elmével, tiszta öntudattal, és teljes felelősséggel kijelentettem:

– Nem, kérem, nem tévedek. Az LX 8-at kérem.

– Gyönyörű virágcsokros dísztáviratiaink vannak – szólt a hang, amelyből most már bizonyos megvető hidegséget éreztem. – Pipacs, rózsa, tulipáncsokor!

Lehetséges, hogy túl érzékeny vagyok, az is lehet, hogy némelykor motyogni szoktam, most azonban sziklaszilárdan kitartottam választásom mellett:

– Az LX 8-at kérem.

A hang elborult, mintha gazdája, aki eddig jóindulattal gyámolított, hirtelen ráeszmélne, hogy reménytelen eset vagyok. Ám ügyszeretete ekkor is felülkerekedett, s még utoljára figyelmeztetőn belesüvöltött a telefonba:

– Nekem mindegy, de az LX 8-as számú táviraton a Szabadság-szobor van!

Soós Magda

VÁM
IMPORT
HUMOR

EMLÉKFOTO

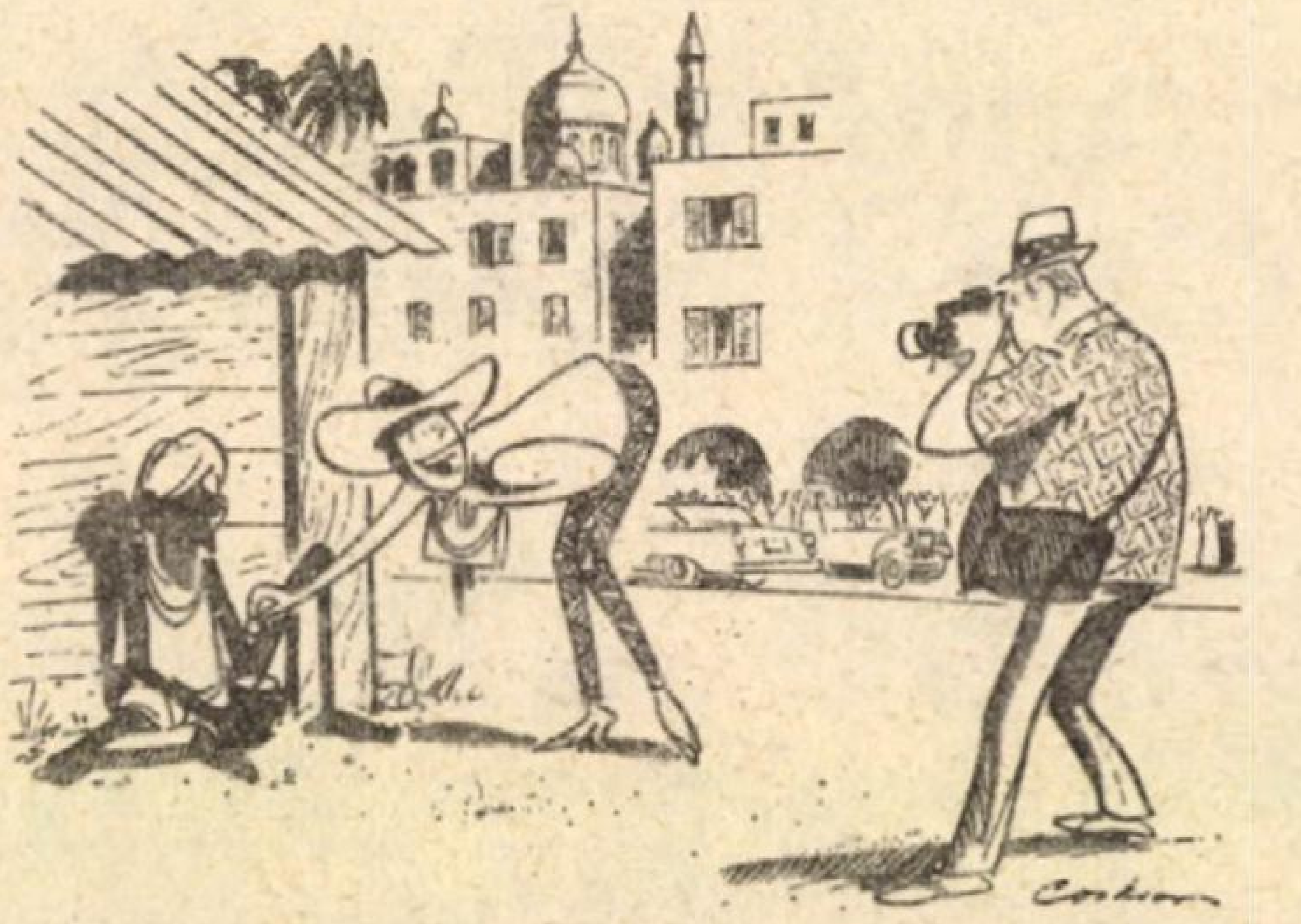

(„The New Yorker")

SZEMÉRMES MODELL

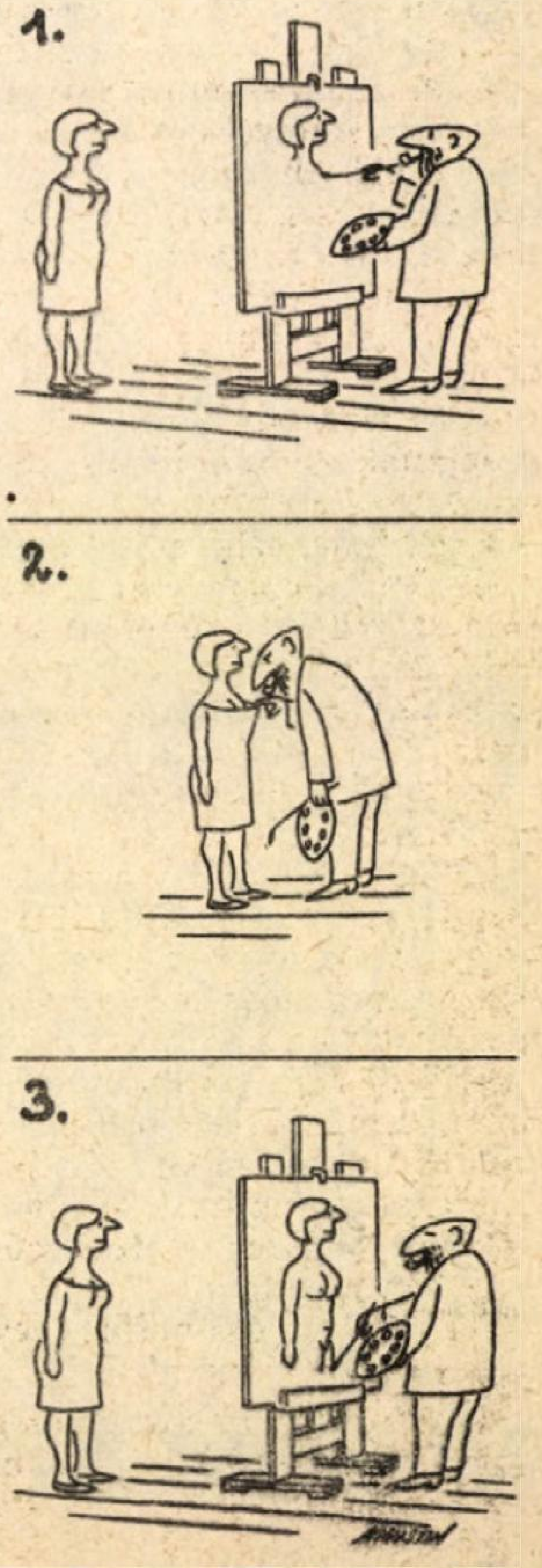

(„Stern", Hamburg)

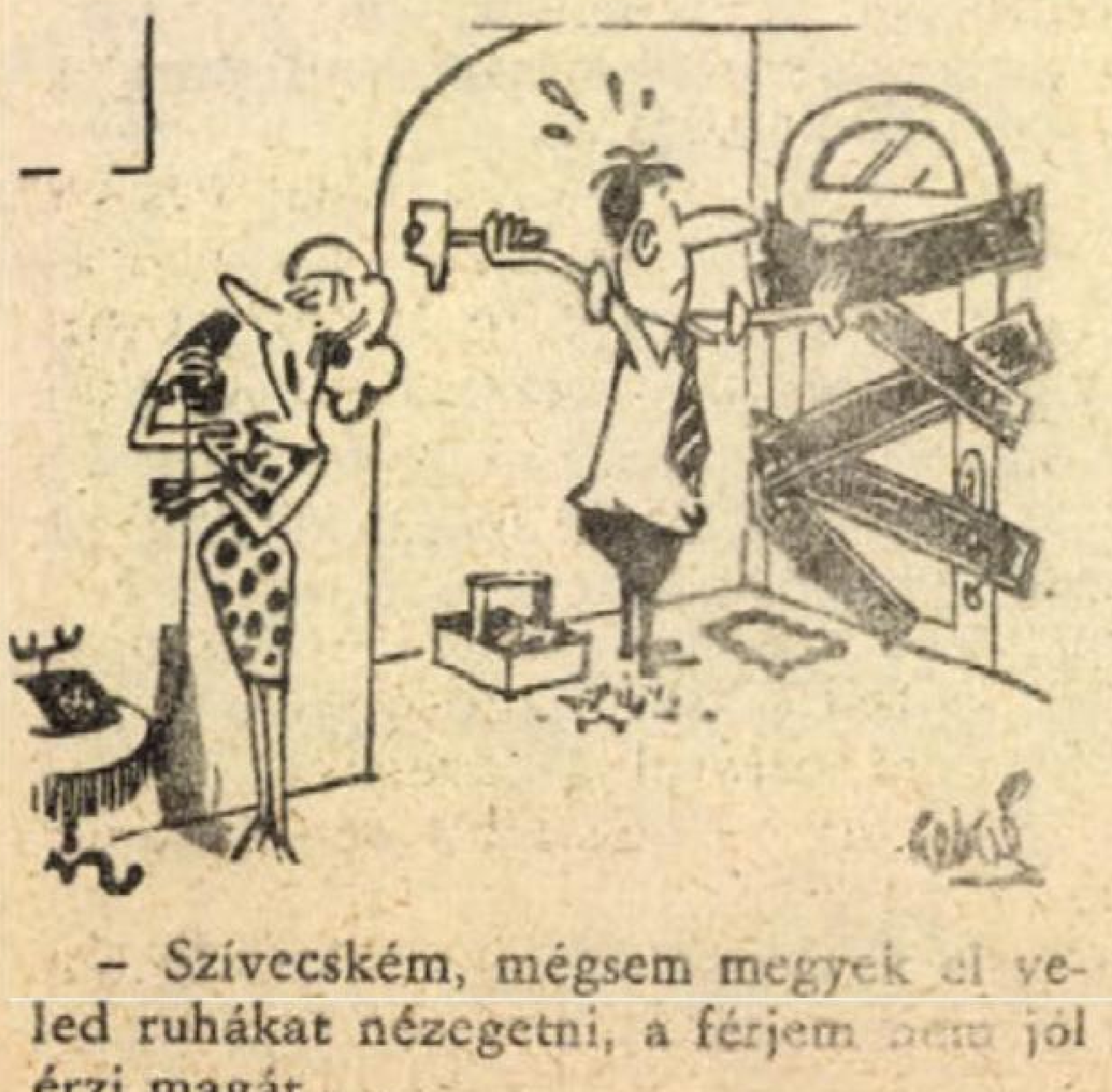

– Szívecském, mégsem megyek el veled ruhákat nézegetni, a férjem nem jól érzi magát...

(„Ici Paris")

MOTORBALESET

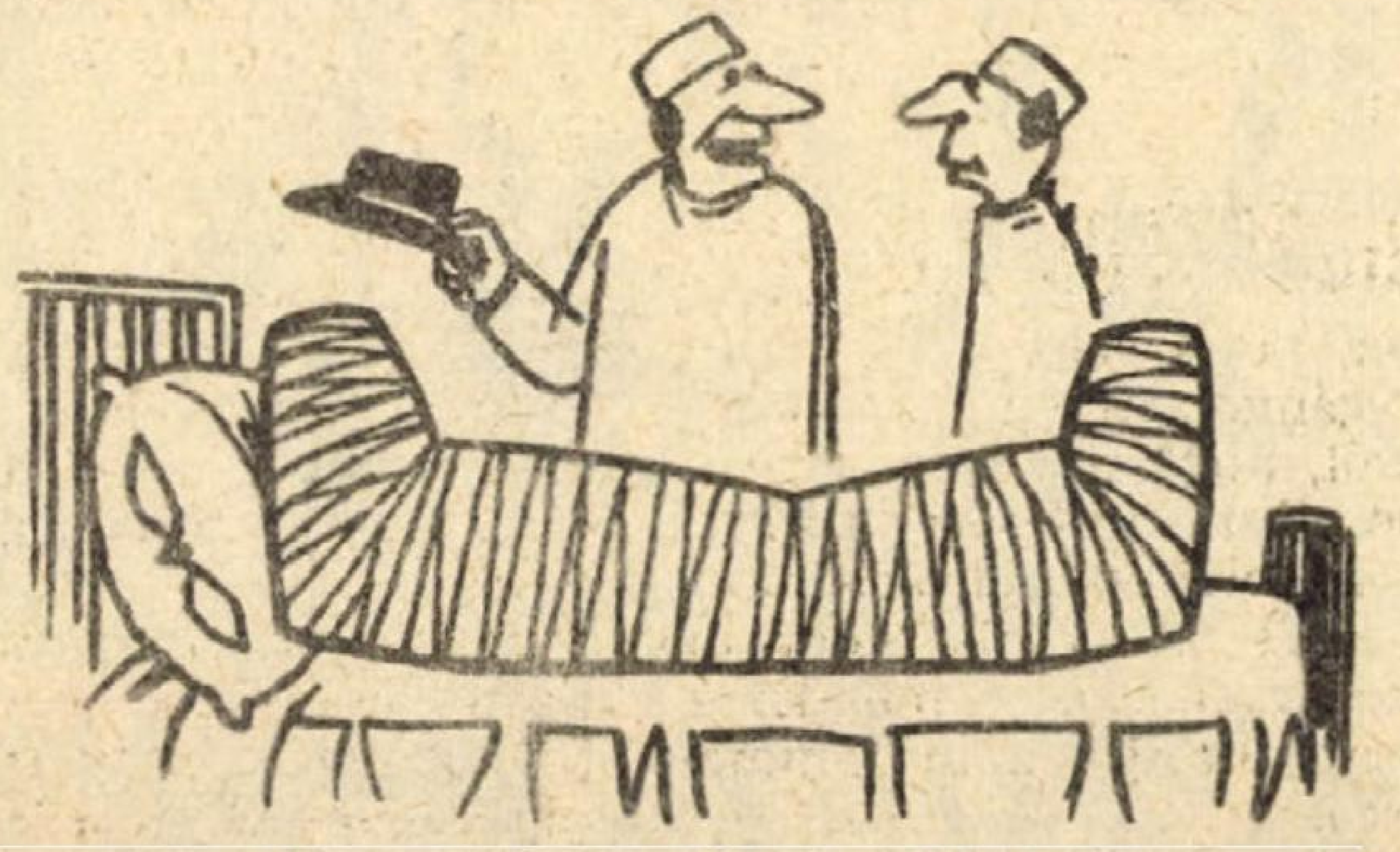

– Ne vedd el a kalapját, abból tudjuk, hogy merre van a feje...

(„Eulenspiegel", Berlin)

Üldözési mánia

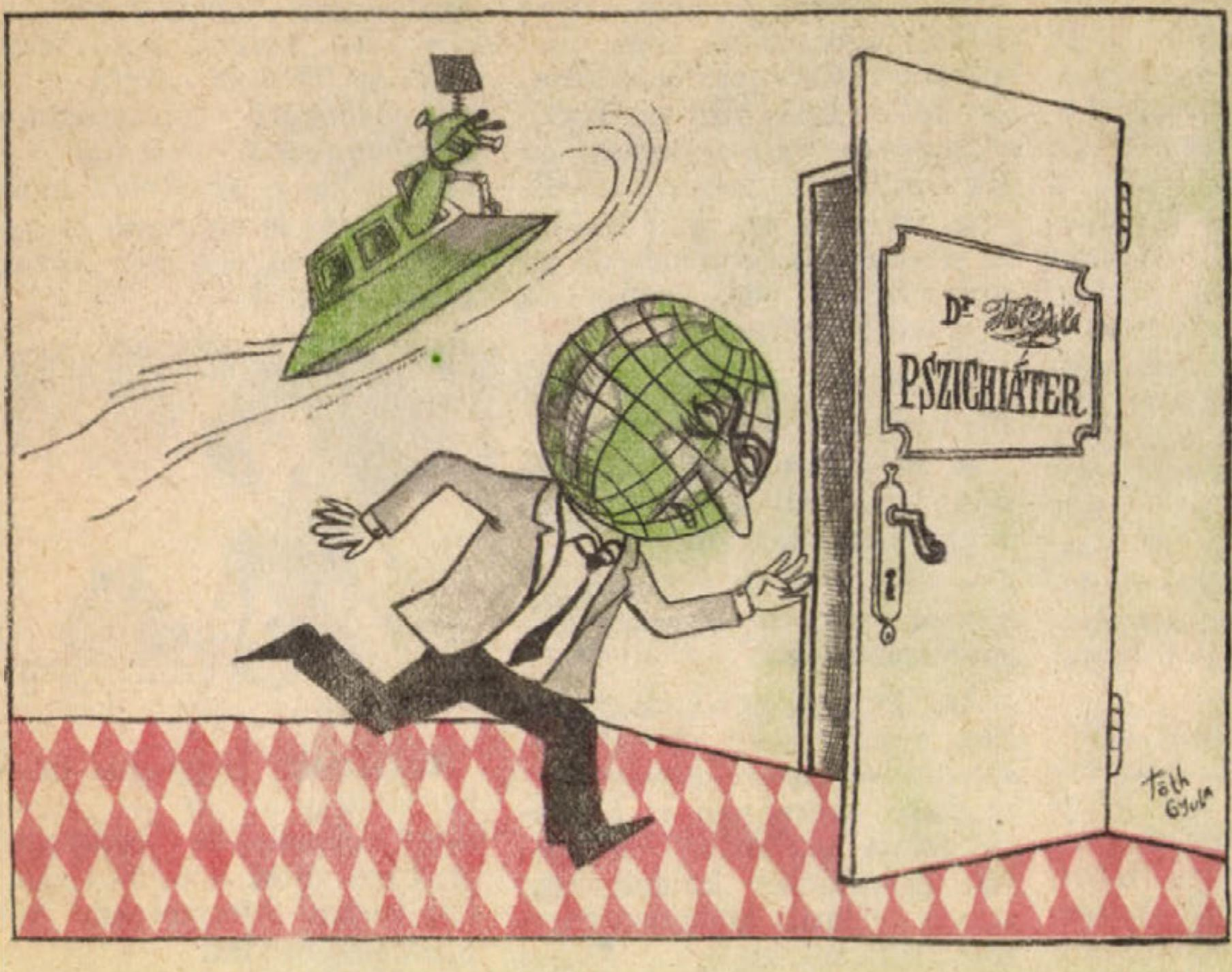

Női dolgok

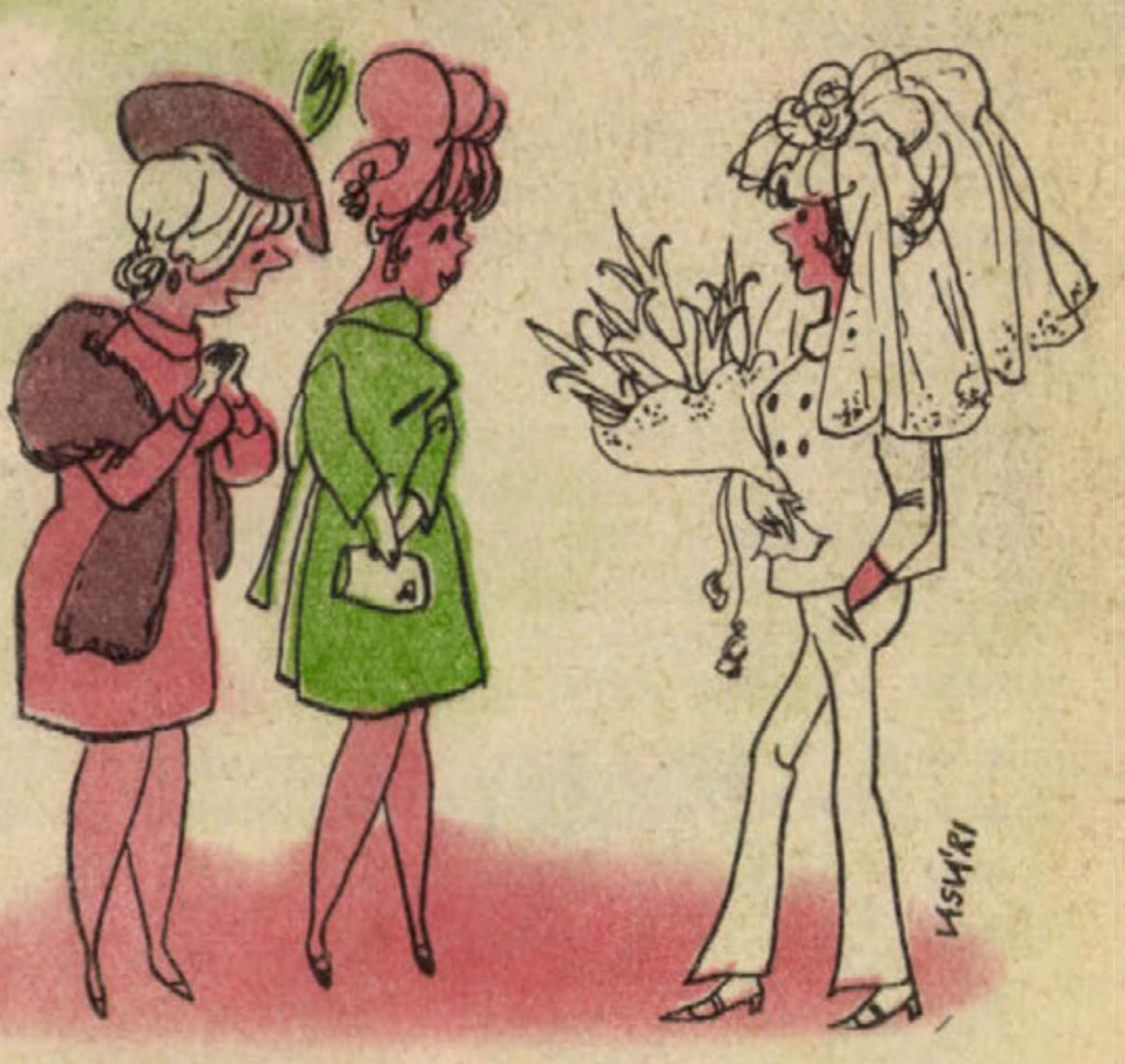

– Édes az esküvői nadrágod! . . .

Szerkesztőségi tanácsadó

Nehéz elképzelni, mi lenne az egyre szaporodó emberiségből a különféle újságok tanácsadó rovatai nélkül. Ezekben a rovatokban az olvasó útmutatást, iránytűt talál minden ügyes-bajos dolgára, s csak csodálkozni lehet azon, hogy a gondokban égő diplomaták és államférfiak a legválságosabb nemzetközi helyzetben sem írják meg problémáikat valamelyik hetilapnak, nem kérnek tanácsot, hogy mit tegyenek, mit mondjanak az ENSZ-ben. Pedig rosszul teszik, mert még egy aránylag rövid szerkesztői üzenet is megvilágítaná előttük a helyes utat, s akkor nem lenne még mindig megoldatlan a nigériai válság.

Éppen most került a kezembe a borbélynál „A család melege" című hetilap november 31-i száma, s abban olvastam az alábbi érdekes levelet, s a levélre adott választ:

„Tisztelt szerkesztőség! Nagy bajomban önökhöz fordulok, írják meg, mitévő legyek. Húszévi boldog házasság után a feleségem megszökött egy brazil agronómussal. Fél év múlva Bagdadból kaptam tőle levelet, segítséget kért, mert a csábító ráunt és eladta egy ottani, nem is elsőrendű mulatónak, s most kénytelen hastáncot tanulni, holott még középiskolás korában egy kosárlabda mérkőzésen csípőficamot szenvedett. Támogatást kért tőlem, és emlékeztetett arra, hogy amúgyis többször ígértem neki egy bundát, de sohasem kapta meg. Hogy tudjak neki valamit küldeni, sikkasztottam, s most örök rettegésben élek, hogy rájönnek. Még szerencse, hogy nálunk jelenleg laza az ellenőrzés, de mi lesz januártól, amikor a jövedelmezőség kérdését sokkal élesebben vetik fel, mint eddig. Tizennyolc éves fiam egy huligánbandába keveredett, tudniillik ő alapította, és egy zuglói lakás kirablása közben elfogták. Félek, hogy akárhány hétre ítélik is el, nem függesztik fel a büntetést, mert képesek belekapaszkodni abba, hogy visszaeső. Öcsém gázolt és cserbenhagyta áldozatát, és amikor elfogták, hiába védekezett azzal, hogy az autó lopott volt, ezért kényszerült arra, hogy továbbhajtson, úgyszólván meg sem hallgatták. Nem tudom, helyes-e ez a gépkocsiellenesség, amely mindig a gyalogjárónak ad igazat. Felesége a tárgyaláson demokráciaellenes kijelentéseket tett, ami persze helytelen volt, mert ennek köszönhette, hogy a házkutatás alkalmával nemcsak az adóvevő készüléket találták meg, hanem a vegytintát is. Élettársam, akit ismeretségünk egész 48 órája alatt becsületes, megbízható és életvidám teremtésnek tartottam, tegnap reggel pénztárcámmal és karórámmal együtt elhagyott. Még láttam az ablakon keresztül, hogy a ház előtt egy rossz arcú férfi várja. Amikor lekiabáltam nekik, a férfi követ ragadott és betörte az ablakomat. Szörnyű, mennyi bajom van, én már nem is tudom, mit csináljak. Tisztelettel Réztelepi Lajos kalkulátor (teljes cím).

*

A szerkesztőség válasza: Nem kell aggódnia. Ha van háztartási biztosítása, a biztosító köteles megcsináltatni a meghibásodást szenvedett ablakot."

Felcki László

Gazdasági vezető képző iskola

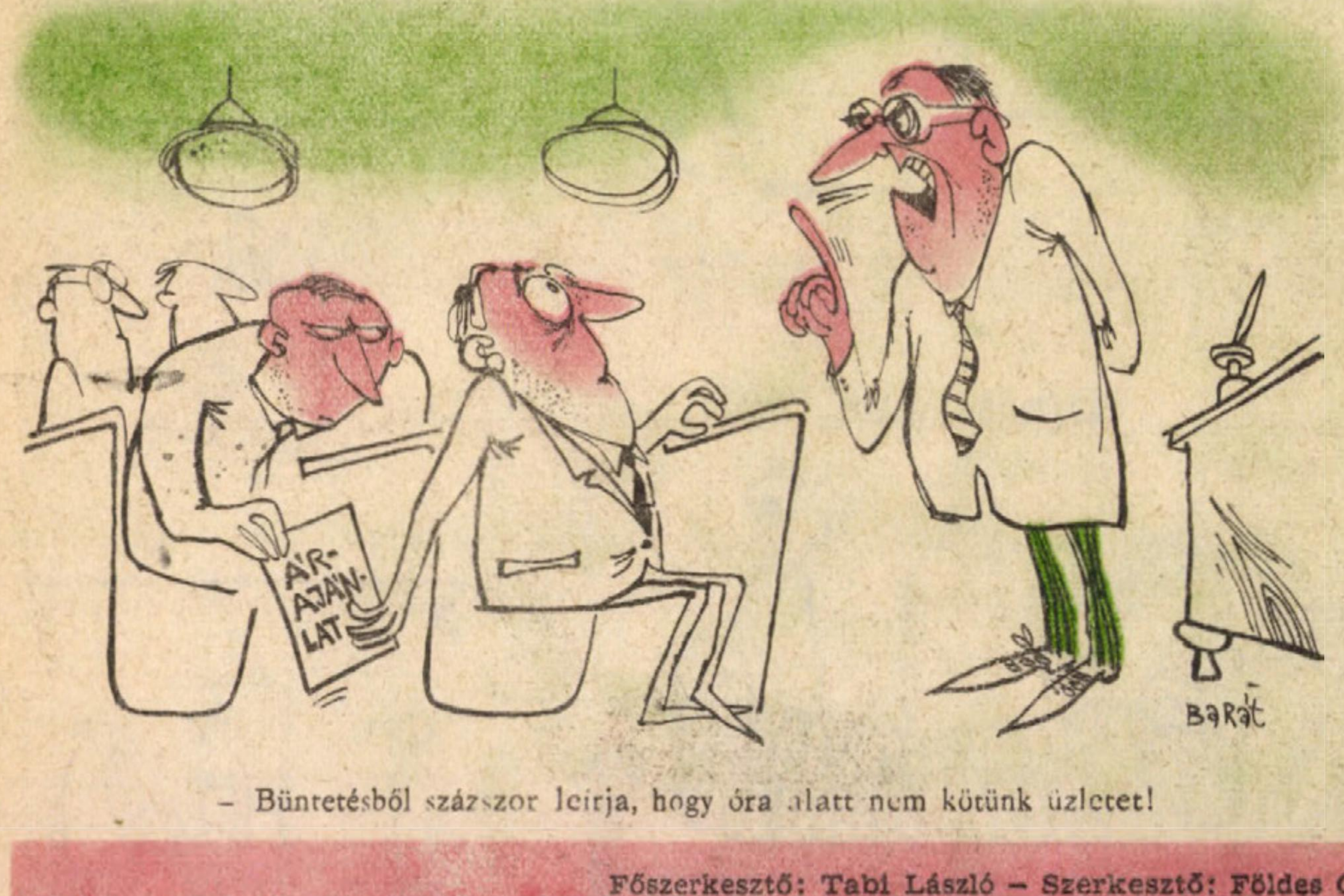

– Büntetésből százszor leírja, hogy óra alatt nem kötünk üzletet!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 67.1610 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504